

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

I N F O R M A C J A

o działalności
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wielkopolskim w roku 2017

Gorzów Wielkopolski, styczeń 2018 r.

Spis treści

	Strona
Wstęp	2
I. Wprowadzenie . informacja o S dzie	3
II. Wpływ skarg i wyniki post powania s dowego	5
III. Post powanie s dowe	6
1. Post powanie s dowe	6
2. Post powanie mediacyjne i uproszczone	7
3. Zagadnienia zwi zane z prawem pomocy	7
4. Grzywny	7
IV. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału I	9
1. Podatek od towarów i usług (VAT)	9
2. Podatek akcyzowy	18
3. Podatek dochodowy od osób fizycznych	20
4. Podatek dochodowy od osób prawnych	26
5. Indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego	29
6. Podatek od nieruchomości	31
7. Praw celne	39
8. Postępowanie egzekucyjne	43
9. Zagadnienia zwi zane z przepisami ustawy PPSA	47
V. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału II	55
1. Sprawy z zakresu stosunków pracy i stosunków sju bowych	55
2. Sprawy z zakresu pomocy społecznej	63
3. Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego	67
4. Sprawy z zakresu rodowiska	69
5. Sprawy z zakresu dróg publicznych	70
6. Sprawy z zakresu prawa o ruchu drogowym	73
7. Sprawy z zakresu uprawnie do kierowania pojazdami	74
8. Sprawy z zakresu subwencji unijnych	76
9. Sprawy z zakresu dost pu do informacji publicznej	80
10. Sprawy z zakresu transportu drogowego	81
11. Sprawy z zakresu prawa budowlanego	82
12. Ewidencja ludno ci	83
13. Dodatki mieszkaniowe	85
14. Sprawy z zakresu o wiaty	85
15. Sprawy inne	87
VI. Działalno pozaorzecznicza S du	88
1. Działalno Wydziału Informacji S dowej	88
2. Konferencje i szkolenia	89
VII. Tabele statystyczne	92

WST P

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim, utworzony dla województwa lubuskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 sierpnia 2004 roku (Dz.U. Nr 187, poz. 1927 ze zm.), ma za sobę kolejny rok działalności polegający na sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości przez kontrolną działalność administracji publicznej.

Opracowanie stanowi zbiorcze przedstawienie danych o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim w 2017 roku, obejmujące przede wszystkim realizację zadań ustawowych i działalność orzeczniczą Sądu w tym okresie. Informacja zawiera przedstawienie wybranych spraw i zagadnień z orzecznictwa Sądu z 2017 roku oraz danych statystycznych i działalność pozaorzeczniczą.

W 2017 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęło 1872 sprawy (w roku 2016 - 1779, w 2015 - 1775).

Wskaźnik szybkości postępowania oznaczający czas oczekiwania na rozpoznanie sprawy przez WSA w Gorzowie Wielkopolskim w 2017 roku wyniósł 1,9 miesiąca (2016 - 2,4 , 2015- 2,5).

W ramach działalności w siedzibie WSA w Gorzowie Wielkopolskim Regionalnego Ośrodka Szkoleniowego Sądów Administracyjnych (ROSSA), w 2017 roku odbywały się cykliczne zajęcia podnoszenia kwalifikacji zawodowych sędziów. W działalności ROSSA nadal intensyfikowano rozszerzone szkolenia referendarzy sądowych i asystentów sądowych, w których uczestniczyli przedstawiciele innych wojewódzkich sądów administracyjnych.

I. Informacje o S dzie

Wojewódzki S d Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim dzieli si na dwa wydziały orzecznicze i Wydział Informacji S dowej.

Do Wydziału I nale sprawy obj te symbolami: 611 . zobowiazania podatkowe 630 . cja, 655 . subwencje unijne, fundusze strukturalne, 656 . interpretacje podatkowe

Do Wydziału II nale pozostaje sprawy z zakresu wyciwo ci rzeczowej S du.

Sprawy dotycz ce egzekucji administracyjnej wiadcz niepieni nych (638), skargi na uchwały organów jednostek samorz dowych (639), skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorz dowych (640), rozstrzygni cia nadzorcze (641), prawo miejscowe organów rz dowych (542), spory kompetencyjne (643) i wykonania orzecze S du (644), innych interpretacji (657), bezczynno ci organów administracji publicznej (658) i przewlekłoci post powania administracyjnego (659) nale do Wydziału I lub Wydziału II, je eli ich przedmiot dotyczy dziedzin obj tych symbolami przypisanymi poszczególnym wydziałom orzeczniczym.

Prezesem Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim jest s dzia NSA Jan Grz da, pełni cy do 9 pa dziernika 2017 roku jednocze nie funkcj Przewodnicz cego Wydziału I.

Wiceprezesem Wojewódzkiego S du Administracyjnego i Przewodnicz cym Wydziału II jest s dzia WSA Sławomir Pauter.

Od 10 pa dziernika 2017 roku funkcj Przewodnicz cego Wydziału I pełni s dzia WSA Dariusz Skupie .

Funkcj Przewodnicz cego Wydziału Informacji S dowej i Rzecznika Prasowego S du pełni s dzia WSA Michał Ruszy ski.

W 2017 roku WSA w Gorzowie Wielkopolskim nominalnie liczy 13 s dziów i 3 asesorów. Od 1 wrze nia 2017 nieobsadzony jest jeden etat asesorski.

Prezes WSA w Gorzowie Wielkopolskim s dzia NSA Jan Grz da orzekał w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2017 roku w ramach delegacji do Izby Finansowej Naczelnego S du Administracyjnego, w wymiarze jednej sesji w miesi cu.

W 2017 roku delegowani do orzekania w Izbie Finansowej NSA byli tak e :

- s dzia WSA Dariusz Skupie od 31 lipca do 4 sierpnia - w wymiarze jednej sesji oraz posiedze niejawnych w skądzie trzech s dziów według potrzeb oraz od 1 do 30 listopada w wymiarze jednej sesji w miesi cu oraz posiedze niejawnych w skądzie trzech s dziów według potrzeb;

- s dzia WSA Jacek Niedzielski w lipcu w wymiarze trzech sesji oraz posiedze niejawnych w skądzie trzech s dziów według potrzeb oraz od 1 wrze nia do 30 listopada. w peñnym wymiarze sesji oraz posiedze niejawnych w skądzie trzech s dziów według potrzeb;

- s dzia WSA Alina Rzepecka od 1 stycznia do 31 marca - w peñnym wymiarze sesji oraz posiedze niejawnych w skądzie trzech s dziów według potrzeb, a tak e delegacja od 1 grudnia 2017 roku w peñnym wymiarze sesji.

-s dzia WSA Anna Juszczyk . Wi niewska od 1 kwietnia do 30 czerwca w peñnym wymiarze.

W Izbie Gospodarczej NSA :

- s dzia WSA Stefan Kowalczyk od 1 stycznia do 31 grudnia- w peñnym wymiarze sesji w miesi cu.

W Izbie Ogólnoadministracyjnej NSA:

- s dzia WSA Sławomir Pauter od 1 stycznia do ko ca grudnia 2017 roku. w wymiarze jednej sesji miesi cznie.

-s dzia WSA Krzysztof Dziedzic od stycznia do kwietnia w wymiarze jednej sesji w miesi cu oraz od maja do grudnia w wymiarze dwóch sesji w miesi cu

Reasumuj c powy szy opis nale y zauwa y , e w 2017 roku tylko 6 s dziów WSA orzekaõ w peñnym wymiarze w siedzibie S du, 8 s dziów delegowano do orzekania w NSA w ró nych wymiarach .

23 marca 2017 roku powoõano na urz d dwóch asesorów s dowych . Jarosõawa Pi tka i Zbigniewa Kruszewskiego.

Tak jak dotychczas w WSA w Gorzowie Wielkopolskim jest zatrudnionych 2 referendarzy s dowych. Wykonuj oni czynno ci przewidywane ustaw . Prawo o post powaniu przed s dami administracyjnymi, przede wszystkim z zakresie przyznawania prawa pomocy. Od 15 sierpnia 2015 na podstawie zarz dze

przewodniczących wydziału, wykonują również czynności procesowe, do których obecnie są uprawnieni (art. 49 § 4, art. 79 § 4, art. 128 § 2, art. 169 § 2, art. 234 § 4, art. 286 § 1 P.p.s.a).

W dalszej części opracowania przedstawione są szczegółowe dane dotyczące wpływu skarg, postępowania sądowego oraz wybranych problemów orzecznich.

II. Wpływ skarg i wyniki postępowania

W 2017 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęło ogółem 1715 skarg na decyzje administracyjne i inne akty oraz 146 skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania, o których mowa w art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.). W 2017 r. w repertorium SO zarejestrowano 11 wniosków.

Średni miesięczny wpływ wyniósł 156 spraw.

Większość skarg złożonych w 2017 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim pochodziła od osób fizycznych (1326). Osoby prawne wniosły 421 skarg, organizacje społeczne 20 skarg, prokurator 93 skargi. Rzecznik Praw Obywatelskich wniosł jedną skargę.

1715 skarg na akty administracyjne w podziale na wydziały orzecznice wpłynęło:

- do Wydziału I - 512 skarg,
- do Wydziału II - 1203 skargi.

Na 146 skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania wpłynęło:

- do Wydziału I - 4 skargi,
- do Wydziału II - 142 skargi.

W roku 2017 zajęto 1776 spraw ze skarg na akty administracyjne, w tym:

- w Wydziale I - 493 sprawy,
- w Wydziale II - 1283 sprawy.

Spraw w przedmiocie bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania zajęto 134, w tym:

- w Wydziale I - 5 spraw,
- w Wydziale II - 129 spraw.

III. Post powanie s dowe

1. Post powanie s dowe

W 2017 r. zostały załatwionych ogółem 1776 skarg na akty i czynności oraz 134 sprawy w przedmiocie bezczynności lub przewlekłego prowadzenia post powania organów administracji publicznej.

Terminowo załatwienia spraw zarejestrowanych w repetytorium SA i SAB były następujące:

- do 2 miesięcy od daty wpływu . 987 spraw
 - Wydział I . 264 sprawy,
 - Wydział II . 723 sprawy.
- powyżej 2 . 3 miesięcy od daty wpływu . 477 spraw
 - Wydział I . 104 sprawy,
 - Wydział II . 373 sprawy.
- powyżej 3 . 4 miesięcy od daty wpływu . 230 spraw
 - Wydział I . 73 sprawy,
 - Wydział II . 157 spraw.
- powyżej 4 . 6 miesięcy od daty wpływu - 144 sprawy
 - Wydział I . 40 spraw
 - Wydział II . 104 sprawy

Sprawno post powania w 2017 r. wyniosła 2.0.

Pozostało do załatwienia 277 skarg na akty i czynności oraz 33 skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie post powania.

W post powaniu s dowo administracyjnym wyst powało 343 pełnomocników działających ze strony organów administracji. Jako pełnomocnicy stron lub uczestników post powania w 135 sprawach wyst powali adwokaci. Radcowie prawni, jako pełnomocnicy skarżących lub uczestników post powania występowali w 220 sprawach. Pełnomocnikami były też 52 doradców podatkowych i 1 prokurator. Rzecznik Praw Obywatelskich w żadnej sprawie nie brał udziału w toczącym się post powaniu. W 2017r. . podobnie jak w latach ubiegłych w post powaniu przed WSA w Gorzowie Wielkopolskim nie uczestniczyli rzecznicy patentowi.

W omawianym okresie od orzeczeń kościelnych postępowanie WSA w Gorzowie Wielkopolskim wniesiono 414 skarg kasacyjnych. Do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu przedstawiono 399 skarg kasacyjnych. 31 skarg kasacyjnych odrzucono. Wskaźnik zaskarżenia w roku 2017 wyniósł 21,50 % ogółu zażądanych spraw.

2. Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W 2017 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gorzowie Wielkopolskim nie prowadzono postępowania mediacyjnego, ani nie rozpoznano spraw w trybie uproszczonym (art. 115 i 119 ppsa)

3. Zagadnienia związane z prawem pomocy

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęło ogółem 317 wniosków o przyznanie prawa pomocy. Skarżący w 105 sprawach wnioskowali o przyznanie prawa pomocy w całości, tj. zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika procesowego (adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego). W przeważającej części, tj. 191 wniosków dotyczyło przyznania prawa pomocy w zakresie zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Skarżący zgłoszyli także 21 wniosków tylko o ustanowienie pełnomocnika procesowego. Wnioski o przyznanie prawa pomocy w pełnym zakresie rozpoznano pozytywnie w 69 przypadkach. W 92 sprawach przyznano prawo pomocy w zakresie częściowym, a w 124 wnioskach o przyznanie prawa pomocy zostały rozpoznane odmownie. Wnioski o udzielenie prawa pomocy były składane zarówno przez osoby fizyczne, jak i osoby prawne.

4. Grzywny

W 2017 r. organom zostały wymierzone grzywny na podstawie art. 55 § 1, art. 149 § 2 i 154 § 1 ppsa.

Z 5 wniosków w trybie art. 55 § 1 ppsa Sąd wymierzył grzywnę w 2 przypadkach, w 2 przypadkach oddalono wniosek o wymierzenie grzywny, a jedną sprawę zażądano w inny sposób. Na ogólną liczbę 25 wniosków w trybie art. 149 § 2 ppsa Sąd wymierzył

grzywn w 3 przypadkach, oddalił 20 wniosków, a 2 sprawy zajęto w inny sposób. Natomiast w trybie art. 154 § 1 ppsa na ogóln liczb 9 wniosków wymierzono grzywn w 1 przypadku, oddalono 2 wnioski, 6 spraw zajęto w inny sposób.

IV. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału I.

1. Podatek od towarów i usług (VAT).

Wśród wyroków zapadłych na tle przepisów dotyczących podatku od towarów na uwagę zasługuje wyrok w sprawie **I SA/Go 323/17** WSA z dnia 18 października 2017 r. W skardze skarżący zakwestionował decyzję organów, określających wysokość zobowiązania w przedmiocie podatku od towarów i usług wyliczonego z powodu niezaewidencjonowania przez skarżącego obrotów z tytułu sprzedaży działek budowlanych.

W sprawie sporne było, czy sprzedaż przez skarżącego w 2014 r. 7 działek budowlanych, odpowiada tej w ustawie o VAT, definicji działalności gospodarczej i w związku z tym, czy transakcje te podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT, czy też, jak podnosi skarżący, sprzedaż ta należy ocenić jako zarządkę majątkiem prywatnym i nie powinna w związku z tym podlegać opodatkowaniu podatkiem VAT.

Sąd podkreślił, że do uznania, iż osoba fizyczna, sprzedająca działki gruntu działając w charakterze podatnika prowadzącego handel działkami gospodarczo, wymaga ustalenia, czy jej działalność w tym zakresie przybiera formę zawodową (profesjonalną), czyli stałą (powtarzalną czynności i zamiar wykazany obiektywnymi dowodami ich kontynuacji), a w konsekwencji zorganizowaną. Za działalność gospodarczą uznaje się w szczególności wykorzystywanie, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu. Przyjmując, że dana osoba fizyczna sprzedająca działki budowlane działając w charakterze podatnika prowadzącego handel działkami gospodarczo (jako handlowiec), wymaga uprzedniego ustalenia, czy jej działalność w tym zakresie przybiera formę zawodową (profesjonalną), czyli stałą (powtarzalną czynności i zamiar wykazany obiektywnymi dowodami ich kontynuacji), a w konsekwencji zorganizowaną. Sąd podniósł, że w dotychczasowym orzecznictwie sądowym podkreślano znaczenie zamiaru, z jakim sprzedawca nabył kiedyś grunty, dla rozstrzygnięcia o jego statusie podatnika. W każdym przypadku istotne znaczenie powinien mieć zamiar nabycia przedmiotowych gruntów (które są później sprzedawane przez takiego nabywcę). Jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że zamiarem nabycia było późniejsze odprzedanie gruntów, to zasadniczo należy by takiego sprzedawcę uznać za podatnika VAT w zakresie tych sprzedaży. Sąd podkreślił, że działalność gospodarcza jest działalnością mającą charakter zarobkowy, zorganizowany w ramach

której podejmowane są aktywne działania, pozwalające na uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Nadto, o tym, czy dokonujący sprzedaży gruntu działają w charakterze podatnika prowadzącego działalność gospodarczą, a nie w ramach zarządu majątkiem prywatnym, wykonując prawo własności, decyduje stopień jego aktywności w zakresie obrotu nieruchomościami. Z jego działania winno zatem wynikać, że angażuje on rodki podobne do wykorzystywanych przez producentów, handlowców i usługodawców w ramach prowadzenia działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu, skarżący w rozpoznawanej sprawie podejmował aktywne działania w zakresie obrotu nieruchomościami, angażując rodki podobne do wykorzystywanych przez producentów, handlowców i usługodawców. W rozpoznawanej sprawie wystąpiły okoliczności, które wyraźnie wskazują, że dokonana przez skarżącego w 2014 r. sprzedaż niezabudowanych działek jest działalnością gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy o VAT, podlegającej opodatkowaniu podatkiem VAT. Znamionem dla oceny spornej kwestii jest bowiem zamiar z jakim kupował skarżący nieruchomości, skarżący w akcie notarialnym wprost bowiem o wiadczył i nabyte tym aktem notarialnym nieruchomości nie będą stanowiły jego gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów ustawy o podatku rolnym. Zatem, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy prawidłowe jest stanowisko organów, że dokonujący zakupu ww. gospodarstwa rolnego strona planowała już, że w okresie późniejszym dokona sprzedaży części nieruchomości, a pozyskane ze sprzedaży rodki pieniężne przeznaczy na wykonanie remontu domu. Ponadto działka ta w momencie nabycia stanowiła nieruchomość rolną, niezabudowaną i nie była objęta planem zagospodarowania przestrzennego gminy.

Za poprawną uznaje należąca konkluzja zaskarżonej decyzji, że działania podjęte przez strony związane z przeprowadzonymi w 2015 r. transakcjami sprzedaży nieruchomości wskazują na zamiar wykonywania czynności dostawy gruntów w sposób zawodowy i zorganizowany. Z niekwestionowanych bowiem w sprawie okoliczności stanu faktycznego wynika, że skarżący nabył ww. działkę w grudniu 2008 r., jej wydanie miało nastąpić w styczniu 2009 r., a w grudniu 2009 r. wystąpił wnioskiem do organu gminy o przystąpienie do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla tej działki, który uzasadniał zamiarem jej przekształcenia i podziału na działki rekreacyjne [pierwsze pismo - [] grudnia 2009, ponowne - [] grudnia 2010 r., uchwała Rady Miejskiej w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - [] marca 2011r.]. Po uchwaleniu

przedmiotowego planu dla tej działki [uchwała Rady Miejskiej z 28 listopada 2012 r.] i uzyskaniu na wniosek skarżącego zgody na jej podział [wniosek strony z [] lutego 2013 r., postanowienie Burmistrza opiniujące pozytywnie projekt podziału - z [] lutego 2013 r., decyzja Burmistrza zatwierdzająca podział. [] kwietnia 2013 r.], dokonanej podziału na 15 mniejszych działek [od [] do []], które następnie sprzedaje

Kolejny wyrok, na który należało zwrócić uwagę zapadł w dniu 7 czerwca 2017r., w sprawie I SA/Go 166/17. Sąd oddalił skargę, w której skarżący zakwestionował decyzje organów wydanych w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania w podatku od towarów i usług. Skarżący wynajmuje pokoje jako osoba fizyczna w budynku mieszkalnym nie stanowiącym majątku firmy. Budynek ten składa się z dwóch pieter przeznaczonych dla dwóch rodzin i na każdym pitrze znajduje się kuchnia, toaleta i łazienka.

W sprawie spór dotyczy tego, czy świadczone przez skarżącego usługi najmu korzystają ze zwolnienia, o którym mowa w art.43 ust.1 pkt 36 ustawy o VAT. Zgodnie z tym przepisem, zwalnia się od podatku usługi w zakresie wynajmowania lub dzierżawiania nieruchomości o charakterze mieszkalnym lub części nieruchomości, na własny rachunek, wyłącznie na cele mieszkaniowe.

Zgodnie jednak z art.43 ust.20 ustawy o VAT, zwolnienie, o którym mowa w art.43 ust.1 pkt 36, nie ma zastosowania do usług wymienionych w pozycji 163 załącznika nr 3 do ustawy. Pod pozycją 163 załącznika nr 3 do ustawy o podatku od towarów i usług, zawierającego wykaz towarów i usług opodatkowanych stawką podatku w wysokości 8%, wskazano usługi związane z zakwaterowaniem i symbol PKWiU 2008 55+

W ocenie skarżącego, zwolnieniu od podatku podlega świadczona na własny rachunek usługa najmu lub dzierżawy nieruchomości o charakterze mieszkalnym co istotne, na cele mieszkaniowe. Zatem według niego przesłanki do zastosowania zwolnienia są następujące: świadczenie usługi na własny rachunek, charakter mieszkalny nieruchomości, mieszkaniowy cel najmu lub dzierżawy. Wystąpienie tych przesłanek skutkuje zastosowaniem zwolnienia od podatku. Z takim stanowiskiem nie zgodził się jednak sąd uznając, że skarżący pominiął jeszcze jeden konieczny warunek do zastosowania tej ulgi, a mianowicie, że świadczone usługi w zakresie wynajmu nie mogły być związane z zakwaterowaniem (art.43 ust.20 ustawy o VAT). Brak któregokolwiek z powyższych elementów nie pozwala na zastosowanie zwolnienia od podatku z art.43 ust.1 pkt 36 ustawy o VAT. Z powyższego zatem wynika,

e sam mieszkalny charakter nieruchomości nie zawsze skutkuje najmem na cel wyłącznie mieszkaniowy, w rozumieniu regulacji art. 43 ust.1 pkt 36 w zw. z art. 43 ust. 20 ustawy o VAT. Zatem spór dotyczy istnienia bądź nieistnienia celu mieszkaniowego w zawieranych przez skarżycę umowach najmu, a tym samym wystąpienia zwolnienia od podatku. Skarżycy słusznie wskazały, że zwolnienie z podatku przewidziane w art. 43 ust. 1 pkt 36 ustawy o VAT stanowi wyjątek od zasady opodatkowania podatkiem od towarów i usług dostawy towarów i usług. W związku z tym powinno być interpretowane ściśle, mając także na uwadze cel, jakiemu omawiana regulacja ma odpowiadać. Zwolnieniem objęto bowiem jedynie najem w nieruchomościach mieszkalnych zawierany wyłącznie na cele mieszkaniowe. Celem tego zwolnienia jest nieobciążenie konsumentów tych usług, w tym przypadku osób fizycznych, podatkiem od towarów i usług, poprzez minimalizowanie kosztów najmu nieruchomości o charakterze mieszkalnym, obciążających najemców, wykorzystujących je wyłącznie na cele mieszkaniowe. Zwolnienie zatem takiego najmu na podstawie interpretowanej normy ma charakter zwolnienia celowego, ukierunkowanego na ochronę - w aspekcie ekonomicznym - najemców faktycznie zaspokajających potrzeby mieszkaniowe poprzez ten właśnie najem. Sąd rozpoznający sprawę podkreślił, że zaspokojenie celu mieszkaniowego może dotyczyć jedynie osoby fizycznej, albowiem osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, osoba fizyczna wykonująca samodzielnie działalność gospodarczą są jedynie pojęciami prawnymi, nie posiadającymi takich potrzeb jak osoba fizyczna, w tym zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych. W ich przypadku mając, na uwadze prowadzenie działalności gospodarczej z udziałem zaangażowanych przez te podmioty osób fizycznych, wystąpiłaby przede wszystkim potrzeba zakwaterowania tych osób. W rozpoznawanej sprawie skarżycy świadczyły usługi najmu 10 różnymi podmiotom, w różnych okresach czasu, stosując podobne reguły działania tj. wystawianie rachunków zawierających identyczne bądź bardzo zbliżone do siebie sformułowania, brak pisemnych umów najmu korzystania z pokoi przez osoby, które przebywały w Grabiku i okolicach. Z posiadanych przez skarżycę dokumentów nie wynika na jakiej podstawie uznały, że osoby korzystające z oferowanych przez niego usług w zakresie wynajmu nieruchomości wykorzystywały je na cele mieszkaniowe, a nie na cele związane z zakwaterowaniem.

Wskazała należy, że zapewnienie zakwaterowania w specjalnie wydzielonych umeblowanych pokojach lub pomieszczeniach, umożliwiających przygotowywanie

posiłków, zazwyczaj w cyklu dziennym lub tygodniowym, mieści się w zakresie grupowania PKWiU 55. Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że celem najmu było zakwaterowanie na krótkie pobyty. Po zakończeniu prac pracownicy firm wynajmujących pokoje, wracali do swoich domów. Realizacja prac w terenie, odległym miejsca ich wykonywania od miejsca stałego zamieszkania tych osób oraz warunki dojazdu ze stałego miejsca zamieszkania do wskazanego miejsca realizacji robót, budowa organizacji oraz specyfika pracy, wymuszają zapewnienie ww. osobom tymczasowego lokum, w którym mogłyby zaspokoić swoje podstawowe potrzeby odpoczynku, snu, przygotowania i spożycia posiłków oraz higieny osobistej. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że ich pobyt w miejscowości [] nie był związany z zamiarem ustanowienia w niej stałego miejsca zamieszkania, w którym koncentrowałyby się sprawy osobiste i rodzinne tych osób. Było to miejsce tymczasowe, wskazane przez firmę na rzecz której świadczyły prace, i uzależnione od realizacji konkretnych robót na pobliskim terenie, miejscowość [] nie była miejscem długotrwałego zakwaterowania rozumianym jako główne miejsce ich pobytu. Sąd uznał, że usługi świadczone przez skarżycę, a polegające na wynajmowaniu pokoi pracowniczych kilkuosobowych, dla pracowników firm, w miejscowości []+, podlegają klasyfikacji do PKWiU 55, a nie - jak twierdzi skarżycy - do PKWiU 68, które to grupowanie wiąże się z zapewnieniem zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych w dłuższym czasie (miesięcznym lub rocznym) i uczynienia z najmowanego pomieszczenia głównego miejsca pobytu danej osoby. Zatem brak jest podstaw do skorzystania przez skarżycę ze zwolnienia, o którym mowa w art.43 ust. 1 pkt 36 w zw. z art. 43 ust. 20 ustawy o VAT. Faktyczne przebywanie w danej miejscowości nie może być rozumiane jedynie jako pobyt wymuszony koniecznością wykonywania w niej swych obowiązków pracowniczych czy zarobkowych, ale musi mieć ono jednocześnie cechy zajęcia tam o rodzaju swoich osobistych i majątkowych interesów. Przebywanie w miejscowości bowiem musi wiązać się ze skupieniem w niej życiowej aktywności, związanej nie tylko z pracą, ale również z rodziną.

W wyroku z 22 listopada 2017 r. o sygnaturze I SA/Go 390/17 Sąd uchylił zaskarżoną indywidualną interpretację. Skarżycy Związek Włokarski wystąpił do organu z zapytaniem czy w związku z utratą przez niego statusu polskiego związku sportowego, opłaty startowe pobierane od zawodników za udział w organizowanych przez Okręg PZW w zawodach włokarskich korzystają ze zwolnienia z podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT w związku z art. 132 ust. 1 lit. m

Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U.UE.L.2006.347.1 z 2006.12.11, dalej: Dyrektywa 112). Według strony, utrata przez ni statusu polskiego zwi zku sportowego nie powoduje, e wiadczone przez ni usługi organizacji zawodów w dkarskich, za udział w których pobierana jest od zawodników opłata startowa nie korzystaj ze zwolnienia od podatku VAT, gdy przepis art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT w zw. z art. 132 ust. 1 lit. in Dyrektywy 112 nale y tak interpretowa , e zwolnieniem od podatku okre lonym w tej normie obj te s nie tylko usługi ci le zwi zane ze sportem lub wychowaniem fizycznym wiadczone przez kluby sportowe, zwi zki sportowe oraz zwi zki stowarzysze i innych osób prawnych, których celem statutowym jest działalno na rzecz rozwoju i upowszechniania sportu, ale równie tego typu usługi wiadczone przez inne podmioty nie nastawione na osi ganie zysku.

Minister Finansów w wydanej interpretacji stwierdził e w zwi zku z utrat przez Zwi zek statusu polskiego zwi zku sportowego, opłaty startowe pobierane od zawodników za udział w organizowanych przez niego zawodach w dkarskich nie korzystaj ze zwolnienia od podatku VAT, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT w zwi zku z art. 132 ust. 1 lit. m) Dyrektywy 112. Zatem stanowisko skar ce go, z którego wynika, e zwolnieniem od podatku s obj te nie tylko usługi ci le zwi zane ze sportem lub wychowaniem fizycznym wiadczone przez kluby sportowe, zwi zki sportowe oraz zwi zki stowarzysze i innych osób prawnych, których celem statutowym jest działalno na rzecz rozwoju i upowszechniania sportu, ale równie tego typu usługi wiadczone przez inne podmioty nienastawione na osi ganie zysku - nale ałb uzna za nieprawidłowe.

S d nie zgodziłsi z pogl dem Ministra Finansów. Wskazał e z zaskar onego aktu wynika, e dla speñnienia warunków zwolnienia przewidzianych we wskazanym przepisie ustawy o VAT niezb dne jest działanie przez podmiot wiadczy usługi w formie klubu sportowego, zwi zku sportowego lub zwi zku stowarzysze i innych osób prawnych - w rozumieniu art. 3 i art.6 ustawy o sporcie. S d stwierdził ze przedmiotowe zwolnienie jest wynikiem implementacji do polskiego porz dku prawnego art. 132 ust. 1 lit. m) Dyrektywy 112, zgodnie z którym Pa stwa członkowskie zwalniaj od podatku wiadczenie niektórych usług ci le zwi zanych ze sportem lub wychowaniem fizycznym, przez organizacje nienastawione na osi ganie zysku na rzecz osób uprawiaj cych sport lub uczestnicz cych w wychowaniu fizycznym. Zwolnienie okre lone w art. 132 ust. 1 lit. m) Dyrektywy 2006/112/WE ma charakter bezwarunkowy

w sensie materialnym i tym samym państwa członkowskie nie mogą drogą regulacji krajowych odstąpić od udzielenia tego zwolnienia albo go ograniczyć. Oczywistym jest przy tym, że chodzi tu o ograniczenia oraz odstąpienia, których nie przewidziano w przepisach ww. Dyrektywy. Według Sądu trzeba też mieć na uwadze fakt, że krajowe podmiotów, które świadczą usługi opisane w tym przepisie mogą korzystać ze zwolnienia, prawodawca unijny wyznaczył jedynie poprzez wskazanie, że podmioty te (organizacje) nie mogą być nastawione na osiągnięcie zysku. Natomiast niewątpliwie, ustawodawca polski zawarł ten krajowy przepis poprzez wskazanie, że zwolnienie obejmuje przedmiotowe usługi, jeżeli są one świadczone przez określone organizacje, a mianowicie kluby sportowe, związki sportowe oraz związki stowarzyszeń i innych osób prawnych, ale tylko takich, których celem statutowym jest działalność na rzecz rozwoju i upowszechniania sportu. Zdaniem Sądu, tego rodzaju określenie zakresu podmiotowego zwolnienia opartego na przepisie Dyrektywy 112 nie znajduje usprawiedliwienia w sytuacji, gdy art. 132 ust. 1 lit. m) stanowi o zwolnieniu "niektórych usług ściśle związanych ze sportem lub wychowaniem fizycznym". Sąd wskazał i analizując przepis art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT nie można poprzestać na jego literalnej wykładni, jak uczynił to organ, a należy odwołać się do wykładni prounijnej tego przepisu, uwzględniając brzmienie i cele art. 132 ust. 1 lit. m) 112, która to wykładnia przedstawiona została w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 marca 2014 r. sygn. akt I FSK 585/13 i która sąd orzekający w tej sprawie podziela. Zgodnie z tą wykładnią, przepis art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT w zw. z art. 132 ust. 1 pkt m) Dyrektywy 112 należy interpretować tak, że zwolnieniem od podatku określonym w tej normie objęte są nie tylko usługi ściśle związane ze sportem lub wychowaniem fizycznym świadczone przez kluby sportowe, związki sportowe oraz związki stowarzyszeń i innych osób prawnych, których celem statutowym jest działalność na rzecz rozwoju i upowszechniania sportu, ale również tego typu usługi świadczone przez inne podmioty nienastawione na osiągnięcie zysku.

Stanowisko organu, zgodnie z którym do spełnienia warunków zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 32 ustawy o VAT, niezbędnym jest działanie przez podmiot świadczący usługi w formie klubu sportowego, związku sportowego lub związku stowarzyszeń i innych osób prawnych w rozumieniu art. 3 i art. 6 ustawy o sporcie, jest rezultatem pominięcia wykładni prounijnej przepisu ustanawiającego to zwolnienie i w rezultacie zawężenia zakresu tego zwolnienia, jaki wynika z przepisu prawa unijnego.

W sprawie o sygn. akt I SA/Go 168/17 S d postanowieniem z 22 czerwca 2017 r. odrzucił skargę strony - Miasta [] z [] na zawiadomienie organu podatkowego I instancji w przedmiocie bezskuteczności korekty deklaracji VAT-7 za okresy od stycznia do grudnia 2012 r.

W stanie faktycznym sprawy strona wystąpiła na podstawie art. 75 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej do organu podatkowego o stwierdzenie nadpłaty w podatku od towarów i usług za okresy od stycznia do grudnia 2012 r. W zażyczeniu przedłożyła m.in. korekty deklaracji VAT-7 za poszczególne miesiące od stycznia do grudnia 2012 r. Z wniosku wynika, że zostały one zgłoszone w następnym ujściu w rozliczeniach Miasta: czynności podlegającym opodatkowaniu wykonywanych przez jej jednostki budżetowe i zakłady budżetowe; ujściu w rozliczeniach Miasta naliczonego podatku VAT od wydatków związanych z funkcjonowaniem Miasta oraz jednostek budżetowych i zakładów budżetowych Miasta; dokonania zaliczenia, zapłaconych przez jednostki budżetowe i zakłady budżetowe Miasta do właściwego organu podatkowego, kwot podatku VAT na poczet zobowiązań podatkowych podatnika. W dniu 11 października 2016 r. strona przedłożyła korekty miesięcznych deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za kolejne miesiące od stycznia do grudnia 2012 r. dla zakładów budżetowych Miasta, które były w tym okresie zarejestrowanymi czynnymi podatnikami podatku od towarów i usług.

Zawiadomieniem z [] grudnia 2016 r., organ podatkowy, powołał się na art. 12 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o szczególnych zasadach rozliczenia podatku od towarów i usług oraz dokonywania zwrotu środków publicznych przeznaczonych na realizację projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu przez jednostki samorządu terytorialnego (Dz. U z 2016 r., poz. 1454; dalej: ustawa z 5 września 2016 r.), poinformowała stronę, że korekty deklaracji VAT-7 za okresy od stycznia do grudnia 2012 r. zażyczone do wniosku z [] września 2016 r. nie spełniają warunków, o których mowa w art. 11 powołanej wyżej ustawy. Jednocześnie, decyzją z [] grudnia 2016 r. organ odmówił skarcenia stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r. oraz zwrotu na rachunek bankowy nadwyżki podatku naliczonego nad należnym za styczeń 2012 r. i luty 2012 r. oraz za wrzesień

2012 r. i za grudzie 2012 r. w kwocie 198 659 zŷ Decyzj dor czono stronie skar cej 21 grudnia 2016 r.

W pi mie [õ] grudnia 2016 r. strona podniosŷ, e poniewa 1 pa dziernika 2016 r. weszŷ w ycie ustawa z 5 wrze nia 2016 r., istnieje ryzyko potraktowania wniosku o stwierdzenie nadpŷty, jako podlegaj cego re imowi uregulowa wynikaj cych z tej ustawy. Kieruj c si . jak zaznaczyŷ . snale yt staranno ci i ostro no ci procesow +, zaŷ czyŷ wypeŷniony zaŷ cznik nr 2 do ustawy z 5 wrze nia 2016 r., stanowi cy uzupeŷnienie wniosku o stwierdzenie nadpŷty.

Z kolei pismem z [õ] grudnia 2016 r., strona wezwajŷ organ do usuni cia naruszenia prawa przez uznanie korekt deklaracji VAT-7 doŷ czonych do wniosku z [õ] wrze nia 2016 r. za skuteczne i prowadzenie post powania w sprawie wniosku zaŷ czonego do korekt deklaracji. Podkre liŷ, e wniosek speŷniaŷ wymogi formalne, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z 5 wrze nia 2016 r. W odpowiedzi na wezwanie do usuni cia naruszenia prawa organ poinformowaŷ stron , e nie znalazŷ przesŷanek przemawiaj cych za uznaniem wezwania za zasadne. Ponadto stwierdziŷ e wezwanie do usuni cia naruszenia prawa zŷ one w trybie art. 52 ŷ 4 p.p.s.a. jest niezasadne poniewa toczyŷ si w tej sprawie post powanie podatkowego wszcz te na danie skar cej w trybie art. 75 ŷ 1 i ŷ 2 Ordynacji podatkowej.

W skardze do tut. S du na zawiadomienie o bezskuteczno ci korekt deklaracji VAT-7 za okres od stycznia do grudnia 2012 r., strona zarzuciŷ naruszenie: art. 12 w zw. z art. 11 ustawy z 5 wrze nia 2016 r. przez zastosowanie w sprawie tego przepisu, art. 12 w zw. z art. 11 ustawy z 5 wrze nia 2016 r. oraz art. 169 ŷ 1 Ordynacji podatkowej przez jego niezastosowanie w sprawie. Wniosŷ o stwierdzenie bezskuteczno ci zaskar onej czynno ci oraz uznanie za skutecznie zŷ onych korekt deklaracji VAT-7 za miesi ce od stycznia do grudnia 2012 r., doŷ czonych do wniosku z dnia [õ] wrze nia 2016 roku oraz zas dzenie kosztów post powania wedle norm przepisanych. W motywach przekonywajŷ, e zaskar ona czynno organu podatkowego nie zostaŷ podj ta w ramach post powania administracyjnego okre lonego w ustawie Kodeks post powania administracyjnego lub post powa okre lonych w dziaŷach IV, V i VI Ordynacji podatkowej a tak e post powa , o których mowa w dziale V w rozdziale I ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej lub post powa , do których maj zastosowanie przepisy powoŷanych ustaw. Argumentowajŷ, e byŷ to czynno z zakresu administracji publicznej dotycz ca uprawnie wynikaj cych z przepisów prawa, tj. uprawnienia do samoobliczenia podatku

od towarów i usług oraz złożenia korekty deklaracji VAT celem jej zweryfikowania przez organ podatkowy. Według niej, przyjęcie za nieskuteczne korekt deklaracji VAT-7 było przyczyną odmowy stwierdzenia nadpłaty, za podjęcie zaskarżenia czynności nie nastąpiło w ramach postępowania o nadpłatę podatku. Miało jednak wpływ na rozstrzygnięcie sprawy nadpłaty.

Sąd I instancji odrzucając skargę przyjęła zaskarżoną w niniejszej sprawie czynność polegającą na zawiadomieniu z [] grudnia 2016 r. była jednym z elementów weryfikacji złożonego przez stronę wniosku o stwierdzenie nadpłaty w podatku od towarów i usług za okres od stycznia do grudnia 2012 r. Podkreśliła w sytuacji, w której nie są spełnione warunki skuteczności korekty deklaracji, zwykłej czy te scaleniowej, organ podatkowy obowiązany jest zawiadomić jednostkę samorządu terytorialnego o bezskuteczności korekty. Zawiadomienie to było konsekwencją tej bezskuteczności, a nie jej warunkiem. Natomiast rozstrzygnięcie wniosku strony o stwierdzenie nadpłaty i szczegółowe uzasadnienie zawarto w decyzji organu z [] grudnia 2016 r. Sąd I instancji podzielił w związku z tym stanowisko organu, a wniesienie skargi na czynność z [] grudnia 2016 r. polegającą na zawiadomieniu o uznaniu bezskuteczności korekt było niedopuszczalne. Czynność ta organ wykonał w ramach postępowania podatkowego wszczętego na podstawie skargi. Sąd I instancji podkreśliła podjęte w toku postępowania podatkowego akty lub czynności zostają na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. wyłączone spod kognicji sądu administracyjnego. Postanowieniem z 20 grudnia 2017 r. sygn. akt I FSK 1424/17 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną wniesioną na w/w postanowienie Sądu I instancji.

2. Podatek akcyzowy.

W zakresie podatku akcyzowego warto zwrócić uwagę na wyrok z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie I SA/Go 376/17. Sąd uchylił zaskarżoną decyzję, określając wysokość podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym oraz zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym powstającego w związku z nabyciem wewn. trzuspółnotowym samochodu osobowego. W ocenie Sądu nieważną było procedowanie w zakresie określenia podstawy opodatkowania z tytułu wewn. trzuspółnotowego nabycia samochodu osobowego i możliwości weryfikacji tej podstawy przez organ podatkowy, co wynikało przede wszystkim z braku wykładni

przepisów regulujących powyższą problematykę, w tym w szczególności art. 104 ust. 8 u.p.a.

Sąd zaakcentował, że określenie prawidłowej podstawy opodatkowania samochodu osobowego odbywa się zawsze w dwóch etapach. W pierwszej kolejności organ dokonuje oceny, czy zadeklarowana podstawa opodatkowania znacznie odbiega od średniej wartości rynkowej i czy różnica ta ma rzeczywiście uzasadnione przyczyny. Dopiero i wyłącznie wtedy, gdy mimo wezwania, o którym mowa w art. 104 ust. 8 u.p.a., podatnik nie udzielił odpowiedzi, nie dokonał zmiany wysokości podstawy opodatkowania lub nie wskazał rzeczywistych przyczyn, które uzasadniają podanie podstawy opodatkowania w wysokości znacznie odbiegającej od średniej wartości rynkowej samochodu osobowego, wówczas organ jest uprawniony do samodzielnego określenia wysokości podstawy opodatkowania. Sąd zgodził się z ukształtowanym w orzecznictwie poglądem, że istnienie uzasadnionej przyczyny odbiegania wysokości podstawy opodatkowania od średniej wartości rynkowej samochodu osobowego jest kwestią kluczową przy ustalaniu rzeczywistej podstawy opodatkowania. Zwrócił również uwagę, że nie jest już przy tym kwestionowane, że uzasadnieniem takim może być nie tylko gorszy stan techniczny czy też uszkodzenia mechaniczne pojazdu, ale również fakt, że np. samochody osobowe w krajach bardziej rozwiniętych szybciej tracą na wartości niż w Polsce. W takiej sytuacji należy zweryfikować, czy zadeklarowana jest wartość prawdziwa w państwie sprzedaży. Dopiero, jeżeli taka analiza doprowadzi do negatywnego rezultatu, uzasadnione i słuszne jest kwestionowanie tak ustalonej podstawy opodatkowania. Natomiast sam fakt nabycia pojazdu na rynku wspólnotowym za cenę niższą niż średnia cena w kraju nie uprawnia do korekty i automatycznej zmiany podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym i wyrównania jej do podstawy, jaką jest średnia wartość na rynku krajowym. Pamiętajmy bowiem, że zmiana podstawy opodatkowania jest uprawniona nie tylko wtedy, gdy różnica w podstawie opodatkowania jest znaczna, ale równocześnie nie kiedy różnica ta nie ma uzasadnionej przyczyny. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie. Podatnik zatem ma prawo do wykazania przyczyn uzasadniających podanie podstawy opodatkowania znacznie odbiegającej od średniej wartości rynkowej. Ustawodawca w ten sposób nie ogranicza przesłanek, które mogą uzasadniać podstawę opodatkowania. Uzasadnieniem takim może być – nie tylko gorszy stan techniczny, czy też uszkodzenia mechaniczne, ale również uwarunkowania rynku, na którym samochód został nabyty. Powinno więc organów w ramach prowadzonej weryfikacji jest zatem

zbadanie, czy wartość zadeklarowana jest wartością prawdziwą w państwie sprzedaży. Dopiero jeżeli taka analiza doprowadzi do negatywnego rezultatu, uzasadnione i słuszone jest zakwestionowanie podstawy opodatkowania podanej przez podatnika.

Natomiast w rozpoznawanej sprawie organ dokonując weryfikacji podstawy opodatkowania przedmiotowego samochodu osobowego w ogóle nie analizował w świetle art. 104 ust. 8 i ust.9 u.p.a., uwarunkowania rynku, na którym samochód ten został nabyty (Szwajcaria), ale również dokonując weryfikacji średniej wartości rynkowej pojazdu nie wziął pod uwagę stanu uszkodzenia nabytego samochodu. Prowadzi to do jednoznacznej konstatacji, że nie została wyznaczona w sposób dostateczny a konieczny cena rynkowa przedmiotowego samochodu w miejscu jego zakupu. Nie ulega zatem wątpliwości, że nienależyte zbadano, czy istnieją rzeczywiste, uzasadnione przyczyny, dla których cena nabycia samochodu odbiegała znacznie od średniej wartości rynkowej w rozumieniu art.104 ust.8 ustawy o podatku akcyzowym.

3. Podatek dochodowy od osób fizycznych.

W zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych należy zwrócić uwagę na wyrok w sprawie **I SA/Go 327/17** z dnia 16 listopada 2017 r. W sprawie skarżącej zakwestionował decyzję organów określających wysokość zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu odpłatnego zbycia udziału w spółce lokalnego mieszkalnego oraz pomieszczenia przynależnych do lokalu, przed upływem pięciu lat od dnia nabycia. W rozpoznawanej sprawie nabycie nastąpiło na podstawie dziedziczenia po zmarłej w 2008 r. matce skarżącego. Postanowienie o stwierdzeniu spadku uprawomocniło się w styczniu 2009r.

Spór dotyczy kwestii momentu nabycia wyżej opisanych przedmiotów, zdaniem organów podzielonym przez WSA nastąpiło ono z dniem otwarcia spadku, natomiast zdaniem skarżącego z dniem uprawomocnienia postanowienia o stwierdzeniu spadku.

Sąd podkreślił, że pojęcie nabycie spadku obejmuje przeniesienie na spadkobiercę własności rzeczy (w tym nieruchomości) w drodze dziedziczenia. Skoro ustawa podatkowa nie zawiera własnej definicji "nabycia", prawidłowo organy podatkowe odwoływały się do przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny - Księga czwarta Spadki, tj. prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jednego lub kilku spadkobierców (art. 922 § 1 Kodeksu cywilnego). Zgodnie z art. 924 Kodeksu cywilnego spadek otwiera się z chwilą śmierci

spadkodawcy natomiast art. 925 Kodeksu cywilnego stanowi, że spadkobierca nabywa spadek z chwili otwarcia spadku. Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku ma charakter deklaratoryjny i stwierdza jedynie nabycie spadku z chwili śmierci spadkodawcy (art. 1025 § 1 Kodeksu cywilnego). Nabycie spadku nie następuje zatem z chwili wydania postanowienia czy jego uprawomocnienia jak twierdzi skarżąca, ale z chwili śmierci. Orzeczenie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku potwierdza jedynie nabycie spadku przez spadkobiercę, które stosownie do powołanego wyżej art. 925 następuje już wcześniej, tj. z chwili otwarcia spadku. Tym samym data wydania postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku oraz data uprawomocnienia się tego postanowienia nie mają wpływu na datę nabycia spadku przez spadkobiercę, datą tą jest dzień śmierci spadkodawcy.

Sprawa I SA/Go 326/17 obejmująca zagadnienie skutków podatkowych sprzedaży nieruchomości, której zbycie nastąpiło po tym, jak stała się wylicznym składnikiem majątku jednego z małżonków na skutek dokonanego podziału majątku wspólnego małżonków.

Skarżąca podaje, że w dniu [] grudnia 1996 r. wspólnie z mężem nabyli na własność niezabudowaną działkę, która następnie (w 2003 r.) została podzielona na mniejsze działki, w tym działkę o nr []. W dniu [] listopada 2014 r. aktem notarialnym nastąpił podział majątku wspólnego małżonków, w wyniku którego całość majątku, bez jakichkolwiek zobowiązań, przeszła na skarżącą. Działka nr [] skarżąca w dniu [] listopada 2016 r. sprzedaje małżonkom G.

W ocenie skarżącej, nie ma ona obowiązku zapłacenia podatku, ponieważ działka była już przez nią nabyta wspólnie z mężem, a po podziale majątku stała się tylko jej jedyną właścicielką.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko wnioskodawczyni w zakresie skutków podatkowych sprzedaży nieruchomości jest nieprawidłowe. Podkreśla, że dla określenia skutków odpłatnego zbycia nieruchomości istotne jest ustalenie daty jej nabycia. Za datę nabycia nieruchomości, która przypadła danej osobie w wyniku podziału majątku wspólnego, należy przyjąć datę jej nabycia w czasie trwania ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, pod warunkiem, że wartość otrzymanej nieruchomości w wyniku podziału tego majątku mieści się w udziale, jaki tej osobie przysługuje w majątku dorobkowym małżeńskim. Jeżeli natomiast wartość otrzymanej przez małżonka nieruchomości przekracza jego udział w majątku dorobkowym małżeńskim, to wówczas za datę nabycia tej nieruchomości,

która przekracza udziałem onka w majątku dorobkowym majątku, należy przyjąć, że w którym dokonano podziału tego majątku dorobkowego majątku, nawet wówczas, jeżeli nabycie następuje nieodpłatnie (bez spłaty i dopłaty). Organ stwierdził, że podział majątku wspólnego majątków dokonany w dniu [] listopada 2014 r. nie był ekwiwalentny w naturze. Skarżący w wyniku dokonania tego podziału stał się wylicznym wierzycielem części majątku, bez obowiązku spłaty na rzecz majątku. Zdaniem organu sprzedaż działki nr [], w której odpowiadał udziałowi nabytemu w 1996 r. w ramach wspólności majątkowej, nie podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym. Natomiast do źródła przychodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. należy zakwalifikować odpłatne zbycie przedmiotowej działki w której odpowiadał udziałowi, który skarżący nabył w dniu [] listopada 2014 r. w ramach podziału majątku wspólnego.

Sąd uznał, że skarga zasługuje na uwzględnienie. Sprecyzował, że zasadniczą kwestią sporu interpretacyjnego stało się zagadnienie nabycia nieruchomości, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f., a w szczególności moment tego nabycia w związku z zawarciem umowy o podział majątku wspólnego, poprzedzonej umową majątkową majątku wyliczając majątków wspólnie ustawowemu pomiędzy skarżącym a jej matką. Według Sądu z prezentowanym przez organ zapatrywaniem nie można zgodzić się, dokonując jego oceny chociażby z perspektywy i z uwzględnieniem stanowiska wyrażonego w uchwale NSA z dnia 15 maja 2017 r., sygn. akt II FPS 2/17. NSA zwrócił uwagę, że pojęcie "nabycie", użyte w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. nie zostało w tej ustawie zdefiniowane. Jednak nie budzi wątpliwości, że w przypadku nabycia nieruchomości przez majątków pozostających w majątkowej wspólności majątkowej przewidzianej w art. 31 k.r.o., nie jest możliwe określenie, w jakich przypadkach nastąpiło nabycie nieruchomości, o którym mowa w ww. art. 10 ust. 1 pkt 8. Wspólności majątkowej (wielosobowej) to wspólność bezudziałowa, a w czasie jej trwania majątkowie nie mogą rozporządzać swoimi prawami do majątku wspólnego jako wierzycieli. Dla oceny skutków podatkowych odpłatnego zbycia nieruchomości kluczowy jest moment poniesienia wydatku na nabycie tego składnika do majątku wspólnego i to, że tego wydatku. w momencie jego poniesienia. nie można przypisać jednemu bądź drugiemu majątkowi w udziałach o określonej wielkości. W związku z powyższym zasadne będzie stwierdzenie, że skoro z uwagi na wspólnie majątkową, nie można wyodrębnić udziałów, które majątkowie posiadali w chwili nabycia nieruchomości w majątku i przyjmuje się, że majątkowie nabyli prawo majątkowe wspólnie

w całości, to nie można liczyć terminu nabycia określonego w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a. c. u.p.d.o.f. od daty m.in. wyłączenia majątkowej wspólności ustawowej. Ustawowy ustrój majątkowy między małżonkami może ulec zniesieniu lub ograniczeniu na skutek zawartej umowy majątkowej małżeńskiej (art. 47 § 1 k.r.o.). Zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej wyłączeniem majątków wspólności ustawowej to zmiana ustroju majątkowego między małżonkami, która kształtuje nowy stan prawny, tzn. powoduje powstanie prawa własności każdego ze współwłaścicieli lub prawo jednego z małżonków do przyznanych mu na wyłączność własności, np. nieruchomości. Umowa majątkowa małżeńska jest czynnością prawną, która reguluje stosunki majątkowe małżonków przez czas trwania ich związku małżeńskiego. Jednak umowa ta małżonkowie nie przenosi własności, tylko określa jaki ustrój majątkowy będzie od jej zawarcia panował w małżeństwie. Umowy majątkowej małżeńskiej nie można zatem utożsamiać ani ze zbyciem, ani też z nabyciem poszczególnych składników majątku, czy z nabyciem udziałów w tym majątku. W konkluzji Sąd stwierdził, że jeżeli nabycie nieruchomości następuje w trakcie trwania małżeństwa, w którym obowiązuje ustawowy ustrój majątkowej wspólności małżeńskiej, to data nabycia przez każdego z małżonków jest to sama a późniejsze przesunięcie nieruchomości z majątku wspólnego do majątku osobistego jednego z małżonków w efekcie zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej nie zmienia tego.

Sprawa I SA/Go 421/17 dotyczyła skargi na decyzję w przedmiocie odmowy przyznania opodatkowania przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej ustalonych przy zastosowaniu norm szacunkowych. Skarżąca złożyła deklarację PIT-6 do wymiaru zaliczek podatku dochodowego od dochodów z działań specjalnych produkcji rolnej ustalanych przy zastosowaniu norm szacunkowych dochodu. W deklaracji zostały określone prognozowane na 2017 r. rodzaj, rozmiar chowu i hodowli zwierząt futerkowych. Uzasadniając odmowę organ stwierdził, że dla ustalenia, czy skarżąca w roku 2017 może rozliczać prowadzone działania specjalne produkcji rolnej na podstawie norm szacunkowych, decydujące jest ustalenie kwoty osiągniętych przez nią przychodów za 2016 r. w rozumieniu art. 2 ustawy o rachunkowości. Przy ustaleniu tej kwoty zsumowaniu za podlegają przychody osiągnięte zarówno z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz z działań specjalnych produkcji rolnej. Przyjęte, że ponieważ roczna kwota przychodu za poprzedni rok obrotowy, tj. 2016 r., z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz kwota przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej przekracza kwoty obowiązujące do prowadzenia ksiąg handlowych, to jego

zdaniem przychodów z działów specjalnych produkcji rolnej w 2017 r. skarżąca nie może rozliczać na podstawie norm szacunkowych.

Przeprowadzone postępowanie podatkowe dotyczyło uprawnienia skarżącej do opodatkowania w 2017 r. przychodów z prowadzonej przez nią działalności w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej przy zastosowaniu norm szacunkowych. Orzeczona przez organy odmowa przyznania opodatkowania przychodów z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej według norm szacunkowych była skutkiem dokonanej przez te organy interpretacji zmienionych przepisów podatkowych. Spór zogniskował się na interpretacji nowego brzmienia art. 15 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.), wprowadzonego na mocy ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 699 ze zm.). Stosownie do tej nowelizacji w art. 15 ust. 1 określono, że przychód z działów specjalnych produkcji rolnej ustala się według zasad określonych w art. 14, jeżeli podatnik prowadzi księgi wykazujące te przychody. O zamiarze założenia księgi podatnik jest obowiązany zawiadomić właściwego naczelnika urzędu skarbowego przed rozpoczęciem roku podatkowego albo przed rozpoczęciem prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej, jeżeli nastąpiło ono w ciągu roku, z zastrzeżeniem ust. 2. Z kolei w ust. 2 tego artykułu przyjęto, że w przypadku gdy obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych wynika z przepisów o rachunkowości, przychód z działów specjalnych produkcji rolnej ustala się na podstawie prowadzonych ksiąg rachunkowych według zasad określonych w art. 14. W takim przypadku nie ma obowiązku zawiadamiania właściwego naczelnika urzędu skarbowego o założeniu ksiąg rachunkowych. Od dnia 1 stycznia 2016 r. nastąpiło zatem wprowadzenie przez ustawodawcę nowych zasad opodatkowania osób prowadzących działalność specjalną produkcji rolnej. Od wejścia w życie nowych uregulowań, pod względem prawnopodatkowym można wyróżnić trzy grupy podmiotów, prowadzących działalność specjalną produkcji rolnej. Są to: 1) podmioty, na których nie ciąży obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych, 2) podmioty, na których nie ciąży ww. obowiązek, a które zdecydowały o prowadzeniu ksiąg rachunkowych i powiadomiły o tym właściwego naczelnika urzędu skarbowego, 3) podmioty obowiązane do prowadzenia ksiąg rachunkowych na podstawie przepisów ustawy o rachunkowości. Przepisami ustawy o rachunkowości, z których wynika obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych są m.in. regulacje art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, w myśl których obowiązek ten dotyczy mających siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na

terytorium RP osób fizycznych, spółek cywilnych osób fizycznych, spółek jawnych osób fizycznych oraz spółek partnerskich, jeżeli ich przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły co najmniej równowartość w walucie polskiej 1.200.000 euro (od [] stycznia 2017 r. . 2.000.000 euro). Jak z powyższego wynika zasadnicze znaczenie w zakresie obowiązków prowadzenia ksiąg rachunkowych ma ustalenie wysokości ww. limitu przychodów. Sąd nie podzielił poglądów organów, że skarżąca nie może w 2017 r. przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej rozliczać na podstawie norm szacunkowych, ponieważ jej zadaniem - z ustawy o rachunkowości wynika, że w przypadku skarżącej jej dochody uzyskane z działań specjalnych produkcji rolnej należy łączyć z dochodami uzyskanymi przez nią z udziałów w spółce cywilnej, przez co występuje przekroczenie kwoty, z którą wiąże się obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych. Dokonana przez organy wykładnia wprowadzonych z dniem 1 stycznia 2016 r. zmian w art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.p.d.o.f., nie znajduje uzasadnienia. Z przepisów tych nie wynika w szczególności, że w celu ustalenia czy przychody podatnika przekroczą limit obowiązujący go do prowadzenia ksiąg rachunkowych należy łączyć przychody z działań specjalnych produkcji rolnej z przychodami z innych źródeł. Sąd podkreślił, że art. 15 u.p.d.o.f. w całości odnosi się tylko do przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej, wobec czego nie jest uzasadnione twierdzenie, że obowiązek wynikający z ust. 2 tego przepisu dotyczy podatników, których łączy wysoko wszystkich przychodów osiągniętych przez nich, tj. oprócz przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej, również z wszystkich innych źródeł w tym np. z tytułu udziałów w spółce cywilnej, jak w przypadku skarżącej (rozliczanych jako przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej), wyniosła co najmniej równowartość w walucie polskiej 1.200.000 euro. Zdaniem Sądu wskazany w art. 15 ust. 2 u.p.d.o.f. obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych odnieść należy wyłącznie do podatników uzyskujących przychód z działań specjalnych produkcji rolnej a przywołanie ustawy o rachunkowości dotyczy jedynie określenia limitu wielkości przychodów, obowiązującego tych podatników do prowadzenia ksiąg. Decydujące znaczenie przy ustalaniu przedmiotowego limitu ma forma prawna działania danego podmiotu. W odniesieniu do osoby fizycznej wyliczenia poziomu owego limitu należy dokonywać wyłącznie z uwzględnieniem prowadzonej przez tę osobę działalności w zakresie działań specjalnych produkcji rolnej. Przychód skarżącej z tytułu udziałów w spółce cywilnej (spółka ta nie prowadzi działań specjalnych produkcji rolnej), nie ma w tym

przypadku znaczenia. Przychody tej spółki cywilnej będą decydujące wyłącznie dla oceny wystąpienia po stronie samej spółki obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o rachunkowości jest kierowany do wskazanych tam podmiotów działających w różnych formach prawnych, co jednak nie oznacza, że obowiązuje on, w związku z odesłaniem zawartym w art. 15 ust. 2 u.p.d.o.f., do szczególnego ujęcia dochodów osiągniętych przez osobę fizyczną, która oprócz przychodów z działań specjalnych produkcji rolnej uzyskuje również przychody z innych różnorodnych m.in. z działalności prowadzonej w innych formach (ale nie z tytułu działań specjalnych produkcji rolnej), np. jako spółka cywilna osób fizycznych.

Sąd w konkluzji wyraził pogląd, że limit przychodów, określony w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o rachunkowości, w przypadku podmiotu osiągniętego przychody z tytułu działań specjalnych produkcji rolnej, powinien być ustalany wyłącznie z uwzględnieniem wielkości przychodów z tego tytułu.

4. Podatek dochodowy od osób prawnych.

W zakresie podatku dochodowego od osób prawnych warto zwrócić uwagę na wyrok z dnia 8 lutego 2017 r. o sygn. akt I SA/Go 6/17. Sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie podatkowych skutków wniesienia wkładu niepieniężnego do spółki kapitałowej.

Spór w sprawie sprowadza się do zdefiniowania pojęcia zorganizowana czy przedsiębiorstwa, a dokładniej czy za tak zorganizowaną czy przedsiębiorstwą można uznać zespół składników materialnych i niematerialnych stanowiący kompleks praw, obowiązków, zobowiązań i rzeczy ukierunkowanych na realizację działalności gospodarczej ale bez umiejscowienia tego zespołu w konkretnej nieruchomości (miejscu).

W ocenie Sądu brak wyposażenia zespołu składników w nieruchomość (rozumianej nie jako prawo własności ale miejsce w którym prowadzona jest działalność) powoduje, że zespół tych składników nie posiada potencjalnej zdolności do niezależnego działania jako samodzielny podmiot gospodarczy. Tym samym nie można uznać, że stanowi zorganizowaną czy przedsiębiorstwą.

Zorganizowaną czy przedsiębiorstwą tworzy zespół składników majątkowych zdolnych do prowadzenia niezależnej (samodzielnej) działalności gospodarczej. Zorganizowaną czy przedsiębiorstwą należy więc rozumieć w ten sposób, że

w kształcie w jakim ten zespół jest zbywany, może on wykonywać określone zadania gospodarcze. Aby ocenić czy jest to zorganizowana czy przedsiębiorstwa należy odpowiedzieć na pytanie, czy realizacja określonych zadań gospodarczych możliwa jest z wykorzystaniem tego określonego zespołu składników majątkowych, czy też dopiero w pojęciu z przedsiębiorstwem nabywcy.

W niniejszej sprawie w ocenie Sąd realizacja zadań gospodarczych będzie możliwa dopiero w pojęciu ze składnikami (składnikiem) majątkowym przedsiębiorstwa nabywcy. Tym składnikiem będzie nieruchomości a także miejsce, w którym zadania gospodarcze będą mogły być realizowane. Bez konkretnego miejsca, w którym prowadzona jest działalność nie można przyjąć, że zorganizowana czy przedsiębiorstwa może samodzielnie realizować wskazane zadania. Bez przedsiębiorstwa nabywcy zespół składników nie może być postrzegany jako niezależne przedsiębiorstwo.

Z wniosku o interpretację wynika, że profil działalności gospodarczej Spółki obejmuje m.in. sprzedaż detaliczną prowadzoną przez internet. Planowane jest przeniesienie części działalności prowadzonej przez Spółkę i związanej z nią majątku do innej spółki kapitałowej, zależnej od Wnioskodawcy w drodze aportu.

Dział Logistyki będzie na moment przeniesienia wyodrębniony na podstawie wewnętrznych aktów organizacyjnych w ramach Spółki, w związku z przeznaczeniem do realizacji następujących funkcji:

- Biuro Zwrotów: przedmiotowa jednostka odpowiedzialna jest za fizyczny oraz systemowy obsługa przesyłek zwrotnych, w tym rozpakowywanie, przyjęcie na magazyn, przygotowanie faktury korygującej (i/lub innych dokumentów księgowych);
- Biuro Dostaw: pracownicy przedmiotowej jednostki odpowiedzialni są za wprowadzenie danych do systemu informatycznego odnośnie otrzymanego towaru oraz przekazanie ich na magazyn;
- Biuro Wysyłek: po zatwierdzeniu zamówienia, pracownicy Biura Wysyłek odpowiedzialni są za sprawdzenie towaru pod kątem zgodności z zamówieniem, wystawienie dokumentu sprzedaży (faktury lub paragonu), sporządzenie listu wysyłkowego, zapakowanie towaru oraz przekazanie do kuriera;
- Magazyn - w ramach przedmiotowej jednostki organizacyjnej wykonywane są wszelkie czynności związane z prowadzeniem magazynu, w tym w szczególności przechowanie i wykładanie towaru oraz kompletacja zamówienia.

Z treści wniosku wynika również, że w ramach aportu nie zostaną ze Spółki przeniesione nieruchomości, a po aportcie Dział Logistyki będzie wykorzystywał w prowadzonej działalności nieruchomości znajdujące się w majątku Spółki Zależnej.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu zasadnie organ wskazał, że przypisany na moment przeprowadzenia aportu do działu Logistyki zespół składników majątkowych i jego struktura organizacyjna nie pozwoli na samodzielny realizację zadań z zakresu kompleksowej obsługi detalicznej sprzedaży przez Internet, w tym w zakresie logistycznej i magazynowej obsługi transakcji, skoro wyodrębniony w strukturze Spółki Dział Logistyki nie został wyposażony w nieruchomości, w których mógłby niezależnie prowadzić swoją działalność gospodarczą. Funkcjonowanie Działu Logistyki zostało uzależnione od podmiotu powyższego, w majątku którego znajdują się owe nieruchomości. Natomiast zorganizowana działalność przedsiębiorstwa to taki samodzielny składnik majątku, który umożliwia bez żadnych zmian prowadzenie na nim w takim samym lub zbliżonym charakterze działalności gospodarczej. Co istotne z prezentowanego przez Organ stanowiska nie wynika, aby wyposażenie w nieruchomości + rozumie jako wyposażenie w prawo własności nieruchomości. Jak próbuje zasugerować Strona Skarżąca.

Sąd wskazał, że w przedstawionej sytuacji wydzielony zespół składników materialnych i niematerialnych nie może zostać uznany za nadający się do realizacji określonego zadania, gdy warunkiem koniecznym prowadzenia tego rodzaju działalności jest posiadanie odpowiedniego miejsca (nieruchomości) prowadzenia tej działalności. Przeniesienie ww. zespołu składników z wyłączeniem nieruchomości oznacza, iż z punktu widzenia art. 4 pkt 4a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie zostanie przeniesiona zorganizowana działalność przedsiębiorstwa. Fakt, iż nieruchomości (prawo do nieruchomości) jest niezbędną do podjęcia (kontynuowania) działalności, nie jest kwestionowany przez Spółkę, która wskazuje, że nabywający aport zapewni odpowiednią nieruchomość.

W związku z tym, Sąd podzielił stanowisko Organu wyrażone w zaskarżonej interpretacji, że przekazany przedmiot aportu nie może na uznać za zorganizowaną działalność przedsiębiorstwa, skoro warunkiem koniecznym samodzielnej realizacji przez niego zadań gospodarczych będzie zapewnienie przez nabywającego nieruchomości, w której Dział Logistyki zostanie usytuowany. Co istotne dla sprawy, Dział Logistyki (który w ocenie Sądu stanowi zorganizowaną działalność przedsiębiorstwa) zostanie przeniesiony

do innej nieruchomości obecnie, czyli Działu Logistyki nie jest powiązany z miejscem, a tym samym nie stanowi zorganizowanej całości.

Wobec nieuznania Działu Logistyki za zorganizowaną część przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 4a pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, transakcja wniesienia wkładu niepieniężnego do spółki zależnej spowoduje powstanie przychodu podatkowego na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy podatkowej.

5. Indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego.

Na uwagę zasługuje wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie I SA/Go 456/16.

Przedmiotem kontroli Sądu było postanowienie Ministra Finansów - Dyrektora Izby Skarbowej utrzymujące w mocy postanowienie tego organu odmawiające skarżącej spółce wszczęcia postępowania w sprawie wniosku o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie okresu przechowywania dokumentacji przez spółkę prowadzącą działalność na terenie specjalnej strefy ekonomicznej.

Skarżąca spółka prowadzi działalność gospodarczą na terenie Specjalnej Strefy Ekonomicznej za wnioskiem z dnia [] lipca 2016 r. zwróciła się do Ministra Finansów - Dyrektora Izby Skarbowej o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego zadając pytania:

Czy w oparciu o przepisy art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12c ustawy o SSE Spółka jest zobowiązana do przechowywania dokumentacji wskazanej w art. 12a ust. 1 tej ustawy w okresie dziesięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym Spółka skorzystała z pomocy w formie zwolnienia podatkowego za dany rok podatkowy, (tj. od końca roku kalendarzowego, w którym minął termin złożenia zeznania rocznego za dany rok podatkowy) - przy czym dziesięcioletni okres należy liczyć odrębnie w odniesieniu do dokumentacji za każdy kolejny rok podatkowy?

Jakiego okresu wstecz dotyczy w przypadku Spółki obowiązek wprowadzony na mocy art. 12a ustawy o SSE, czyli w odniesieniu do których lat poprzedzających jego wejście w życie Spółka jest zobowiązana do przechowywania dokumentacji wskazanej w art. 12a ust. 1 tej ustawy?

Jednakże w ocenie organu przedstawione przez spółkę zagadnienie wykracza poza jego kompetencje.

O sporu pomiędzy stronami niniejszego postępowania sprowadzają się zatem do wykładni pojęcia "przepisy prawa podatkowego" zawartego w Ordynacji podatkowej.

Zgodnie bowiem z regulacją art. 14b § 1 tej ustawy minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną).

Sąd wskazał odwołując się do orzecznictwa, że pod pojęciem prawa podatkowego należy rozumieć wszelkie normy prawne, które regulują elementy konstrukcyjne, to jest podmiotowe i przedmiotowe podatku, zatem także normy prawne nie znajdujące się w ustawach podatkowych. Zaznaczył również, że przepisy prawa podatkowego jakkolwiek stanowią autonomię dziedzin prawa, to jednak nie są całkowicie odrębne, niezależne i niepowiązane z innymi dziedzinami systemu prawnego, a wręcz przeciwnie, wraz z przepisami innych gałęzi prawa stanowią część jednego porządku prawnego obowiązującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Poszczególne ustawy podatkowe zawierają obszerną liczbę przepisów odwołujących się do pojęć i instytucji właściwych dla innych dziedzin prawa. Dlatego te organy podatkowe, dokonując interpretacji przepisów prawa podatkowego, zobowiązane są do posługiwania się przepisami z innych dziedzin prawa dla wyjaśnienia znaczenia występujących w przepisach ustaw podatkowych pojęć i instytucji z tych innych dziedzin prawa.

Wobec powyższego Sąd zgodził się ze skarżącym, iż regulacje zawarte w ustawie o specjalnych strefach ekonomicznych stanowiące element konstrukcyjny podatku dochodowego od osób prawnych, a także wyznaczające prawa i obowiązki podatników operujących w specjalnych strefach ekonomicznych, są przepisami ustaw podatkowych.

Stosownie bowiem do treści art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wolne od podatku są dochody, z zastrzeżeniem ust. 4-6, uzyskane z działalności gospodarczej prowadzonej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 274, z 2008 r. Nr 118, poz. 746 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97), przy czym wielkość pomocy publicznej udzielanej w formie tego zwolnienia nie może przekroczyć wielkości pomocy publicznej dla przedsiębiorcy, dopuszczalnej dla obszarów kwalifikujących się do uzyskania pomocy w największej wysokości, zgodnie z odrębnymi przepisami.

Skarżący spółka jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą na terenie specjalnej strefy ekonomicznej objęta jest dyspozycją ww. przepisu. Niemniej jednak art. 86 § 1 Ordynacji podatkowej zobowiązuje podatników do prowadzenia

i przechowywania ksiąg podatkowych do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Termin przedawnienia zobowiązania podatkowego zostają określony w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.

Z kolei zgodnie z regulacją art. 12a ustawy o SSE przedsiębiorcy korzystający z pomocy publicznej, udzielanej zgodnie z ustawą, obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych - przechowują księgi i związane z ich prowadzeniem dokumenty, a przedsiębiorcy korzystający z pomocy publicznej, udzielanej zgodnie z ustawą, z tytułu tworzenia nowych miejsc pracy - dodatkowo przechowują dokumenty związane z poborem podatków oraz innych dochodów budżetu państwa, a także przychodów państwowych funduszy celowych (ust.1). Księgi oraz dokumenty określone w ust. 1 są przechowywane do czasu upływu okresu przedawnienia roszczeń związanych ze zwrotem pomocy publicznej (ust.2).

Stosownie zaś do treści art. 12c ustawy o SSE roszczenia związane ze zwrotem pomocy publicznej, udzielanej zgodnie z ustawą, przedawniają się z upływem 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym przedsiębiorca skorzystał z tej pomocy.

Terminy wskazane w art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej i art. 12c ustawy o SSE różnią się. Natomiast oba przepisy odnoszą się do obowiązków podatnika w zakresie okresu przechowywania dokumentacji podatkowej.

Wobec powyższego stanowisko przedstawione przez organ w zaskarżonym postanowieniu jest błędne. Nie sposób zgodzić się z organem podatkowym jakoby, przy tak postawionych pytaniach oraz przedstawionym stanie faktycznym, dokonanie wykładni przepisów ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych nie wypełniało przesłanek przepisów podatkowych określonych w art. 3 pkt 2 Ordynacji podatkowej, a w konsekwencji aby nie było możliwe w ramach kompetencji Ministra Finansów - Dyrektora Izby Skarbowej merytoryczne rozpatrzenie wniosku skarżycielki Spółki.

6. Podatek od nieruchomości.

W zakresie podatku od nieruchomości należy zwrócić uwagę na wyrok z dnia 28 września 2017r., w sprawie I SA/GO 226/17. Sąd oddalił skargę wniesioną na decyzję określającą nadliczki wysoko zobowiązania w podatku od nieruchomości. W skardze podniesiono także, że umowa ustanowienia słuźbenności przesyłana zawarta

pomiędzy Nadleńictwem a Operatorem nie ci się w pojęciu umów objętych przepisem art. 3 ust. 1 punkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w konsekwencji czego obowiązek podatkowy z tytułu podatku od nieruchomości za grunty pod liniami elektroenergetycznymi nie powinien obciążać Nadleńictwa lecz zakłady przesyłowe. Istota sporu sprowadza się tak do rozstrzygnięcia czy ustanowienie służebności przesyłu na podstawie warunków wskazanych w umowie zawartej [] grudnia 2014r. przenosi posiadania w rozumieniu art. 336 k.c. Sąd przypomina, że w drodze nowelizacji kodeksu cywilnego dokonanej nowelą z dnia 30 maja 2008 r. z dniem 3 sierpnia 2008 r. zostały dodane - w księdze drugiej "Własności i inne prawa rzeczowe", w dziale III "Służebności", po rozdziale I dotyczącym służebności gruntowych i rozdziale II dotyczącym służebności osobistych - nowy rozdział III "Służebność przesyłu" (art. 305¹-305⁴). Zarówno samo umiejscowienie, jak i treść nowej służebności decydują o jej rodzaju, który odróżnia ją od służebności gruntowych, jak również osobistych. Wskazuje na to dodatkowo odwołanie w art. 305⁴ do stosowania do służebności przesyłu "odpowiednio" przepisów o służebnościach gruntowych. Jest to więc trzeci rodzaj służebności, niebędący ani służebnością gruntową, ani osobistą. Służebność przesyłu nie określa statusu urządzeń przesyłowych, który został uregulowany w art. 49. O wprowadzeniu tej służebności zdecydowały potrzeby gospodarcze i społeczne, którym przed nowelizacją w drodze mniej lub bardziej jurydycznej poprawności starała się zaradzić judykatura w drodze wykładni obowiązujących przepisów o służebności drogi koniecznej albo umownego ustanowienia służebności gruntowej na rzecz nieruchomości wchodzącej w skład przedsiębiorstwa przesyłowego. Usiłowania te, zrozumiałe i niewątpliwie potrzebne na tle dotychczasowych przepisów, nie mogły jednak usunąć niedogodności istniejącego stanu prawnego. Mogła tego dokonać jedynie interwencja ustawodawcy, która pozwalałaby na zastosowanie nowych przepisów zarówno do istniejących już stanów faktycznych (tzn. do uregulowania statusu prawnego istniejących już na gruncie budowli i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej), jak i do etapu planowania inwestycji. Przy nowelizacji ustawodawca nawiązał w pewien sposób do ratio legis, które w poprzednim stanie prawnym miało realizować, pominięta w kodeksie cywilnym, służebność na rzecz kaucyjnego właściciela oznaczonego przedsiębiorstwa, do której należało stosować odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych (art. 175 pr. rzecz.). W postanowieniu z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 218/12, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na cel służebności przesyłu. Jest nim umożliwienie przedsiębiorcy

właściwego korzystania z urządzeń, których jest właścicielem i które wchodzi w skład jego przedsiębiorstwa (art. 55¹). Nie może ulegać w tym celu, a funkcjonowanie przedsiębiorstwa energetycznego polega na przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej liniami energetycznymi, które stanowią składnik tego przedsiębiorstwa i stają się elementem połączonym z nim systemu sieci. Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) określa w art. 3 pkt 12 przedsiębiorstwo energetyczne jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi i przesyłania dwutlenku węgla, a w art. 3 pkt 11 definiuje sieci jako instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego. Przepisy tej ustawy należy uwzględnić przy wyjaśnianiu pojęcia korzystania z widocznego i trwałego urządzenia w art. 292 k.c. Istnieje zatem związek techniczny i gospodarczy pomiędzy elementami sieci energetycznej, do których niewątpliwie należą linie energetyczne, utrzymujące się słupy, stacje transformatorowe i inne urządzenia. Po wybudowaniu stanowią składnik przedsiębiorstwa włączony do sieci. Jeżeli zatem przedsiębiorstwo energetyczne funkcjonuje i prowadzi działalność gospodarczą polegającą na przesyłaniu energii elektrycznej, to korzysta z urządzeń stanowiących sieć energetyczną, łącznie z innymi elementami instalacji. Podkreślić również należy, że ujęte w art. 305¹ k.c. pojęcia skorzysta w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej" oraz "szkodnie z przeznaczeniem tych urządzeń", jakkolwiek mają charakter normatywny, są tak ogólne, że w każdym wypadku wymagają jej wypełnienia przez strony w treści zawartej umowy ustanawiającej tę służebność. Uszczegółowienie powinno być odpowiednie dla specyfiki przedsiębiorstwa, rodzaju i umiejscowienia urządzeń przesyłowych, obecnego sposobu ich wykorzystywania, działań przyszłych mieszczących się w granicach prawidłowego gospodarowania oraz przewidywalnych potrzeb. Celowe jest zwłaszcza wskazanie, że obciążenie obejmuje dostępowe korzystanie poprzez bierną eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji, remontów, usuwanie awarii, wymiany urządzeń posadowionych na danej nieruchomości w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego i niezakończonego działania sieci przesyłowej przedsiębiorstwa.

W rozpoznawanej sprawie przenosząc powyższe uwagi do powstającego sporu, wskazać należy, że w 2014 r. pomiędzy Nadleśnictwem a E Sp. z o.o., zawarto umowę ustanowienia służebności przesyłu. Pamiętajmy, że ustanowienie służebności

przesyłu nastąpiło na podstawie umowy, zatem decydujące znaczenie ma jej treść, z której powinno wynikać, w jaki sposób strony tej umowy uregulowały kwestię udostępnienia gruntów. Celem bowiem umowy jest umożliwienie przedsiębiorcy wyłączonego korzystania z urządzeń, których jest właścicielem i które wchodzi w skład jego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2017 r. I CSK 389/16 - LEX nr 2331710). Cel ten nie oznacza, że w każdym przypadku do jego osiągnięcia będzie koniecznym przeniesienie posiadania gruntu znajdującego się pod napowietrznymi liniami energetycznymi. Ta kwestia musi jednoznacznie wynikać z zawartej umowy. Przy dokonywaniu oświadczeń woli składanych przez strony, należy brać pod uwagę przyczynę zawarcia umowy oraz jej cel. Cel umowy to taki stan rzeczy, który ma być zrealizowany w następstwie wykonania uprawnień i obowiązków wynikających z dokonanej czynności prawnej. Należy przyjąć, że strony zawierając umowę działają racjonalnie, a więc przyjmują na siebie tylko takie zobowiązania, które są niezbędne do osiągnięcia ich celów i dążą do uzyskania takich praw, które najpełniej pozwolą te cele zrealizować. W konsekwencji, jeżeli jedna strona miała określony cel w danej umowie, a druga o tym wiedziała, to cel tej strony będzie rozstrzygający przy wykładni treści tej umowy (postanowienia umownego). W rozpoznawanej sprawie, co wynika z zapisów tej umowy, nie przenosiła ona posiadania gruntu na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego, a jedynie ograniczała korzystanie z nich przez Nadleśnictwo w pasach strefy kontrolowanej o powierzchniach wskazanych w ustępach tej umowy § 32 ust.1. Z jednoznacznego zapisu dotyczącego ustalenia wynagrodzenia wynika, że Nadleśnictwu przysługuje coroczne wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat poniesionych przez nadleśnictwo od nieruchomości, których korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem nieruchomości, służyć bowiem ma przesłaniu. Zatem celem zawartej umowy nie było przeniesienie posiadania, albowiem gdyby tak było to Nadleśnictwo zobowiązywałoby się do płaconia wynagrodzenia obejmującego także należności z tytułu podatku, które jako posiadacz musiałaby sama zapłacić, a Nadleśnictwo nie mogłoby ich sobie domagać. W ocenie Sądu na podstawie zawartej umowy ustanowienia służyć bowiem ma przesłaniu nie doszło do przeniesienia posiadania gruntu będącego w zarządzie Nadleśnictwa, bowiem zakład energetyczny jedynie korzysta z nich w ograniczonym, ściśle wskazanym w zawartej umowie służyć bowiem ma przesłaniu, zakresie.

Interesującą zagadnienie poruszone zostało przez Sąd w wyroku z dnia 28 września 2017r., w sprawie I SA/Go 267/17. Sprawa zapadła na tle skargi na interpretację indywidualną prawa podatkowego.

Skarżąca przedstawiając opis zdarzenia przyszłego wskazuje, że jest osobą prawną mającą siedzibę w Polsce, jest właścicielem farmy wiatrowej. W skład tej farmy wchodzi m.in. elektrownie wiatrowe. Aktualnie Spółka jako przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie traktuje części elektrowni wiatrowych, tylko ich części budowlane tj. fundament oraz wieże. Elektrownie wiatrowe nie figurują w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych Spółki jako samodzielne (wyodrębnione) rodzki trwałe, od których byłoby dokonywane odpisy amortyzacyjne zgodnie z ustawą z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1888). W ewidencji ujęto rodzki trwałe, których wartości początkowe obejmują swym zakresem m.in. części budowlane elektrowni wiatrowych (t.j. fundament i wieże), jak i urządzenia służące do wytwarzania energii elektrycznej - urządzenia wiatrowe. W przypadku należących do Spółki urządzeń wiatrowych w ich wartości początkowej ustalonej dla potrzeb amortyzacji zostają skapitalizowane nie tylko wydatki na wirnik z zespołem łożopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądowłóczy, układy sterownia i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Na wartości początkowe urządzeń wiatrowych składają się także wydatki Spółki na inne elementy i infrastrukturę towarzyszącą, tj. przykładowo na: oprogramowanie (np. System Scada), które monitoruje działanie oraz pozwala kontrolować pracę urządzenia wiatrowego; wyciągarkę wraz z olinowaniem, która służy do transportu osób i sprzętu z poziomu gruntu do urządzenia wiatrowego, oświetlenie ostrzegawcze, zabezpieczenie odgromowe; chłodnie i wentylatory, wiatrowskaz oraz anemometr, które są odpowiedzialne za pomiary prędkości ruchu oraz kierunku wiatru; wyłoczki awaryjne, które w przypadku zagrożenia dla prawidłowego działania urządzenia wiatrowego pozwalają na awaryjne jego zatrzymanie.

Wobec tak przedstawionego stanu faktycznego Spółka zadaje pytanie czy począwszy od 1 stycznia 2017 r. podstawą opodatkowania podatkiem od nieruchomości należących do wnioskodawcy budowli w postaci Elektrowni wiatrowych będzie stanowi ich wartość rynkowa określona przez Spółkę na dzień [] stycznia 2017r.?

Wskazując własne stanowisko w sprawie Spółka stwierdza, że od 1 stycznia 2017 r. podstawą opodatkowania podatkiem od nieruchomości należących do niej budowli w postaci Elektrowni wiatrowych będzie stanowi ich wartość rynkowa

określona przez Spółkę na dzień 1 stycznia 2017 r. Spółka wskazała na treść art. 5 ust. 1 pkt 3 oraz art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., po czym wyjaśniła, że nie ewidencjonuje Elektrowni wiatrowych w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych jako samodzielnych środków trwałych, od których są dokonywane odpisy amortyzacyjne. W ewidencji ujęto środki trwałe, których wartości początkowe obejmują swoim zakresem m.in. części budowlane elektrowni wiatrowych (t.j. fundament i wieża), jak i urządzenia służące do wytwarzania energii elektrycznej. Spółka do tej pory nie dokonywała odpisów amortyzacyjnych od Elektrowni wiatrowej w myśl nowych przepisów. Stąd też, zdaniem Spółki konieczne jest zastosowanie do ustalenia podstawy opodatkowania art. 4 ust. 5 u.p.o.l. Spółka stwierdziła, że powyższe stanowisko jest tym bardziej zasadne w sytuacji, gdy poniosła wydatki na elementy składowe elektrowni wiatrowej, które nie stanowiły części Elektrowni wiatrowej w rozumieniu nowych przepisów, a które zgodnie z obowiązującymi dotychczas przepisami nie zostały wyodrębnione i ujawnione w rejestrze jako osobne środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne. Ponadto, zdaniem Spółki nie jest możliwe określenie wartości elementów składających się na Elektrownie wiatrowe w inny sposób niż poprzez wycenę Elektrowni wiatrowej.

Organ dokonujący interpretacji indywidualnej uznał stanowisko Spółki za nieprawidłowe, stanowisko organu podzielił także sąd oddalając skargę. Podkreślając, że zarówno skarżąca spółka jak i organ interpretacyjny są zgodne co do tego, że przepisy podatkowe należy interpretować przede wszystkim w oparciu o wykładnię literalną. Za odstąpieniem od tej reguły uzasadnione są jedynie w wyjątkowych przypadkach, np. gdy wykładnia językowa nie dostarcza jednolitych rezultatów. Z przepisów wynika natomiast, że ustawodawca podatkowy powiła podstawę opodatkowania nie tylko z wartości przyjmowaną jako podstawa dokonywania odpisów amortyzacyjnych, ale unormował tę sytuację podatników, gdy od budowli lub ich części, nie dokonują odpisów amortyzacyjnych (art. 4 ust. 5 u.p.o.l.). Wówczas i tylko wtedy - podstawę opodatkowania stanowiłby ich wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego. W przedstawionym we wniosku o wydanie interpretacji opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazała, że elektrownie wiatrowe nie figurują w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych Spółki jako samodzielne (wyodrębnione) środki trwałe, od których byłoby dokonywane odpisy amortyzacyjne zgodnie z ustawą o podatku dochodowym od osób prawnych. W ewidencji ujęto środki trwałe, których wartości

początkowe obejmują swym zakresem m.in. części budowlane elektrowni wiatrowych (t.j. fundament i wieża), jak i urządzenia służące do wytwarzania energii elektrycznej - urządzenia wiatrowe. W przypadku należących do Spółki urządzeń wiatrowych w ich wartości początkowej ustalonej dla potrzeb amortyzacji zostają skapitalizowane nie tylko wydatki na wirnik z zespołem łopatek, zespół przeniesienia napędu, generator prądowy, układy sterownicze i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Na wartość początkową urządzeń wiatrowych składają się także wydatki Spółki na inne elementy i infrastrukturę towarzyszącą. Z wniosku skarżycy wynika zatem, iż w ewidencji środków trwałych, ujęto m.in. części budowlane elektrowni wiatrowych (t.j. fundament i wieża), jak i urządzenia służące do wytwarzania energii elektrycznej - urządzenia wiatrowe. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, bez znaczenia dla określenia podstawy opodatkowania pozostaje podnoszona przez skarżycę okoliczność, iż Elektrownie wiatrowe nie figurują w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych Spółki jako samodzielne (wyodrębnione) środki trwałe. Zasadniczy z punktu widzenia art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. jest bowiem fakt dokonywania przez spółkę odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych, które rzeczywiście składają się na przedmiot opodatkowania. Przepis art. 4 ust. 3 u.p.o.l. nie wymaga bowiem, aby budowla stanowiła przedmiot opodatkowania, stanowiącą zindywidualizowany, odrębny przedmiot opodatkowania. Wobec powyższego za niezasadny należy uznać podniesiony przez skarżycę zarzut, że organ naruszył art. 4 ust. 5 u.p.o.l., poprzez błędne stwierdzenie, iż podstawą opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowej należących do Spółki nie będzie wartość rynkowa, lecz wartość stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w danym roku.

Interesujące zagadnienie poruszone zostało w wyroku z 16 marca 2017 r., sygn. akt I SA/Go 61/17. Wyrok zapadł na tle skargi Prokuratora Rejonowego na uchwałę Rady Gminy z dnia 21 października 2011 r. nr XII/61/11 w przedmiocie wzorów formularzy na podatek od nieruchomości, podatek rolny i podatek leśny stwierdzająca nieważność skargonej uchwały w części dotyczącej załączników nr 1,2,3,4,5,6 do tej uchwały w zakresie obowiązku podania numeru telefonu bądź telefonu kontaktowego oraz obowiązku podania numeru identyfikacji podatkowej (NIP). Uzasadniając stwierdzenie nieważności uchwały we wskazanej w wyroku części Sąd stwierdził, że przedmiotem ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp. jest skarga Prokuratora Rejonowego w części dotyczącej zapisów zawartych w załącznikach Nr 1, Nr 2, Nr 3, Nr 4, Nr 5 i Nr 6 do uchwały Rady Gminy

z dnia 21 października 2011 r. nr XII/61/11 w sprawie określenia wzorów formularzy na podatek od nieruchomości, podatek rolny i podatek leśny, w zakresie dotyczącym obowiązku podania numeru telefonu bądź numeru telefonu kontaktowego oraz obowiązku podania numeru identyfikacji podatkowej NIP. Tylko bowiem w tym zakresie Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt II FSK 3112/15 uznał skargi kasacyjne Prokuratora i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiemu sądownictwu administracyjnemu.

Dokonując zatem kontroli uchwał Rady Gminy z dnia 21 października 2011 r. nr XII/61/11 w przedmiocie określenia wzorów formularzy na podatek od nieruchomości, podatek rolny i podatek leśny w części dotyczącej zapisów zawartych w załącznikach Nr 1, Nr 2, Nr 3, Nr 4, Nr 5 i Nr 6 do zaskarżonej uchwały, w zakresie obowiązku podania numeru telefonu bądź numeru telefonu kontaktowego oraz obowiązku podania numeru identyfikacji podatkowej NIP Sąd stwierdził, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem przepisów ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatku leśnym.

Sąd podkreślił, że z art. 168 Konstytucji RP wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do uchwalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym w ustawie. Konkretyzacją tego prawa zawiera - w odniesieniu do gminy - art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 594 ze zm. - dalej "u.s.g."), zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym w myśl art. 18 ust. 2 pkt 8 tej ustawy, podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej władzy rady gminy, lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Stosownie do powołanego w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały art. 6 ust. 13 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm. - dalej s.u.p.o.l.+), rada gminy określa, w drodze uchwały, wzory formularzy, o których mowa w ust. 6 i w ust. 9 pkt 1; w formularzach zawarte bądź dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku od nieruchomości. Zgodnie z art. 6a ust. 11 u.p.r., rada gminy określa, w drodze uchwały, wzory formularzy, o których mowa w ust. 5 i ust. 8 pkt 1. W formularzach bądź zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania, niezbędne do wymiaru i poboru podatku rolnego. W myśl art. 6 ust. 9 u.p.l., rada gminy określa, w drodze uchwały, wzory formularzy, o których mowa w ust. 2 i 5 pkt 1. W formularzach bądź zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu

opodatkowania niezbdne do wymiaru i poboru podatku le nego. Z powy szego wynika, e ustawowe wyliczenie zagadnie przekazanych radzie gminy do uregulowania w drodze uchwaŷy w sprawie wzoru deklaracji jest wyczerpuj ce. Nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzaj ca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostaŷy w nim wymienione. Oznacza to, e w podejmowanym, na podstawie cytowanych przepisów, akcie prawa miejscowego nie mo na zamieszcza postanowie , które wykraczaj poza tre tych przepisów. Deklaracja podatkowa powinna zatem zawiera jedynie takie dane, które konieczne s do prawidłowego obliczenia wysoko ci podatku.

W ocenie S du, danie podania danych dotycz cych numeru telefonu b d numeru telefonu kontaktowego osoby skŷadaj cej deklaracj lub osoby reprezentuj cej skŷadaj cego, jak równie ujawnienia jego numeru identyfikacji podatkowej NIP wykracza poza zakres kompetencji organu stanowi cego jednostki samorz du terytorialnego do kształtowania zawarto ci uchwaŷy ustalaj cej wzory formularzy informacji i deklaracji podatkowych. Ww. informacje, jakkolwiek przydatne, nie s niezbdne do prawidłowego obliczenia podatku od nieruchomości, podatku rolnego czy le nego. Dlatego te , co sŷusznie podniosŷa równie strona skar ca, ich podanie mogłoby by zamieszczone w deklaracji, ale co najwy ej, jako jej cz fakultatywna (tzw. pole nieobowi zkowe), której wypeŷnienie zale y caŷkowicie od woli skŷadaj cego, a ta fakultatywno nie wynika z zaskar onej uchwaŷy.

7. Prawo celne.

Interesuj cy wyrok zapadłw dniu 23 sierpnia 2017 r. w sprawie **I SA/Go 254/17**.

W niniejszej sprawie skarga dotyczyła decyzji utrzymuj cej w mocy decyzj D.I.C., któr odmówiono Stronie udzielenia pozwolenia na zwolnienie z obowi zku zjżenia zabezpieczenia generalnego w procedurze tranzytu. Zaskar ona decyzja została wydana w zwi zku ze zjżonym wnioskiem Spółki o udzielenie pozwolenia na zwolnienie z obowi zku zjżenia zabezpieczenia generalnego w procedurze tranzytu.

W sprawie nale ało rozstrzygn czy stwierdzone przez organ celny nieprawidłowo ci w zgłoszeniach do procedury dopuszczenia do obrotu w procedurach uproszczonych, mogły uzasadnia odmow wydania pozwolenia na zwolnienie z obowi zku zjżenia zabezpieczenia generalnego w procedurze tranzytu.

Zdaniem Strony dokonanie zgłosze z naruszeniem przepisów o procedurze uproszczonej nie dostarcza wystarczającej podstawy do oceny, a popełniona została przez Skarżącą powołana błędnie powtarzająca się nieprawidłowo, przez co zaistniała podstawa do wydania decyzji odmownej.

Zdaniem organu, okoliczności sprawy w szczególności stwierdzenie nieprzestrzegania procedur uproszczonych, co wpłynęło na stwierdzenie w raporcie z czynności audytowych wysokiego poziomu ryzyka w obszarze przestrzegania wymogów celnych, stanowi podstawę do wydania decyzji odmownej.

Sąd podzielił stanowisko organu, z uwagi na charakter jaki ma zaskarżona decyzja tj. jej uznaniowy charakter.

Co do zasady podmiot będący przedstawicielem celnym, nawet posiadający status upoważnionego przedsiębiorcy zobowiązany jest do zapewnienia zabezpieczenia. Zabezpieczenie, jak sama nazwa wskazuje ma na celu zabezpieczenie długu celnego już powstałego (istniejącego) jak i długu, który może powstać (dług potencjalny). Organ celny na wniosek może zezwolić na zapewnienie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadające długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub więcej operacji, zgłoszeń lub deklaracji lub procedur celnych (art. 89 ust. 5 unijnego kodeksu celnego).

Zabezpieczenie generalne jest przede wszystkim ułatwieniem dla podmiotów, które dokonują szeregu operacji prowadzonych lub mogących prowadzić do powstania długu celnego. Zamiast składać odrębne zabezpieczenie dla każdej z nich (zabezpieczenia pojedyncze), podmioty te składają jedno zabezpieczenie, które przez dany okres czasu służy zabezpieczeniu wszelkich dokonywanych operacji

Co istotne nie każdy podmiot uzyska zezwolenie na zapewnienie zabezpieczenia generalnego. Od takiego podmiotu wymaga się spełnienia określonych przesłanek.

Skarżąca prowadzi działalność gospodarczą polegającą między innymi na pośrednictwie (reprezentowaniu podmiotów jako przedstawiciel bezpośredni lub pośredni) w sprawach celnych poprzez obejmowanie towarów procedurami celnymi (zgłaszanie towarów do procedur celnych). Spółka uzyskuje i czynnie wykorzystuje pozwolenie upoważnionego przedsiębiorcy - uproszczenia celne, pozwolenia na stosowanie procedur uproszczonych w formie wpisu do rejestru zgłaszającego, z możliwością zgłaszania towarów do procedur celnych również poza godzinami pracy organu celnego, pozwolenia na uproszczenie przy zamykaniu procedury tranzytu, pozwolenie na uproszczenie przy obejmowaniu towarów procedur tranzytu oraz

pozwolenie na stosowanie gwarancji generalnej dla przewozów towarów w ramach wspólnotowej/wspólnej procedury tranzytu, do wyznaczonej kwoty referencyjnej w wysokości 3.000.000,00 PLN, zabezpieczonej gwarancją w obniżonej do poziomu 50% kwoty referencyjnej. Zgodnie z art. 23 ust. 5 UKC Spółka podlega procesowi ciągłego monitorowania w zakresie warunków i kryteriów, które muszą być przez nią w każdym czasie spełniane.

Sąd podzielił pogląd organu, że biorąc pod uwagę przywołane przy rozpatrywaniu wniosku dowody o popełnionych przez Wnioskodawcę nieprawidłowościach, mógł odmówić wydania przedmiotowego pozwolenia. Przedmiotem tego postępowania nie była ocena czynności audytowych prowadzonych w ramach procesu monitorowania oraz ponownej oceny, tak jak próbuje to robić Strona, ale popełnionych w ich wyniku ustaleń, których Strona wówczas nie negowała.

Udzielenie przez organ pozwolenia na zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia jest przyznaniem podmiotowi szczególnego rodzaju preferencji, ulgi+. Wydając taką decyzję, organ odstępuje od zabezpieczenia mogących powstać naleganości. Z tego też względu jakiegokolwiek zastrzeżenia w odniesieniu do przestrzegania procedur i przepisów, które organ miał lub ma wobec Strony - mogą stanowić podstawę do odmowy udzielenia wskazanej tak daleko idącej preferencji+.

Wbrew stanowisku Strony, dokonanie zgłoszenia z naruszeniem przepisów o procedurze uproszczonej dostarcza podstawy do oceny, że popełniona została przez Stronę Skarżącego powtarzająca się nieprawidłowość mogąca uzasadnić odmowę zwolnienia ze złożenia zabezpieczenia generalnego.

Posiadanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy (tj. spełnienie przez podmiot kryteriów określonych w art. 39 UKC) nie oznacza, że organ jest zobowiązany do udzielenia zabezpieczenia generalnego. Skoro podmiot ma status upoważnionego przedsiębiorcy to spełnia kryteria określone w art. 39 lit. a UKC, ale to nie oznacza, że organ zobowiązany jest wydać decyzję pozwalającą na zwolnienie ze złożenia zabezpieczenia generalnego. Gdyby taki był cel ustawodawcy, to z przepisów wynikałoby, że upoważniony przedsiębiorca byłby zwolniony ze złożenia zabezpieczenia.

Jeżeli, tak jak w niniejszej sprawie - zaistniały zdarzenia, które spowodowały, że oceniono jako wysoki poziom ryzyka w obszarze przestrzegania wymogów celnych, to musiały one rzutować na ocenę spełnienia wymogów określonych w art. 39 lit. a UKC, w kontekście przyznania wnioskowanej preferencji+.

Strona ponosi podwyższone ryzyko prowadzonej jako agencja celna działalności. Ponosi nie tylko ryzyko ale i odpowiedzialność nie tylko za swoje działanie ale i działanie kontrahentów. Strona obsługuje różne podmioty, stosuje różnorodne procedury i w związku z tym ponosi również odpowiedzialność za zgłoszenia celne i to niezależnie czy ma wiadomość czy kontrahent podały prawidłowe dane do zgłoszenia. Odstąpienie przez organy od zabezpieczenia ewentualnych należności może nastąpić tylko w sytuacji, w której organ nie ma żadnych zastrzeżeń nie tylko do Strony ale również nawet po rednio do podmiotów z którymi strona ponosi odpowiedzialność solidarną.

Na organach celnych ciąży bezpośredni obowiązek poboru należności celnych w prawidłowej wysokości. Organy celne zobowiązane są zabezpieczyć interes Skarbu Państwa w zakresie tych należności. Temu służą między innymi składane przez podmioty zabezpieczenie (a przez wybrane podmioty- zabezpieczenie generalne).

Z tego też względu organ przy wydaniu decyzji w zakresie zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia generalnego musi ocenić ryzyko jakie zgodna na to zwolnienie niesie. Zasadniczo więc dokonuje oceny tego ryzyka z uwzględnieniem analiz dokonanych w ramach procesu monitorowania. Wszelkiego rodzaju wcześnie stwierdzone nieprawidłowości powinny mieć wpływ na tę ocenę, a jak wynika z treści decyzji - taki wpływ miały. Obsługa różnych klientów, realizacja różnych procedur i operacji celnych, zgłoszenia różnorodnych towarów nie stwarzają organowi trudności, jak wskazuje Strona, ale okoliczności te wskazują na ryzyko (w tym ryzyko błędów, zaniedbania) jakie Strona ponosi, które jest niezależne od działania samej Strony, gdy również związane jest z kontrahentami Strony. Niewątpliwie brak zaufania do podmiotów obsługiwanych przez Stronę może mieć wpływ na ocenę ryzyka związanego z brakiem obowiązku złożenia zabezpieczenia generalnego, a ściślej z ryzykiem wystąpienia konieczności uiszczenia należności budżetowych.

W ocenie Sądu przy wydaniu decyzji odmawiającej pozwolenia na zwolnienie z obowiązku złożenia zabezpieczenia generalnego nie muszą wystąpić nieprawidłowości tak dużej wagi, czy te występujące w czasie szereg regularności i natężeniem, bądź jednocześnie niewątpliwym naruszeniem przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych, które mają wagę równą podstawom do skazania za poważne przestępstwo karne związane z tą działalnością. Gdyby takie nieprawidłowości wystąpiły to nie tylko Strona nie miałaby podstaw do uzyskania pozwolenia, o które wnioskowała, ale stanowiłoby to podstaw do utraty statusu upoważnionego

przedsiębiorcy, jak również na możliwość prowadzenia, a w zasadzie jej brak - jakiegokolwiek działania ci jako agencji celnej.

8. Postępowanie egzekucyjne.

Interesujące zagadnienie poruszone zostało w wyroku z dnia 18 października 2017 r. w sprawie I SA/Go 347/17. Skarga została uwzględniona. Sprawa dotyczyła postanowienia w przedmiocie odmowy uwzględnienia zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym.

Naczelnik Urzędu Skarbowego przyjął do realizacji tytuł wykonawczy, wystawiony przez Dyrektora Centrum Obsługi Finansowej Poczty Polskiej S.A., w celu wyegzekwowania z majątku Skarżącego zaległości z tytułu opłat abonamentowych RTV.

Przedmiot sporu ogranicza się do rozstrzygnięcia zagadnienia dotyczącego zgodności z prawem działania Wierzyciela w odniesieniu do Skarżącego w zakresie uruchomienia postępowania egzekucyjnego dotyczącego opłat abonamentowych RTV.

Skarżący zgłosił w postępowaniu egzekucyjnym zarzuty odnoszące się m.in. do istnienia obowiązku.

Sąd stwierdził, że stanowisko wierzyciela nie zawierało niezbędnych informacji umożliwiających dokonanie oceny przez Sąd, czy jest ono prawidłowe w zakresie zarzutu dotyczącego istnienia obowiązku.

Wypowiedź wierzyciela, w przypadku gdy zarzuty są oparte na przesłankach określonych w art. 33 pkt 1-5 i 7, jest wiążąca dla organu egzekucyjnego, co oznacza, że organ ten nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania wyjaśniającego, w celu ustalenia istnienia podstaw do uwzględnienia zarzutu i do obalenia w ten sposób stanowiska wierzyciela.

Uwaga ta jest o tyle istotna w badanej sprawie, że wierzycielowi przysługuje prawo egzekwowania opłat z mocy ustawy. Oznacza to, że podstawą wystawienia tytułu wykonawczego jest przepis prawa a nie akt administracyjny, a to z kolei oznacza, że zobowiązany może bronić swoich racji tylko w drodze zarzutów zgłoszonych na prowadzone postępowanie egzekucyjne. Zaskarżone postanowienie związane jest ze stanowiskiem wierzyciela wyrażonym w trybie art. 34 § 1 u.p.e.a., z tego względu, że organ egzekucyjny przy rozpatrzeniu tych zarzutów związany był stanowiskiem wierzyciela.

W ocenie Sądu, ustawodawca nałożył na wierzyciela obowiązek badania istnienia i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, w przypadku wniesienia przez zobowiązanego zarzutu, ponieważ to wierzyciel ma w tym zakresie niezbędną wiedzę i temu służy instytucja uzyskania stanowiska wierzyciela. Natomiast wierzyciel zajmując stanowisko w sprawie zarzutu, powinien działać zgodnie z przepisami prawa, przede wszystkim za zobowiązany jest do wyjaśnienia ustalenia stanu faktycznego sprawy w kontekście zgłaszanych zarzutów, w tym wskazać na jakich dowodach oparł swoje stanowisko.

Strona wskazując, że wyrejestrował odbiornik 1999 r. i w związku z upływem czasu i brakiem jakiegokolwiek korespondencji od wierzyciela - np. dotyczącej nadania numeru identyfikacyjnego - nie dysponuje już dowodem wyrejestrowania odbiornika, nie przechowuje go. Wierzyciel z kolei twierdzi, że Strona zobowiązana jest przechowywać dowód wyrejestrowania bezterminowo, poza tym skoro nie wrócił do Wierzyciela korespondencją z zawiadomieniem o nadaniu numeru identyfikacyjnego to oznacza, że zostały one przesłane, a wierzyciel nie musi posiadać dowodu doręczenia, gdy nie było takiego wymogu ustawowego.

Regulacje ustawy o opłatach abonamentowych przesądzają o tym, że obowiązek regulowania opłat z tytułu użycia odbiorników rtv powstaje z mocy prawa, po zarejestrowaniu odbiornika (§ 1). Ustawa abonencka nie wskazuje, kiedy ten obowiązek przestaje istnieć, co nie oznacza, że obowiązek ten istnieje w sposób nieograniczony, bez względu na zaistniałe zmiany faktyczne. Przyjęcie takiej konstatacji kłóciłoby się bowiem z podstawowymi zasadami ponoszenia opłat. Ponoszenie wszelkich opłat wiąże się zawsze z określonymi zdarzeniami i okolicznościami, z którymi przepisy wiążą ponoszenie opłat. W badanej sprawie wszczynając postępowanie egzekucyjne poprzez wystawienie tytułów wykonawczych Wierzyciel - Poczta Polska S.A. - uznał, że nie doszło do skutecznego wyrejestrowania posiadanego odbiornika tv a zatem wniesione zarzuty i podnoszona w nich argumentacja (powtórzona w zażaleniu) nie zasługują na uwzględnienie.

Wymaga przy tym zaakcentowania, że Wierzyciel de facto ograniczył własną argumentację w tym zakresie do konstatacji, że skarżący nie udokumentował faktu wyrejestrowania odbiornika. Skarżący wskazał, że w 1999 r. wyrejestrował odbiornik. Wynika to z tego, że sprzedał mieszkanie na ul. [] i przeprowadził się (do czasu ukończenia budowy domu) do teściowej, która miała zarejestrowany telewizor i opłacała abonament. W dacie wystawienia tytułu wykonawczego tj. w 2015 r. dokumentu .

księczki opłaty z ostatnich stron. Skarżący nie posiada, nie przechowywał starych dokumentów z uwagi na ich ilość oraz z uwagi na przeprowadzki. Ponadto nie otrzymywał żadnej informacji, która mogłaby świadczyć, że nadal jest zobowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu abonamentu. Wskazał, że nie otrzymał w 2008 r. informacji o nadaniu numeru identyfikacyjnego. Gdyby tak informację otrzymał, miałby możliwość wykazania, że wyrejestrował odbiornik telewizyjny, gdy jeszcze w tamtym czasie prawdopodobnie dysponował księczką opłat, w której byłby dowód wyrejestrowania odbiornika.

Wierzyciel twierdzi, że Skarżący nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie formalności, dotyczących wyrejestrowania odbiornika telewizyjnego. Ponadto wskazał, że Skarżący nie składał żadnej reklamacji w zakresie nie otrzymania nr identyfikacyjnego.

W niniejszej sprawie Sąd zwrócił uwagę na podnoszone okoliczności. Skarżący w 1999 r. sprzedał mieszkanie i przeprowadził się do mieszkania, w którym był zarejestrowany telewizor. Z tego też względu nie można wykluczyć, że rzeczywiście wyrejestrował odbiornik rtv. Sąd co do zasady podziela prezentowane w orzecznictwie poglądy, że Strona na okoliczności wyrejestrowania odbiornika musi przedłożyć dowody. Jednak pojawia się kolejna kwestia, w jakim okresie abonent /był abonent ma obowiązek (bez narażenia się na negatywne konsekwencje) przechowywać dowód wyrejestrowania odbiornika rtv. Strona wskazała na okoliczności uprawdopodobniające wyrejestrowanie, jak również na okoliczności, które mogły wpłynąć na brak dalszego przechowywania dowodu wyrejestrowania odbiornika. W tym znaczeniu nie można pominąć tego, że w czasie kiedy Poczta Polska na podstawie rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (§ 5 ust.2) zobowiązana była do poinformowania abonentów o numerze identyfikacyjnym, powyższego obowiązku wobec Strony nie wykonała. Jak wynika z akt administracyjnych do czasu złożenia zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym przez Skarżącego, wierzyciel nie dysponował aktualnym adresem Skarżącego. Wszelka korespondencja wysyłana była na adres ul. [imię]. Strona wskazała, że w 1999 r. adres ten stał się nieaktualny z uwagi na sprzedaż mieszkania. Nowego adresu nie podawał, gdy w jego ocenie wyrejestrował się jako abonent. W takich okolicznościach nie sposób uznać, że Skarżący został poinformowany o numerze identyfikacyjnym skoro z dokumentów wynika, że zawiadomienie nie zostało zaadresowane na jego adres zamieszkania. Aby uznać, że

Strona zostają powiadomiona Poczta Polska nie musiały dokonywać tego zawiadomienia w formie przesyłki z potwierdzeniem odbioru (potwierdzenie odbioru jest tylko (i a) dowodem na dorczenie przesyłki), ale musiały dokonać tego zawiadomienia na prawidłowy adres Strony.

Wierzyciel przedstawiając swoje stanowisko wskazał, że nie ma odnotowane by Strona się wyrejestrowała, ale nie ma tej danej informacji w jaki sposób Wierzyciel to ustalenie poczynił. Z akt nie wynika w jaki sposób przechowywane są przez Wierzyciela dowody wyrejestrowania czy te dane abonentów. Nie wskazano czy w tym zakresie prowadzone są rejestry, ewidencje oraz w jaki sposób wprowadzane są tam dane wykreślanych abonentów. Nie wskazano na jakich dowodach oparto twierdzenie, że Skarżący rzeczywiście istnieje jako zarejestrowany abonent (w jakiej bazie danych znajduje się ta informacja). Wierzyciel nie posiada również żadnego dowodu dorczenia stronie informacji o nadanym numerze identyfikacyjnym. Jak twierdzi Wierzyciel, przepisy nie wymagają by ta informacja musiała zostać dorczona ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Ale nie może umknąć uwadze, że ostatecznie Poczta miała obowiązek poinformować Stronę o numerze. Jak wynika z akt administracyjnych, nie mogła skutecznie powiadomić Strony skoro nie miała jej aktualnego adresu, a nawet przyjmując, że przesyłka z przedmiotów informacji została wysłana na adres ul. [] nie można uznać, że została skutecznie dorczona, skoro to nie był adres Skarżącego. Wierzyciel powołuje się, że Strona nie składała reklamacji co do nie otrzymania nr identyfikacyjnego. Po co to miała czynić skoro wg Skarżącego skutecznie wyrejestrował odbiornik rtv. Nie można wykluczyć, że w sytuacji, w której Skarżący otrzymałby prawidłowo zawiadomienie o nadaniu numeru identyfikacyjnego+ mógłby złożyć reklamację co do tego, że już takim abonentem nie jest.

Wierzyciel twierdzi, że nie ma dowodu wyrejestrowania odbiornika. Należy zauważyć, że wierzyciel ten nie wskazał na czym oparł swoje twierdzenie, że Strona miała zarejestrowany odbiornik, z jakich posiadanych dokumentów pochodzących od strony, a będących w dyspozycji Wierzyciela wynika, że jest abonentem. Wierzyciel nie wskazał w jaki sposób odnotowuje informacje o wyrejestrowaniu, jaka jest procedura w tym zakresie, gdzie sprawdzić, że abonent nadal jest zarejestrowany, czy to jest ta sama ewidencja, w której odnotowuje się wyrejestrowanie abonenta. Te informacje umożliwiłyby dokonanie oceny czy stanowisko wierzyciela jest prawidłowe i na jakiej podstawie zostały poczynione ustalenia. Ze stanowiska wierzyciela można wnioskować,

e jedynym dokumentem umowliwym wykazanie wyrejestrowania odbiornika rtv, jest dokument, który powinien posiada abonent, a do tego posiada ten dokument bezterminowo. Sąd nie kwestionuje, że dowód wyrejestrowania odbiornika byłby dowodem wiadczym o tej okoliczności. W takiej sytuacji rodzi się pytanie co w przypadku gdy taki dokument z przyczyn losowych, niezależnych od strony zostanie utracony.

W okolicznościach niniejszej sprawy- brak od 1999 r. jakiegokolwiek reakcji Wierzyciela na brak uiszczania opłat abonamentowych przy jednoczesnej zmianie miejsca zamieszkania Strony do lokalu, w którym byłby zarejestrowany odbiornik rtv, brak prawidłowego poinformowania o nadaniu numeru identyfikacyjnego. należało uznać za usprawiedliwione przez wiadczenie strony o skutecznym wyrejestrowaniu odbiornika, braku obowiązku uiszczania opłat abonamentowych i braku obowiązku przechowywania dowodu wyrejestrowania odbiornika rtv. Z danych przepisów nie wynika, że Strona jest zobowiązana bezterminowo przechowywać dokument (dowód) wyrejestrowania odbiornika. Na marginesie, Wierzyciel nie wskazuje w jaki sposób i przez jaki czas przechowuje dokumenty, informacje dotyczące wyrejestrowania (jak i zarejestrowania) odbiornika.

9. Zagadnienia związane z przepisami ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wyrok z 12 stycznia 2017 r., sygn. akt I SA/Go 409/16.

Wyrok zapadł na tle skargi na interpretację indywidualną Ministra Finansów. Problematyka prawna poruszona w wyroku dotyczyła w szczególności art. 57a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.- zw. dalej p.p.s.a.).

Uzasadniając oddalenie skargi Sąd wskazał, że stosownie do treści 57a p.p.s.a. skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędów wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołanymi podstawami prawnymi. W świetle przytoczonego przepisu sąd bada prawidłowożaskaronej interpretacji indywidualnej tylko z punktu widzenia

zarzutów skargi i wskazanej w niej podstawy prawnej. W szczególności nie może podjąć żadnych czynności zmierzających do ustalenia innych, poza wskazanymi w skardze, naruszeń prawa. W wypadku zaustalenia takich wad w toku kontroli przeprowadzonej w granicach wyznaczonych skarg, nie może ich uwzględnić przy formułowaniu rozstrzygnięcia w sprawie (por. A. Kabat, Komentarz do art. 57 (a) ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w: B. Dauter, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydanie VI Wolters Kluwer, wyd. elektr.).

Odnosić się do wniosku procesowego Ministra Rozwoju i Finansów, który domagał się odrzucenia skargi spółki, ponieważ w skardze na indywidualną interpretację nie wskazano podstaw odwoławczych, co stanowiło o niespełnieniu przez spółkę wymogów formalnych wynikających z art. 57a p.p.s.a., Sąd stwierdził, że skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, obok spełnienia wymogów formalnych stawianych piśmie procesowemu, winna zawierać również m. in. określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego (art. 57 § 1 pkt 3 p.p.s.a.). Z zacytowanego we wcześniejszym fragmencie art. 57a p.p.s.a. wynika również, że skarga na interpretację indywidualną powinna zawierać zarzut oraz podstaw odwoławczy, tzn. wskazywać, które przepisy prawa materialnego bądź procesowego zostały naruszone przez organ interpretacyjny oraz opisywać, w jaki sposób zostały naruszone. Zarówno zarzut jak i jego kwalifikacja prawna są dla wojewódzkiego sądu administracyjnego ważne w tym sensie, że wojewódzki sąd administracyjny nie jest władny badać zaskarżonej interpretacji pod kątem naruszenia przepisów innych, niż te, które w kwalifikacji prawnej zawarł autor skargi. Nie może na jednak inaczej niż w przypadku skarg kasacyjnych. Należy na strony składającej skargi na interpretację indywidualną, formułowania podstaw odwoławczych, jako wyodrębnionego redakcyjnie od pozostałej treści elementu skargi. W przypadku skarg kasacyjnych przytoczenie podstaw kasacyjnych stanowi jeden z konstrukcyjnych elementów tego pisma procesowego (art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a.). Należy przy tym zauważyć, że brak tego elementu jest nieusuwalnym brakiem formalnym obligującym do odrzucenia skargi kasacyjnej bez wzywania do jej uzupełnienia w zakresie dostrzeżonej wady.

Natomiast skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego jest obarczona mniejszymi wymogami formalnymi, w tym również skarga nie jest objęta przymusem sporządzenia jej przez adwokata, radcę prawnego bądź doradcę podatkowego, jak to ma miejsce w przypadku skarg kasacyjnych (art. 175 § 1 i art. 175 § 3 pkt 1 p.p.s.a.).

Sąd podkreślił również, że art. 57a p.p.s.a. nie modyfikuje w sposób istotny wymogów dotyczących treści skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego wynikających z art. 57 § 1 p.p.s.a. Wymóg zawarcia podstawy prawnej zarzutów należy uznać za jedynie modyfikację wymogu wynikającego z art. 57 § 1 pkt 3 p.p.s.a. czyli obowiązku określenia naruszenia prawa poprzez wskazanie kwalifikacji prawnej twierdzonego naruszenia prawa. Brak jest zatem podstawy prawnej nakazującej redakcyjne wyróżnienie zarzutu jako elementu konstrukcyjnego pisma, odrębnego od jego uzasadnienia. Sąd wniosek, że podstawy odwoławcze (zarzuty wraz z ich podstawami prawnymi) mogłyby być zawarte w uzasadnieniu skargi.

Sąd zauważył, że p.p.s.a. w przypadku skarg nie przewiduje braków nieusuwalnych, tzn. takich, których wystąpienie obliguje sąd do odrzucenia a limine wniesionej skargi. W każdym przypadku konieczne jest wezwanie strony do usunięcia braków formalnych w trybie art. 49 § 1 p.p.s.a. Wskazuje się, że uzupełnieniu w tym trybie podlega również brak polegający na niezawarciu zarzutu w skardze na interpretację indywidualną (tak: M. Jagielska, A. Wiktorowska, P. Wajda [w:] Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz. Wydanie 4, Warszawa 2017 r. str. 373).

Sąd podkreślił, że lektura uzasadnienia skargi wniesionej przez skarżącego bank prowadzi do wniosku, że wskazano w nim podstawy prawne i zarzut w formie stwierdzenia: „Odmowa Bankowi prawa do zaliczenia rezerw do kosztów uzyskania przychodów stanowi naruszenie prawa materialnego w związku z niewłaściwą interpretacją art. 15 i art. 16 u.p.d.o.p.+ Sąd wniosek, że skarga nie była obciążona brakiem formalnym i jako taka podlegała rozpoznaniu. Jednak zarzut zawarty w uzasadnieniu rozpoznawanej skargi nie poddawał się jednak merytorycznej ocenie z następujących przyczyn. Ze sformułowanego zarzutu wynika, że skarżącego bank wadliwości udzielonej mu interpretacji upatrywały w naruszeniu art. 15 i art. 16 u.p.d.o.p. poprzez ich błędny wykładni oraz wadliwe ustalenia faktyczne.

W odniesieniu do twierdzenia o niewłaściwym ustaleniu stanu faktycznego+Sąd wyraża niestety tego rodzaju uchybienie należy wiążąc z naruszeniem przepisów postępowania. Postawienie takiego zarzutu i dokonanie jego kwalifikacji prawnej przez skarżącego nie mogłyby być skuteczne, ponieważ w przypadku postępowania z wnioskami o udzielenie interpretacji indywidualnych organy interpretacyjne nie dokonują ustaleń faktycznych. W sprawach o interpretację organ interpretacyjny nie dokonuje samodzielnych ustaleń, lecz opiera się na przedstawionym we wniosku opisie stanu

faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Stosownie bowiem do art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej zobowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w zakresie oceny tych zdarzeń. Interpretacja indywidualna w myśl art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Tym samym zarzut błędnych ustaleń faktycznych, niezależnie od kwalifikacji prawnej nie mógłby być skuteczny.

W zakresie zarzutu błędnej wykładni prawa Sąd stwierdził, że zarzut nie był do sprecyzowany, by Sąd mógł merytorycznie wypowiedzieć się czy rzeczywiście zaskarżona interpretacja oparto o wadliwą wykładnię prawa materialnego. Wprawdzie skarga należała do szczególnie sformalizowanych środków prawnych, tym niemniej zważając na sędzię rozpoznającego skargę na indywidualną interpretację nakazuje stronie niewątpliwe i precyzyjne wskazanie naruszonych przepisów. Z racji zważania Sąd nie jest uprawniony do zastępowania strony w obowiązku dokonywania kwalifikacji prawnej zarzutów, czy też doprecyzowania podstaw odwoławczych. Ratio legis wprowadzenia art. 57a p.p.s.a. należy odczytywać jako zobowiązanie stron do cisłego i niewątpliwego określenia granic kognicji sądu administracyjnego m. in. w sprawach ze skarg na interpretacje indywidualne. Sprawy te nie dotyczą aktów władczych kreujących bądź konkretyzujących prawa i obowiązki, lecz wyłącznie aktów obejmujących niewiść dla strony wykładni przepisów prawa podatkowego. Stąd też nie zachodzi obawa, że określenie granic rozpoznania sprawy przez podstawy zaskarżenia, naruszy prawo do sądu administracyjnego. Należy bowiem zwrócić uwagę, że w omawianym przepisie szeroko określono dopuszczalne podstawy zaskarżenia, co powoduje, że strony mogą, poprzez właściwe sformułowanie i kwalifikację zarzutów umożliwić bardzo szeroki zakres rozpoznania skargi.

Skarżący bank wskazał, że zaskarżona interpretacja miała naruszać art. 15 i art. 16 u.p.d.o.p. Tymczasem zarówno art. 15 jak i art. 16 u.p.d.o.p. składają się z licznych ustępów, a część z nich z punktów, o zróżnicowanej treści normatywnej, a zatem bank dając kontrolni udzielonej mu interpretacji winien był precyzyjnie wskazać, który z przepisów zawartych w art. 15 i 16 u.p.d.o.p. został wadliwie zinterpretowany przez Ministra Rozwoju i Finansów. Wymogu tego nie wyczerpywał wskazanie w treści wstępnej skargi, że zarzuca się w niej sformułowania się do wykładni przepisów prawa podatkowego oraz niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa

materialnego+ a nast pnie de facto powieleniu (z niewielkimi modyfikacjami) w uzasadnieniu skargi tre ci wniosku o udzielenie interpretacji. Jedyne zarzut zawieraj cy odniesienie do udzielonej skar cemu bankowi interpretacji to przywojany ju zdawkowy i hasjowy zarzut naruszenia art. 15 i art. 16 u.p.d.o.p., który jednak z uwagi na nieskonkretyzowanie przepisów oraz sposobu naruszenia nie mógł by skuteczny.

Niepejne wskazanie podstaw zaskar enia tamowajb mo liwo kontroli s dowej zaskar onej interpretacji, poniewa wymagaaby ona doprecyzowania zakresu zaskar enia przez s d administracyjny, co kjocijby si z zakresem kognicji wynikaj cym z art. 134 § 1 w zw. z art. 57a P.p.s.a.

Postanowienie z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt **I SA/Go 440/16**.

W postanowieniu S d sformujowajbnast puj ce tezy:

1. Do niezbdnych kosztów post powania, strony reprezentowanej przez zawodowego pejnomocnika nale y zaliczy równie wydatki takie jak, np. opjata skarbowa od pejnomocnictwa, opjata pocztowa, prowizje bankowe za dokonanie przelewu, itp. czyli niezbdne wydatki poniesione w zwi zku z post powaniem przed s dem. Wydatki te powinny zosta wykazane w zestawieniu kosztów skjadanym przez pejnomocnika.
2. Opjata skarbowa od pejnomocnictwa podlega zwrotowi tylko wtedy, kiedy zostaja prawdziwo uiszczona, a to znaczy wpjacona do wja ciwego organu podatkowego. Je eli zostaja uiszczona do niewja ciwego organu, zwrotowi nie podlega.

Uzasadniaj c orzeczenie S d wskazaý e wyrokiem z dnia 1 lutego 2017 r. Wojewódzki S d Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim uchyliýw caý ci decyzj Dyrektora Izby Celnej z dnia [...] wrze nia 2016 r. nr [...] w przedmiocie podatku akcyzowego z tytuýu nabycia wewn trzwsólnotowego samochodu osobowego (pkt 1 wyroku). Równocze nie zas dziýod organu administracji na rzecz D.S. kwot 1.025,00 zý tytuýem zwrotu kosztów post powania. Strona skar ca, reprezentowana przez pejnomocnika, wniosja za alenie na postanowienie w przedmiocie kosztów post powania wskazuj c na pomini cie przez S d kwoty 39,90 zý - zgodnie z zestawieniem kosztów z dnia [...] stycznia 2017 r. Wyja niýa, e na przedmiotowe koszty skjadaj si : opjata skarbowa od pejnomocnictwa w kwocie 17 zý oraz opjata pocztowa w kwocie 3,50 zýzwi zana z opjáceniem pejnomocnictwa, opjata pocztowa za nadanie skargi w kwocie 4,20 zý opjata pocztowa zwi zana z wniesieniem pisma procesowego z [...] stycznia 2017 r. w kwocie 5,50 zý opjata pocztowa za nadanie pisma do Urz du Miasta w zwi zku z wyja nieniem opjaty skarbowej od

pełnomocnictwa w wysokości 4,20 zł opłata pocztowa związana z wniesieniem pisma do Sądu z [...] stycznia 2017 r. w kwocie 5,50 zł Podnosiąc, że wskazane koszty należą stronie skarżącej stosownie do treści art. 205 p.p.s.a. Mając to na uwadze skarżąca wniosła zasądzenie od organu zwrotu ww. kosztów, nadto o zasądzenie na jego rzecz wszelkich kosztów postępowania za apelacyjnego, w tym uiszczony wpis 100 zł opłata pocztowa za wniesienie wpisu, koszty zastępstwa procesowego, kwota 5,20 zł tytułem opłaty pocztowej związanej ze złożeniem niniejszego zażalenia.

Po rozpoznaniu zażalenia Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 29 marca 2017 r. sygn. akt I GZ 74/17 uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie wskazał, że uchylone orzeczenie, oprócz wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów, nie zawierało argumentacji przemawiającej za zasądzeniem kosztów w przyjętej wysokości, uniemożliwiając tym samym zarówno stronom postępowania, jak i Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu poznanie motywów leżących u podstaw tego rozstrzygnięcia. Uchybienie to w stanie faktycznym sprawy jest o tyle istotne, że strona skarżąca poza złożonym w skardze wnioskiem o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w piśmie procesowym z dnia [...] stycznia 2017 r. ponowiła ten wniosek, precyzując jakie - w jej ocenie - poniesione przez nią wydatki, powinny być zwrócone na jej rzecz wraz z kosztami postępowania.

WSA wskazał, że uchylając postanowienie zawarte w pkt 2 wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z 1 lutego 2017 r. dotyczące kosztów postępowania w niniejszej sprawie, Naczelny Sąd Administracyjny zakwestionował brak przedstawienia w sposób szczególny motywów podjętego rozstrzygnięcia.

Sąd wyjątkiem, że stosownie do art. 200 p.p.s.a., w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt lub podjął zaskarżoną czynność albo dopuścił się bezczynności lub przewlekłego postępowania, zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Definicję kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw zawiera art. 205 § 1 i § 2 p.p.s.a. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie strona korzysta z usług adwokata, zastosowanie znajdzie § 2. Przepis ten stanowi, że do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się ich wynagrodzenie, jednak nie wyłącza stawki opłaty określonej w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy

prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w niniejszej sprawie ustala się na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Do niezbędnych kosztów postępowania, strony reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika, należy zaliczyć również wydatki takie jak, np. opłata skarbową od pełnomocnictwa, opłata pocztowa, prowizje bankowe za dokonanie przelewu, itp. czyli niezbędne wydatki poniesione w związku z postępowaniem przed sądem. Wydatki te powinny zostać wykazane w zestawieniu kosztów składanym przez pełnomocnika. Jeżeli jakiś wydatek, wskazany w zestawieniu kosztów, budzi zastrzeżenie, to Sąd powinien wezwać pełnomocnika do przedstawienia dokumentów potwierdzających jego poniesienie lub jego uzasadnienie. W rozpoznawanej sprawie, pełnomocnik skarżącego, pismem z dnia [...] stycznia 2017 r. przedstawił szczegółowe zestawienie poniesionych kosztów.

W ocenie Sądu, za koszty niezbędne do dochodzenia swoich praw przez stronę skarżącą, w myśl art. 200 P.p.s.a., w niniejszej sprawie należy uznać:

- 125 złotych tytułu wpisu od skargi;
- 900 złotych tytułu wynagrodzenia adwokata, z uwagi na wartość przedmiotu sprawy wynoszącą powyżej 1.500 złotych do 5.000 złotych na podstawie § 2 pkt 3 w zw. § 14 ust. 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r. poz.1668).
- 15,20 złotych tytułu opłat pocztowych związanych z wniesieniem skargi z dnia [...] listopada 2016 r. oraz pism procesowych z dnia [...] stycznia 2017 r.

Brak jest za podstaw do zaliczenia do niezbędnych kosztów postępowania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa uiszczonej na rzecz Urzędu Miejskiego w kwocie 17 złotych wraz z opłatami pocztowymi w kwocie 3,50 złotych oraz opłaty pocztowej za nadanie odpowiedzi na wezwanie Prezydenta Miasta w związku z wyjaśnieniem opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa w wysokości 4,20 złotych

Opłata skarbową od pełnomocnictwa podlega zwrotowi tylko wtedy, kiedy została prawidłowo uiszczona, to znaczy wpłacona do właściwego organu podatkowego. Jeżeli została uiszczona do niewłaściwego organu, zwrotowi nie podlega.

Przypomnie należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U Nr 225, poz. 1635, ze zm.), opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwili złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 u.o.s. (art. 6 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy). Na zasadzie art. 8 ust. 1 tej ustawy, zapłaty opłaty skarbowej dokonuje się w kasie lub na rachunek właściwego organu podatkowego. Stosownie do art. 12 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii jest wójt (burmistrz, prezydent miasta), właściwy ze względu na miejsce złożenia dokumentu.

W związku z tym, organem właściwym w przedmiocie opłaty skarbowej uiszczanej od pełnomocnictwa procesowego złożonego w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gorzowie Wlkp. jest Prezydent Miasta. Powyższego zmienienia nie może okolicznie podnoszona przez stron skarżącej, że skarga inicjująca postępowanie przez sąd administracyjny składana jest za pośrednictwem organu administracji, w rozpoznawanej sprawie - za pośrednictwem Dyrektora Izby Celnej.

W konsekwencji powyższego, brak jest również podstaw do zasądzenia na rzecz skarżącego opłaty pocztowej poniesionej w związku z niewłaściwie uiszczoną opłatą skarbową od ww. pełnomocnictwa.

Do niezbędnych wydatków poniesionych w związku z postępowaniem przed sądem nie może na zaliczyć te opłaty pocztowej za korespondencję skierowaną do Prezydenta Miasta. Została ona bowiem poniesiona w postępowaniu wyjaśniającym, toczącym się przed organem podatkowym, na skutek uiszczenia opłaty skarbowej do właściwego organu, a tym samym nie dotyczyła niniejszego postępowania sądoadministracyjnego.

V. Wybrane sprawy i zagadnienia z orzecznictwa Wydziału II.

1. Sprawy z zakresu stosunków pracy i stosunków słu bowych

W sprawach składanych funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej - na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r., poz. 1948 ze zm., dalej: p.w.u. KAS) - pisemnych propozycji określających warunki ich zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej, WSA w Gorzowie Wlkp. w licznych orzeczeniach (np. w wyroku z 13 grudnia 2017 r. sygn. akt II SA/Go 832/17 i nast. p.) wyraził stanowisko, iż przedmiotem skargi pisemna propozycja stanowi akt z zakresu administracji publicznej, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Za takim stanowiskiem - zdaniem WSA - przemawia to, że propozycja zatrudnienia nie jest decyzją ani postanowieniem w rozumieniu prawa materialnego, jak i procesowego. Ustawodawca nie zastrzegł formy decyzji dla pisemnej propozycji zatrudnienia, ani nie przewidział sformalizowanego postępowania jurysdykcyjnego, które poprzedzałoby decyzyjną konkretyzację uprawnień do dalszego zatrudnienia albo pełnienia służby. Akty/czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. także nie są podejmowane w trybie regulowanym przepisami o postępowaniu. Ponadto, co - zdaniem WSA - należy wyraźnie podkreślić, treść art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS jest odmienna od art. 169 ust. 4 p.w.u. KAS. Jak wynika z art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS - Dyrektor Izby Administracji Skarbowej składa odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemne propozycje określające nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, z uwzględnieniem posiadanych kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowego miejsca zamieszkania. W przepisie tym ustawodawca nie postawił formy decyzji administracyjnej na oznaczenie owej pisemnej propozycji. Skoro tak, to zamierzeniem ustawodawcy było pozbawienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej uprawnień do wydawania decyzji administracyjnej w przedmiocie składania propozycji. Nie można bowiem przyjąć, że w obrębie przepisów regulujących tę samą materię, forma decyzji mogłaby raz wyrażona wprost, a w innym przypadku nie wyrażona i należałoby ją domniemywać. Skąd wyraził przy tym wątpliwość co do takiego sposobu regulacji tej materii, w której ustawodawca różnicuje charakter prawny pisemnej propozycji dalszego wykonywania obowiązków kierowanej

do funkcjonariusza. Brak sprecyzowania w art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS, że w drodze decyzji administracyjnej składa się propozycja pracy nie wydaje się zaniechaniem, ale celowym działaniem ustawodawcy, który wiedząc o regulacji z art. 169 ust. 4 p.w.u. KAS wprowadza inny sposób procedowania w art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS.

Dalej Sąd wskazał, że propozycja zatrudnienia złożona funkcjonariuszowi mieści się w zakresie administracji publicznej. Jest bowiem działaniem podejmowanym wobec funkcjonariusza pozostającego w niepracowniczym stosunku zatrudnienia typu administracyjnego, a zakres kompetencji przełożonego (tu dyrektora izby administracji skarbowej) względem funkcjonariusza charakteryzuje się władztwem administracyjnym. Władcze działanie co do zasady to takie, w którym o treści uprawnienia lub obowiązku przysądza jednostronnie organ wykonujący administrację publiczną, adresat jest związany tym jednostronnym działaniem, jednostronne działanie jest zagwarantowane możliwością stosowania środków przymusu państwowego. Te trzy elementy władztwa administracyjnego nadają działaniu charakter władczy, choć nie zawsze muszą występować łącznie. Element jednostronności działania, od którego uzależnione jest korzystanie z uprawnienia, jest wystarczający do zakwalifikowania aktu czy czynności do aktu czy czynności z zakresu administracji publicznej. Przepisy prawa mogą wprowadzać element przymusu państwowego poprzez wskazanie zewnętrznego skutku aktu/czynności (por. B. Adamiak, Z problematyki wyjątkowości sądów administracyjnych (art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.). Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego, nr 2(5)/2006, Warszawa, str. 7-19). Zewnętrzny skutek propozycji zatrudnienia złożonej funkcjonariuszowi, niezależny od zachowania funkcjonariusza, a prowadzący do ustania stosunku służbowego (czy w następstwie wygaśnięcia wskutek nieprzyjęcia propozycji zatrudnienia, czy w następstwie przyjęcia prowadzącego do przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy skutkujący de facto ustaniem stosunku służbowego) jest równoznaczny z wprowadzeniem przymusu państwowego wobec funkcjonariusza, który to przymus stanowi jeden z przejawów władztwa administracyjnego.

Po trzecie propozycja zatrudnienia złożona funkcjonariuszowi, stanowi całe działanie skierowane w istotny stosunek służbowego tj. niemieszczące się w zakresie podległości służbowej wewnątrz aparatu państwowego, zostaje podjęta przez podmiot sprawujący cy wobec funkcjonariusza administrację publiczną.

Propozycja zatrudnienia złożona funkcjonariuszowi dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, albowiem na dyrektora izby administracji skarbowej została prawem nałożony obowiązek potwierdzenia dalszego stosunku

zatrudnienia albo służyć by funkcjonariusza, a temu obowiążkowi odpowiada uprawnienie funkcjonariusza do uzyskania owego potwierdzenia, przy czym funkcjonariusz, jak wynika ze skargi, wyprowadza z obowiązku organu uprawnienie do otrzymania wyrażenie propozycji pełnienia służby, co będzie przedmiotem dalszych rozważań.

Propozycja zatrudnienia złożona funkcjonariuszowi ma charakter indywidualny.

Jednocześnie nie sposób zaznaczyć, że uchylenie w przepisie art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS przez ustawodawcę sformułowania „odpowiednio”, a następnie spójnika „albo” przy nawiazaniu do analogicznego rozważenia zawartego w treści art. 165 ust. 3 i art. 171 ust. 1 p.w.u. KAS, nie prowadzi do wniosku, że organ miał obowiązek złożyć w wszystkim dotychczasowym pracownikom propozycję pracy, a wszystkim funkcjonariuszom propozycję służby. Zwrot „odpowiednio” odnosi się z jednej strony do rodzaju organów wymienionych w początkowej części przepisu, z drugiej zaś do pracowników i funkcjonariuszy. W ten sposób w przepisie uporządkowano zatem to, kto (jaki organ) komu (pracownikom i funkcjonariuszom) składa propozycję. Z kolei spójnik „albo” rozdziela w tym przypadku rodzaje propozycji, jakie mogą zostać złożone, tj. propozycje określające nowe warunki zatrudnienia i propozycje określające nowe warunki służby. Analiza logiczna przepisu nie wyklucza takiego jego rozumienia, że istnieje możliwość złożenia także pracownikom propozycji służby, a funkcjonariuszom propozycji zatrudnienia. Tego rodzaju wykładania powyższego przepisu znajduje zresztą potwierdzenie w dalszych przepisach ustawy, z których wprost wynika to, że funkcjonariusz może otrzymać propozycję zatrudnienia. Chodzi tu o zapisy zawarte w art. 169 ust. 3 p.w.u. KAS, który w początkowej części brzmi następująco: „Funkcjonariusz, który w dniu otrzymania propozycji zatrudnienia (...)”, czy w art. 174 ust. 3 tej ustawy, którego początkowa część brzmi: „Funkcjonariusz, który przyjmie propozycję pracy (...)”.

Sędzią zaznaczył, że w przepisie art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS przewidziano kryteria, jakie dany organ powinien brać pod uwagę w ramach procesu decyzyjnego dotyczącego tego, czy konkretnemu funkcjonariuszowi należy złożyć propozycję nowych warunków pełnienia pracy, czy nowych warunków pełnienia służby. Propozycja taka powinna wyczerpująco uwzględniać posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Sędzią uznał, że kryteria te, co do zasady, pozwalają obiektywnie ocenić przydatność konkretnej osoby do realizacji zadań w Krajowej Administracji Skarbowej. Skoro zatem pisemne propozycje składane skarżycy nie zawierają żadnego odniesienia do powyższych kryteriów, Sędzią

. na podstawie art. 146 § 1 i § 2 p.p.s.a. - uchylił skarżone akty oraz uznał, że organ do zwołania skargi pisemnych propozycji określających nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania.

Wśród spraw z tego zakresu na uwagę zasługują poglądy WSA w Gorzowie Wlkp. wyrażone w orzeczeniach tego Sądu (np. postanowienie z 28 grudnia 2017 r. sygn. akt **II SAB/Go 113/17**) w sprawach dotyczących bezczynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w przedmiocie nieprzekazania odwołania, ewentualnie nierozpoznania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - od pisemnych propozycji określających warunki zatrudnienia funkcjonariusza w ramach korpusu służby cywilnej, które w ocenie skarżących stanowią decyzje administracyjne. Sąd odrzucając w tych sprawach skargi zwrócił uwagę, iż pisemna propozycja złożona na podstawie art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS, skierowana do funkcjonariusza administracji celno-skarbowej, zawierająca propozycję pracy nie jest decyzją administracyjną. Podstawą prawną wydania decyzji może być bowiem jedynie norma prawa administracyjnego, z której bezpośrednio lub pośrednio wynika, że jej konkretyzacja następuje w drodze wydania decyzji administracyjnej. Tymczasem zgodnie z treścią art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej oraz Dyrektor Krajowej Służby Skarbowo- celnej składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Treść art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS jest odmienna od treści art. 169 ust. 4 tej ustawy, zgodnie z którym formą decyzji administracyjnej przybiera jedynie propozycja pełnienia dalszej służby w służbie celno-skarbowej. W art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS ustawodawca dla propozycji zatrudnienia nie zastrzegł formy decyzji administracyjnej. W konsekwencji uznaje się, że ustawodawca nie przyznał Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej kompetencji do wydawania decyzji administracyjnej w przedmiocie składania propozycji zatrudnienia. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w obrębie przepisów regulujących tę samą materię, forma decyzji mogła zostać raz wyrażona wprost, a w innym przypadku nie została wyrażona i należałoby ją domniemywać. Domniemaniu istnienia podstaw do wydania decyzji administracyjnych sprzeciwia się ten szeroki katalog, poddanych kontroli sądowo-administracyjnej, form działania administracji publicznej wskazany w art. 3 p.p.s.a., poszerzony zresztą odesłaniem do przepisów szczególnych. Tym samym, skoro w art.

165 ust. 7 p.w.u. KAS ustawodawca nie zastrzegł dla propozycji nowych warunków zatrudnienia formy decyzji administracyjnej, brak było podstaw do uznania, że przybiera ona taką formę prawną.

W ocenie Sądu, analiza p.w.u. KAS skierowana do funkcjonariusza i określająca nowe warunki zatrudnienia stanowi akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Aktem takim jest indywidualny akt o charakterze władczym, rozstrzygający o tym, czy konkretnemu podmiotowi przysięguje określone uprawnienie wynikające z przepisu prawa albo czy ci na nim z mocy prawa określone obowiązki, podejmowany przez organ charakteryzujący się władztwem administracyjnym. Skoro zatem pisemna propozycja nie jest decyzją administracyjną, to tym samym nie można było od niej odwołać, jak tego wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, a skutkiem tego jest także niedopuszczalność w rozpoznaniu pisma, które nie jest odwołaniem (ani wnioskiem o ponowne rozpoznanie sprawy), jak tego brak podstaw do nadawania mu biegu w celu przekazania organowi odwoławczemu w sytuacji wydania aktu z pkt 4 § 2 art. 3 p.p.s.a. To zaś oznacza, że skarga na bezczynność Dyrektora IAS w przekazaniu odwołania (ewentualnie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy) jest niedopuszczalna (art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a.).

Wśród spraw z tego zakresu na uwagę zasługują także wyroki WSA w Gorzowie Wilk. (np. wyrok z sygn. akt II SAB/Go 116/17 i nast. p.) - wydane w sprawach, w których funkcjonariusze celni skarżyli bezczynność Dyrektora IAS wyrażając się w braku złożenia propozycji służby w służbie celno-skarbowej. W sprawach tych Sąd oddalając skargi - wskazał, że z przepisów p.w.u. KAS nie wynika obowiązek złożenia byłym funkcjonariuszom celnym wyłączenia propozycji służby i tym samym nie można Dyktorowi IAS przypisać bezczynności polegającej na niezłożeniu takiej propozycji. Zgodnie bowiem z art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz Dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określając nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Przytoczony przepis obciąża dyrektorów wymienionych w przepisie jednostek organizacyjnych KAS obowiązkiem złożenia alternatywnie: pisemnej propozycji zatrudnienia albo propozycji pełnienia służby pracownikom oraz funkcjonariuszom danej jednostki w terminie do dnia 31 maja

2017 r. (składaj odpowiednio+). A zatem w odniesieniu do funkcjonariuszy, którzy zgodnie z art. 165 ust. 3 p.w.u. KAS, stali się z dniem wejścia w życie ustawy (tj. z dniem 1 marca 2017 r.) funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej może być zarówno przedstawienie pisemnej propozycji zatrudnienia jak i propozycji służby. Propozycje te różnią formą: w przypadku propozycji zatrudnienia byłoby to akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. zaś w przypadku propozycji służby - decyzja administracyjna (art. 169 ust. 4 p.w.u. KAS). Zdaniem Sądu podstawy, z której wynikałoby obowiązek Dyrektora IAS skierowania funkcjonariuszom wyrażenie propozycji służby nie zawierał art. 165 ust. 3 p.w.u. KAS. Przepis ten miał charakter incydentalny, przyporządkowujący funkcjonariuszy i pracowników do odpowiednich jednostek KAS wyrażenie przebiegu, na czas do upływu okresu określonego w art. 170 p.w.u. KAS. Przepis ten nie nadawał trwałego statusu funkcjonariusza. Status wskazanych w nich osób, w tym byłych funkcjonariuszy celnych będących od 1 marca funkcjonariuszami Służby Celno - Skarbowej, miał zostać - w sposób definitywny - ukształtowany przy zastosowaniu instytucji wprowadzonej w powyższym już art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS, czyli w drodze składania pisemnych propozycji określających nowe warunki zatrudnienia lub służby, uwzględniających posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Sąd nie podzielił również stanowiska, że obowiązek skierowania wyrażenie propozycji służby wynika z uchylenia w przytoczonym wyżej przepisie art. 165 ust. 7 p.w.u. KAS przez ustawodawcę odpowiednio+, a następnie spójnika albo+co - zdaniem skarżących - przy nawiązaniu do analogicznego rozwiązania zawartego w treści art. 165 ust. 3 i art. 171 ust. 1 p.w.u. KAS - powodowałyby organ miał obowiązek skierowania wszystkim dotychczasowym pracownikom propozycji pracy, a wszystkim funkcjonariuszom propozycji służby.

W ocenie Sądu jednak zwrot odpowiednio+odnosi się z jednej strony do rodzaju organów wymienionych w początkowej części przepisu, z drugiej zaś do pracowników i funkcjonariuszy. W ten sposób w przepisie uporządkowano zatem to, kto (jaki organ) komu (pracownikom i funkcjonariuszom) składa propozycję. Z kolei spójnik albo+rozdziela w tym przypadku rodzaje propozycji, jakie mogą zostać skierowane, tj. propozycje określające nowe warunki zatrudnienia i propozycje określające nowe warunki służby. Analiza treści przepisu nie wyklucza takiego jego rozumienia, że istnieje możliwość skierowania także pracownikom propozycji służby, a funkcjonariuszom propozycji zatrudnienia. Tego rodzaju wykładnia powyższego przepisu znajduje zresztą potwierdzenie w dalszych przepisach ustawy, z których wprost wynika to, że

funkcjonariusz może otrzymać propozycję zatrudnienia. Chodzi tu o zapisy zawarte w art. 169 ust. 3 p.w.u. KAS, który w porównawczej części brzmi następująco: „Funkcjonariusz, który w dniu otrzymania propozycji zatrudnienia (...)”, czy w art. 174 ust. 3 tej ustawy, którego porównawcza część brzmi: „Funkcjonariusz, który przyjmie propozycję pracy (...)”.

Odnośnie spraw dotyczących stosunków służbowych warto odnotować wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 24 sierpnia 2017 r. w sprawie **II SA/Go 420/17**. Na mocy którego zostało uchylone orzeczenie Komendanta Wojewódzkiej Policji o wymierzeniu kary dyscyplinarnej w postaci wydalenia ze służby w Policji.

Sąd wskazał, że wina jest nieodłącznym atrybutem odpowiedzialności o charakterze represyjnym, zatem również odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wina jest przesłanką odpowiedzialności służbowo mundurowych. Przepisanie winy wymaga zatem jednoznacznego ustalenia stanu faktycznego sprawy i jego prawidłowej oceny prawnej. W postępowaniu tym policjantowi stawia się konkretny zarzut, a rozstrzygnięcie jest ściśle związane z poczynionymi ustaleniami dotyczącymi tego zarzutu. Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem quasi - karnym, w którym nie dokonuje się oceny, czy policjant popełnił jakiegokolwiek przewinienie dyscyplinarne, ale czy popełnił zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne.

Sąd ustalił, że sentencja zaskarżonego orzeczenia nie zawiera rozstrzygnięcia o stwierdzeniu winy skarżącej.

Zdaniem Sądu wykładnia językowa i systemowa art. 135j ust. 2 ustawy z 1990 r. o Policji w pełni uzasadniają wniosek, że uzasadnienie faktyczne i prawne (pkt 6) stanowi odrębny od rozstrzygnięcia (pkt 5) element orzeczenia i każdy z tych elementów pełni w orzeczeniu odrębne funkcje. Konkretyzacja prawa nie dokonuje się w uzasadnieniu, a w rozstrzygnięciu decyzji (orzeczeniu), uzasadnienie ma objaśniający charakter prowadzący do zastosowania przepisu prawnego w sprawie.

W konsekwencji w ocenie Sądu błędne jest stanowisko organów, które uznały, że stwierdzenie winy w rozumieniu art. 135j ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji, może również zostać zawarte w uzasadnieniu orzeczenia. Tego rodzaju skonwalidacja sentencji orzeczenia nie jest dopuszczalna.

W sprawie o **sygn. II SA/Go 697/17** WSA w Gorzowie wypowiedziały się w przedmiocie postępowania administracyjnego przed organem II inst.. Wyrok zapadł w następującym stanie prawnym i faktycznym sprawy.

Rozkazem Personalnym Nr [] z dnia [] marca 2017r. Dowódca [] odmówił zawarcia z G.D. kolejnego kontraktu na pełnienie zawodowej służby wojskowej. Rozstrzygnięcie wydane zostało na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (DZ.U. z 2016 r. poz.1726) - dalej zwana ustawą oraz na podstawie § 15 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie powoływania do zawodowej służby wojskowej (DZ.U. z 2015 r. poz. 1299).

W uzasadnieniu organ wskazał, że st. kpr. G.D. wystąpił wnioskiem o zawarcie z nim kolejnego kontraktu na pełnienie zawodowej służby wojskowej w dniu [] marca 2017r., natomiast termin zakończenia kontraktu upływał z dniem 31 marca 2017r. Stosownie do treści art. 15 ust. 1 ustawy żołnierz służby kontraktowej najpóźniej na trzy miesiące przed dniem upływu okresu, na jaki został zawarty kontrakt, może wystąpić z wnioskiem o zawarcie kolejnego kontraktu lub powołanie do służby stałej. Organ stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie żołnierz złożył przedmiotowy wniosek z uchybieniem terminu do złożenia wniosku o zawarcie kolejnego kontraktu. Organ podkreślił, że przedmiotowy termin jest terminem prawa materialnego i jako taki, w sytuacji jego uchybienia, nie może zostać przez właściwy organ przywrócony.

Na skutek wniesionego odwołania spraw rozpatrywał Dowódca [], który decyzją z dnia [] maja 2017r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 w zw. z art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016r., poz. 23 . t.j.), umorzył postępowanie odwoławcze. W uzasadnieniu organ II instancji stwierdził i w postępowaniu odwoławczym najistotniejszą okolicznością jest fakt, że żołnierz odwołał się od rozkazu (odmawiającego zawarcia z nim kolejnego kontraktu) w dniu 7 kwietnia 2017r., czyli już po wygaśnięciu kontraktu i utracie statusu żołnierza zawodowego. W ocenie Dowódcy fakt ten ma zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie, albowiem przesądza o tym, że po tym dniu nie mogą w stosunku do żołnierza znaleźć zastosowania przepisy ustawy pragmatycznej.

W ocenie Sądu stanowisko organu II inst. w kwestii bezprzedmiotowości postępowania przed tym organem było błędne.

Sąd wskazał, że decyzja o umorzeniu postępowania zapada w sytuacji, gdy organ administracji stwierdzi oczywisty brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Postępowanie zakończone zaskarżeniem w niniejszej sprawie decyzją zostało wszczęte wnioskiem skarżącym z dnia [] marca 2017 r. i dotyczyło zawarcia kolejnego kontraktu na pełnienie zawodowej służby wojskowej.

wojskowej. Wskaza nale y, i w chwili skierowania wniosku skar cy byj ojnierzem kontraktowym. Stosownie do tre ci art. 15 ust. 1 ustawy ojnierz sju by kontraktowej najpó niej na trzy miesi ce przed dniem upywu okresu, na jaki zostaÿzawarty kontrakt, mo e wyst pi z wnioskiem o zawarcie kolejnego kontraktu lub powoÿanie do sju by staÿej. Taki wniosek przez skar cego zostaÿ zÿony, a w ocenie S du, fakt, i w okresie trwania post powania kontrakt ojnierza zawodowego zako czyÿsi , nie daje podstawy do przyj cia, e post powanie staÿo si bezprzedmiotowe i winno zosta umorzone.

W sytuacji gdy strona post powania nie spejnia warunków do pozytywnego zaÿtwienia jej wniosku nie mo na mówi o bezprzedmiotowo ci post powania w rozumieniu art. 105 k.p.a., lecz nale y spraw rozstrzygn merytorycznie. Sprawa nie staÿa si bezprzedmiotowa ze wzgl du na brak przedmiotu post powania, albowiem instytucja zawarcia kolejnego kontraktu ojnierza zawodowego, uregulowana w ustawie pragmatycznej, nie utraciÿa bytu prawnego. S d stwierdziÿ e je li podmiot uprawniony do dania przyznania okre lonego uprawnienia ma interes prawny w daniu rozstrzygni cia sprawy, nie mo na mówi o bezprzedmiotowo ci post powania. Maj c powy sze na uwadze, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. sc+ p.p.s.a. zaskar ona decyzja zostaÿa uchylona.

2. Sprawy z zakresu pomocy spoÿecznej

W sprawie o sygn. akt **II SA/Go 1079/16**, zako czonej wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r. przedmiotem kontroli byÿ rozstrzygni cia organów administracji odmawiaj ce przyznania wiadczenia wychowawczego na podstawie ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy pa stwa w wychowywaniu dzieci (Dz.U. z 2016 r. poz. 195 . okre lanej dalej jako u.p.p.).

S d uchylaj c decyzj organów obu instancji nie podzieliÿ ich stanowiska, i poj cie utraty dochodu spowodowanej utrat zatrudnienia, którym posÿuguje si art. 2 pkt 19 lit. c u.p.p., sprowadza si ono jedynie do sytuacji, gdy ta utrata zwi zana jest z caÿkowitym zaprzestaniem wiadczenia pracy, a w konsekwencji do braku podstaw do uwzgl dnienia jako dochodu utraconego obni enia wynagrodzenia, które w ramach tego samego stosunku pracy. Zdaniem S du poj cie utrata zatrudnienia obejmuje równie utrat zatrudnienia lepiej pÿatnego na rzecz gorzej wynagradzanego, nawet je eli do tego doszÿo w drodze wypowiedzenia zmieniaj cego. Nie sposób bowiem

przeprowadzi wykładni w oderwaniu od kontekstu powyższego przepisu, całej ustawy oraz obowiązujących wartości systemu. Przyjęte przez organy rozumienie dochodu utraconego doprowadza do nieakceptowalnej sytuacji, a mianowicie, i mimo istotnego obniżenia dochodu, zmieniającego drastycznie sytuację materialną rodziny wnioskodawczyni, nie otrzyma ona świadczenia wychowawczego, co pozostaje w sprzeczności z celami u.p.p., zwłaszcza wynikającym z jej art. 5 ust. 3, który nakazuje objąć szczególnym wsparciem rodziny uzyskujące nieliczne dochody w przeliczeniu na członka rodziny. Sąd zwrócić uwagę, i celem szeregu przepisów zawartych w u.p.p., zwłaszcza wspomnianego art. 7 u.p.p. jest ustalenie dochodów osoby ubiegającej się o pomoc państwa oraz jej rodziny wprawdzie w oparciu o dane z roku kalendarzowego poprzedzającego okres na jaki ustalane jest prawo (przy czym w przypadku pierwszego świadczenia wychowawczego jest to rok 2014), jednakże w sposób jak najbardziej odzwierciedlający aktualny poziom dochodu takiej osoby oraz członków jej rodziny, uwzględniający dynamikę zmian w tej sferze. Zająte przez organy administracji stanowisko prowadzi do zgołym odmiennego rezultatu. Co więcej godzi ono w konstytucyjne zasady równości wobec prawa, określone w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Z zasady równości wobec prawa wynika bowiem nakaz jednakowego traktowania podmiotów w obrębie jednej klasy (kategorii) oraz dopuszczalność różnicowania sytuacji tych podmiotów tylko z uwagi na racjonalne i istotne kryterium, wagę interesu, któremu różnicowanie ma służyć oraz pozostawienie kryterium różnicowania w zgodzie z wartościami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. W ocenie Sądu nie można doszukać się w przypadku przyznawania świadczenia wychowawczego jakichkolwiek konstytucyjnych wartości oraz racjonalnego i istotnego kryterium uzasadniających różnicowanie sytuacji osób, które osiągały w 2016 r. identyczny dochód, a tym samym ich aktualna sytuacja materialna jest identyczna, tyle tylko, i jedna z nich uzyskuje go w niezmiennie wysokiej od 2014 r., a w przypadku drugiej doszło do obniżenia tego dochodu w 2016 r. Istota świadczenia wychowawczego nie polega przecież na rekompensowaniu mniejszego dochodu rodziny w przeszłości, lecz służy poprawie aktualnej sytuacji dziecka znajdującego się pod opieką osoby wnioskującej o to świadczenie. Ponadto nie bez znaczenia jest również to, i wykładnia art. 2 pkt 19 lit c. u.p.p. zaprezentowana powyżej w sposób zdecydowanie bardziej adekwatny realizuje dyrektywę wynikającą z art. 71 ust.1 Konstytucji, który stanowi, i Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny; rodziny znajdującej się w trudnej sytuacji

materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych.

W sprawie **II SA/Go 449/17** organy obu instancji przyjął, że skarżącemu nie przysługuje prawo do zasiłku dla bezrobotnych, o który wystąpił w dniu 23 stycznia 2017 r. ponieważ w dniu rejestracji w powiatowym urzędzie pracy tj. [] czerwca 2016 r., nie obowiązywał jeszcze art. 71 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. Nie było przy tym sporne, że skarżący w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania w urzędzie pracy pobierał zasiłek dla opiekuna na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, a utrata prawa do tego zasiłku była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana.

Sąd rozważając czy art. 71 ust. 2 pkt 9, który obowiązuje od 1 stycznia 2017 r. może uzasadniać przyznanie zasiłku po tej dacie osobie, która zarejestrowała się w urzędzie pracy przed tą datą, wskazał, że ustawodawca przewidział sytuacje, w których prawo do zasiłku przysługuje od daty późniejszej anieli dzień zarejestrowania w urzędzie pracy. Mianowicie przepisy ustępów 1 i 2 art. 71, na które powołują się organy stanowią, że prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu za każdym razem od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy, natomiast ustęp 6 art. 71, którego organy nie wzięły pod uwagę, stanowi, że w przypadku udokumentowania przez bezrobotnego okresu uprawniającego do zasiłku po upływie 7 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy, jednak w okresie posiadania statusu bezrobotnego, prawo do zasiłku przysługuje od dnia udokumentowania tego prawa na okres, o którym mowa w art. 73 ust. 1. Skoro zatem istnieje przepis stanowiący podstawę przyznania zasiłku dla bezrobotnych od daty późniejszej anieli dzień zarejestrowania, to zdaniem Sądu, nie ma przeszkód aby przepis ten znalazł zastosowanie per analogiam w sytuacji gdy bezrobotny po upływie 7 dni od dnia zarejestrowania się w urzędzie pracy, występuje o przyznanie zasiłku na podstawie przepisu obowiązującego w dacie wystąpienia z tym wnioskiem, mimo że przepis ten nie obowiązywał w dacie rejestracji. W ocenie Sądu nie znajduje jakiegokolwiek sprawiedliwego uzasadnienia odmowa przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych skarżącemu, który przez wiele lat, w tym w okresie 18 miesięcy poprzedzających moment rejestracji, sprawował opiekę nad zmarłą osobą.

W sprawie **II SA/Go 810/17** sąd oddalił skargę na decyzję SKO odmawiając przyznania świadczenia wychowawczego na troje dzieci. Skarżąca domagała się

przyznania świadczenia na dzieci przebywające w pieczy zastępczej, a przebywających w domu skarżącej wyłącznie w dni wolne od zajęć szkolnych.

Sąd uznał i miejscem zamieszkania dzieci skarżcej jest placówka sprawująca pieczę zastępczą, co powodowało, że dzieci nie mogą być uznane za członków rodzinnym wedle definicji użytej w art. 2 pkt 16 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (w skrócie "u.p.p.w.d."), zaś zgodnie z art. 5 ust. 1 u.p.p.w.d. świadczenie przysługuje na dziecko w rodzinie.

Zdaniem sądu na przeszkodzie przyznaniu świadczenia stały również art. 8 pkt 2 u.p.p.w.d. zgodnie z którym świadczenie wychowawcze nie przysługuje jeżeli dziecko zostało umieszczone w pieczy zastępczej (rodzinnej jak i instytucjonalnej - art. 34 pkt 1 i 2 ustawy z 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej).

Sąd dostrzegł i brzmienie art. 8 pkt 2 u.p.p.w.d. nasuwa skojarzenie z podobnie brzmiącymi i stanowiącymi przedmiot wykładniśdowej przepisami innych ustaw, wyliczających prawo do świadczenia (art. 7 pkt 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych i art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów). Zdaniem Sądu jednak podobieństwo treściowe tych regulacji z art. 8 ust. 1 pkt 2 u.p.p.w.d. nie uzasadnia przyjęcia, iż urlopowanie dziecka z placówki sprawującej instytucjonalną pieczę zastępczą uprawnia rodzica do uzyskania świadczenia wychowawczego.

Motywuąc takie stanowisko sąd zwrócił uwagę na odmienne cele świadczenia przyznawanych na podstawie tych ustaw. Świadczenie wychowawcze służył czciowemu pokryciu kosztów związanych z wychowaniem dziecka (art. 4 ust. 1 u.p.p.w.d.). Wsparcie to nie służy zatem bezpośrednio celom socjalnym (z wyjątkiem świadczenia na "pierwsze dziecko"), lecz jest zasadniczo oderwane od sytuacji materialnej osób uprawnionych. Służył promocji rodzicielstwa, nie zaś udzielaniu pomocy o charakterze socjalnym. Stąd automatyczne transponowanie opisanych powyżej poglądów orzeczniczych na grunt przepisów u.p.p.w.d. Sąd uznał również za trafne stanowisko organów, iż świadczenie wychowawcze przyznawane jest osobom, na których spoczywa ciężar wychowania dziecka. W przypadku synów skarżcej ciężar wychowania dzieci spoczywał na placówkach sprawujących pieczę zastępczą. Po pierwsze bowiem obarczał je prawny obowiązek zapewnienia opieki i wychowania wynikający z przepisów regulujących pieczę zastępczą. Po wtóre z akt sprawy wynikało, iż w sprawie od lat synowie skarżcej pozostawali na utrzymaniu gminy i powiatu a matka nie wywiązywała się z obowiązku alimentacyjnego oraz, że ciężar wychowania dzieci przejął placówki wychowawcze.

3. Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego

W sprawie o sygn. II SA/Go 626/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 28 września 2017 r. oddalił skargę Wojewody na uchwałę Rady Gminy w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. Zaskarżonej uchwały Wojewoda zarzucił naruszenie art. 28 ust 1 i art. 11 pkt 10 i 11 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1073 . dalej u.p.z.p.).

W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że nastąpiło istotne naruszenie procedury sporządzenia studium poprzez dokonanie znacznej zmiany treści kierunków studium w zakresie gospodarki ciekowej tuż przed jego uchwaleniem. Przedłożył ony radzie gminy do uchwalenia tekst studium znacznie różniący w zakresie kierunków prowadzenia gospodarki ciekowej i budowy oczyszczalni cieków zarówno od tekstu wyłożonego do wglądu publicznego jak i przesłanego przed sesją radnym oraz od projektu studium przesłanego do opiniowania i uzgodnienia organom odpowiedzialnym za ochronę środowiska i ochronę sanitarną.

Zgodnie z art. 19 u.p.z.p., jeżeli rada gminy stwierdzi konieczność dokonania zmian w przedstawionym do uchwalenia projekcie planu miejscowego, w tym także w wyniku uwzględnienia uwag do projektu planu - czynności, o których mowa w art. 17, ponawia się w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian.

Sąd wskazał, że takiej regulacji nie przewidziano w stosunku do procedury planistycznej poprzedzającej uchwalenie studium gminnego. Studium, które jest aktem kierownictwa wewnętrznego, a zatem procedura jego uchwalania nie wymaga wprowadzania takich gwarancji, jakie są uzasadnione w procedurze uchwalania aktu prawa miejscowego. Celem sformalizowanej procedury planistycznej poprzedzającej uchwalenie planu miejscowego jest m.in. zagwarantowanie znajomości aktu planistycznego, którego treścią normatywną jako aktu prawa powszechnie obowiązującego będzie kształtowany sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 ustawy), a także zagwarantowanie możliwości wpływu na treść przyszłego planu. Z kolei istotą studium jest jedynie określenie polityki przestrzennej gminy, w tym lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego (art. 9 ust. 1 ustawy), a nie tworzenie norm prawnych powszechnie obowiązujących. Jak

wynika z samej nazwy tego aktu planistycznego, jak również art. 10 ustawy regulującej treść tego aktu, studium gminne określa uwarunkowania (art. 10 ust. 1) oraz kierunki (art. 10 ust. 2) zagospodarowania przestrzennego gminy. Ze względu na wewnętrzny charakter studium wystarczającą gwarancją zapewnienia w procedurze planistycznej czynnika społecznego jest umożliwienie składania wniosków i uwag do projektu studium oraz udział w dyskusji publicznej bez konieczności ponawiania czynności. Ustawodawca - w przeciwieństwie do procedury poprzedzającej uchwalenie planu miejscowego - nie wprowadził obowiązku ponawiania czynności planistycznych w przypadku stwierdzenia przez radę gminy konieczności dokonania zmian w przedstawionym do uchwalenia projekcie studium, w tym także w wyniku uwzględnienia uwag do projektu studium. Wprowadzenie potrzeby ponawiania czynności planistycznych wykluczyć nie można, jednakże braku takiego ponowienia nie można traktować jako naruszenia trybu postępowania w świetle przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a tym bardziej istotnego naruszenia trybu postępowania to charakter i zakres dokonanych zmian jest decydujący dla ewentualnej konieczności ponowienia procedury planistycznej. Dopiero wprowadzenie zmian o charakterze ogólniejszym oraz w sytuacji istnienia konfliktu interesów różnych grup wyciągniętych działań pojętych na obszarze objętym zmianami, powtórzenie czynności planistycznych w tym zakresie należy uznać za konieczne".

Studium nie przesądziło zatem w sposób kategoriyczny przyporządkowania poszczególnych miejscowości do określonej oczyszczalni ścieków. Zdaniem Sądu nie można w rozpoznawanej sprawie mówić o konflikcie interesów różnych grup społecznych. Budowa nowoczesnej oczyszczalni ścieków niewątpliwie leży w szeroko rozumianym interesie społecznym. W analizowanej sprawie nie doszło również do znacznego stopnia modyfikacji zapisów studium, które nastąpiło po jego publicznym wyłożeniu.

Sąd podzielił stanowisko organu, że w uchwalonym studium doszło do korekty i uściślenia miejscowości, które są przewidziane do podjęcia czerpnięcia wody do majce powstania oczyszczalni ścieków w [] oraz do istniejącej oczyszczalni ścieków w [] Nadto wprowadzone zmiany nie posiadają charakteru ostatecznego.

4. Sprawy z zakresu rodowiska

Przedmiotem kontroli s dowej w sprawie II SA/Go 169/17 byãa decyzja organu odwojàwczego, utrzymuj ca w mocy decyzj organu I instancji o odmowie ustalenia rodowiskowych uwarunkowa realizacji przedsi wzi cia pn. Rozbudowa istniej cego gospodarstwa rolnego o budynek tuczami trzody chlewnej na terenie nieruchomo ci nr [õ]

Organy orzekaj ce w niniejszej sprawie bezspornie zaliczyÿ planowan przez skar cego inwestycj do przedsi wzi mog cych potencjalnie znacz co oddziaÿwa na rodowisko.

W odniesieniu do wartoci dowodowej raportu, S d wskazaÿ e raport jest dokumentem prywatnym, opracowanym na zlecenie podmiotu zainteresowanego realizacj okre lonej inwestycji, za inne podmioty uczestnicz ce w post powaniu administracyjnym jako strony lub na prawach strony maj wynikaj c z przepisów o post powaniu dowodowym w administracji mo liwo zgÿszenia wniosków dowodowych zmierzaj cych do podwa enia miarodajno ci tego dowodu, np. w postaci opinii sporz dzonej przez inn osob posiadaj c odpowiedni wiedz . Rzecz wi c organu administracji jest rzetelna, wnikliwa i wszechstronna ocena raportu oraz ewentualnych innych dowodów, przy zachowaniu wszystkich obowi zuj cych reguÿ dowodowych. Zasada prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.) obliguje organ do wszechstronnego wyja nienia okoliczno ci stanu faktycznego, a zwiãszcza oceny, czy raport uwzgl dnia wszystkie potencjalne zagro enia rodowiskowe zwi zane z realizacj planowanej inwestycji. Post powanie w sprawie oceny oddziaÿwania na rodowisko planowanego przedsi wzi cia obejmuje, poza weryfikacj raportu, uzyskanie wymaganych ustaw opinii, uzgodnie oraz zapewnienie mo liwo ci udziału spoÿecze stwa w post powaniu. Podwa enie jego ustale mo e zatem nast pi jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowa przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporz dzonej przez specjalistów dysponuj cych równie fachow wiedz jak autorzy raportu, której wnioski pozostawaÿby w ra cej sprzeczno ci do tych zawartych w raporcie przedÿ onym przez inwestora.

5. Sprawy z zakresu dróg publicznych

Przedmiotem kontroli w sprawie II SA/Go 563/17 była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia [] kwietnia 2017 roku w przedmiocie obciążenia strony skarżącej kosztami usunięcia, przechowywania oraz oszacowania samochodu w oparciu o przepisy art. 130a ust. 1 pkt 2 i ust. 10h, 10i ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 128 ze zm.). W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził i rozstrzygnął o powyższych kosztach następuje po zakończeniu postępowania przed sądem powszechnym w sprawie orzeczenia przepadku pojazdu na rzecz powiatu, o którym mowa w art. 130a ust. 10 u.p.r.d. Są to koszty wyliczone wyłącznie do dnia wydania prawomocnego postanowienia sądu powszechnego o przepadku. Wszelkie natomiast koszty powstałe po tym dniu związane z przechowywaniem, sprzedażą, czy złomowaniem samochodu powinien ponosić, po orzeczeniu przepadku, jego właściciel, czyli powiat. Od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przepadku właścicielem pojazdu jest powiat, a skoro tak - to nie ma żadnych podstaw, aby kosztami tymi obciążać osobę niebędącą właścicielem pojazdu lub podmioty o których mowa w art. 130a ust. 10i. Z przepisem art. 130 ust. 10h koresponduje ust. 10f tego artykułu, z którego wynika, że do wykonania orzeczenia sądu o przepadku pojazdu obowiązany jest starosta. Odnośnie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 8 k.p.a. ustanawiającego zasadę budzenia zaufania do władzy publicznej oraz art. 12 k.p.a. formułującego zasadę szybkości i prostoty postępowania administracyjnego poprzez braku dochowania należytej staranności przez organ prowadzący postępowania którego skutkiem było pomnożenie kosztów związanych z przechowywaniem pojazdu stwierdzić należy, że intencją przepisu art. 130a ust. 10h jest to, aby koszty te ponosiła osoba, której niewłaściwe i niezgodne z prawem zachowanie spowodowało te koszty. Właściciela pojazdu czy te osoby dysponujące pojazdem na podstawie innego tytułu prawnego nie własno w chwili wydania dyspozycji o usunięciu pojazdu winny obciążać tylko koszty uzasadnione, a więc takie, które są normalnym skutkiem ich niewłaściwego zachowania a nie takie, które są wynikiem zaniechania czy bezczynności organu administracji. Sąd uznał i naruszenie przez administrację jej powinno ci sprawnego prowadzenia postępowania wynikającej m.in. z art. 12 k.p.a. nie może powodować ujemnych skutków dla strony. Wynika to również z zasady wyrażonej w art. 8 k.p.a.

Sprawa II SA/Go 646/17 dotyczy kary pieniężnej nałożonej przez organ za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia zarządcy drogi. Zdaniem organu kar, o której mowa w art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. 2016 r. poz. 1440; dalej u.d.p.) powinien ponosić podmiot, który prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wywozie odpadów i sprowadzaniu kontenerów. Na uznanie skarżącego za podmiot, który dokonał zajęcia, a zatem i stron niniejszego postępowania nie ma natomiast wpływu treść umowy cywilnoprawnej zawieranej przez przedsiębiorcę z osobą, która zleca wywóz odpadów.

Uwzględniając skargi i uchylając wydaną decyzję Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził o podstawach materialnych decyzji wydanych w sprawie stanowiących art. 40 ust. 1, 2, 12 pkt 1 u.d.p., zgodnie z którym za zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg bez zezwolenia zarządcy drogi - zarządca drogi wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 10-krotnie więcej niż opłaty ustalonej zgodnie z ust. 4-6.

Z powołanych przepisów wynika, że do nałożenia kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego konieczne jest ustalenie następujących okoliczności, czy w pasie drogowym zostały umieszczone określone urządzenia lub obiekt, czy zajęcie to nastąpiło bez zezwolenia zarządcy drogi oraz, jeżeli poprzednie warunki zostały spełnione, kto dokonał faktycznego zajęcia.

Odpowiedzialność administracyjna za nieuprawnione zajęcie pasa drogowego ma charakter obiektywny. Jest niezależna od winy sprawcy, albowiem ustawowo przesłanką nałożenia kary pieniężnej stanowi faktyczne zajęcie pasa drogowego, za okolicznościami uwalniającymi od tej odpowiedzialności: dysponowanie przez sprawcę stosownym zezwoleniem zarządcy drogi na zajęcie pasa drogowego lub wykazanie, że zajęcie pasa drogowego w konkretnym przypadku nie wymagało takiego zezwolenia.

W orzecznictwie sądów administracyjnych i w piśmiennictwie wskazuje się, że odpowiedzialność administracyjna za zajęcie pasa drogowego powinna obciążać podmiot, który faktycznie zajęł pas drogowy bez zezwolenia, ponieważ do wymierzenia kary pieniężnej istotne jest kto dokonał faktycznego zajęcia pasa drogowego na cele niezwiązane z ruchem drogowym, bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 1 i 2 u.d.p.

Zdaniem S du z tre ci kontrolowanej decyzji wynika jednak, e organ przyjmuje generalne zażo enie, e zaj cia dokonuje zawsze ten, kto trudni si przewozem i odbiorem kontenerów. Ten bowiem podmiot, jak twierdzi organ, faktycznie przewozi kontenery, ustawia je w okre lonych miejscach oraz odbiera. Zażo enie takie jest wygodne bowiem nie obci a organów konieczno ci szczegóowego identyfikowania stanów faktycznych w ka dej sprawie, a jest ich przecie wiele. Ma ono jednak istotn sja bo bowiem trzymaj c si konsekwentnie tego pogl du nale a by przyj , e to konkretny kierowca (operator) dokonuje faktycznego zaj cia. Je li organ zakada, e kierowca dziaa w imieniu przedsi biorcy (stosunek prawny), to równie dobrze mo e przyj , e przedsi biorca dziaa w imieniu osoby, z któr zawarł umow najmu kontenera i odbioru odpadów.

Domniemanie odpowiedzialno ci przedsi biorcy zajmuj cego si wywozem odpadów jest wi c nieuprawnione. Z ustawy bowiem ono nie wynika. Z ustawy nie wynika równie , e przedsi biorca ma obowizek wykazywania (przeciwdowodu), e w danym przypadku kto inny jest podmiotem odpowiedzialnym za zaj cie. Sytuacja strony w niniejszym post powaniu jest jednaka, niezale nie od tego czy zajmuj cym pas drogowy jest przedsi biorca czy te inny podmiot prywatny lub podmiot publiczny. Wszystkimi stanami faktycznymi rz dzi re im dowodowy przewidziany w kodeksie post powania administracyjnego.

Trafnie skar cy zwraca uwag , e to umowa kształtuje lub zawiera w sobie stan faktyczny. Dlatego nie mo e ona przenosi odpowiedzialno ci publicznoprawnej, bo taka odpowiedzialno zale y od podmiotowego stanu faktycznego czyli tego kto dokonał zaj cia, a nie jest, niejako z góry, przypisana jakiemu rodzajowi podmiotu. Dlatego ustalenie, kto dokonał faktycznego zaj cia wymaga zatem wnikliwej i peñnej analizy okoliczno ci konkretnej sprawy, w tym równie tre ci stosunku prawnego y cz cego strony stosunku obligacyjnego. Byna jest natomiast przyjmowana przez organ wykadnia prawa materialnego to jest art. 40 ust. 1 i 2 u.d.p., polegaj ca na tym, e niezale nie od stanu faktycznego, zaj cia pasa drogowego dokonuje ten podmiot, który zajmuje si profesjonalnie dostaw i odbiorem kontenerów oraz wywozem odpadów.

6. Sprawy z zakresu prawa o ruchu drogowym

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 802/17, zakończony wyrokiem z dnia 8 listopada 2017 r. kontroli została poddana decyzja w przedmiocie ustalenia wysokości kosztów wynikających z usunięcia, przechowywania, oszacowania oraz likwidacji samochodu.

Uchylając zaskarżoną decyzję oraz poprzedzając ją decyzją organu I instancji Sąd uznał, iż z art. 130a ust. 10h ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 128 ze zm. - określanej dalej jako u.p.r.d.) wynika, iż obowiązkiem organu jest ustalenie kto jest właścicielem pojazdu w dniu wydania dyspozycji o usunięciu pojazdu. Od ustalenia wskazanych okoliczności nie zwalnia organów postanowienie w sprawie przypadku przedmiotowego pojazdu. Sąd podkreślił ponadto, iż osoba wjadająca pojazdem bez tytułu prawnego nie może odpowiadać solidarnie z właścicielem na zasadzie określonej w przepisie art. 130a ust. 10i u.p.r.d. Sąd wskazał również, iż rozstrzygnięcie o kosztach następuje po zakończeniu postępowania przed sądem powszechnym w sprawie orzeczenia przypadku pojazdu na rzecz powiatu, o którym mowa w art. 130a ust. 10 u.p.r.d. Zatem są to koszty wyliczone wyłącznie do dnia wydania prawomocnego postanowienia sądu powszechnego o przypadku. Wszelkie natomiast koszty powstające po tym dniu - związane z przechowywaniem, sprzedażą czy zrymowaniem samochodu powinien ponosić, po orzeczeniu przypadku, jego właściciel, czyli powiat. Wprawdzie z treści art. 130a ust. 10h u.p.r.d. wynika, że koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu powstają od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, to jednak ustawodawca wyraźnie stwierdził, że chodzi o koszty poniesione do zakończenia postępowania, czyli postępowania o stwierdzenie przypadku samochodu na rzecz powiatu. Jest to zrozumiałe, gdy od daty uprawomocnienia się orzeczenia o przypadku właścicielem pojazdu jest powiat, a skoro tak - to nie ma żadnych podstaw, aby kosztami tymi obciążyć osobę niebędącą właścicielem pojazdu.

7. Sprawy z zakresu uprawnie do kierowania pojazdami

W sprawie II **SAB/Go 174/16** S d odrzucił jako niedopuszczalną skargę Rzecznika Praw Obywatelskich na bezczynność wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy w przedmiocie badania lekarskiego przeprowadzanego w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami jest niedopuszczalna.

S d stwierdził, że orzeczenie wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy nie należy do któregośkolwiek aktu (czynności) organu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 p.p.s.a., a zatem skarga na takie orzeczenie do sądu administracyjnego jest niedopuszczalna. Skoro więc s d administracyjny nie jest właściwy do rozpoznania skarg na orzeczenia lekarskie to nie jest również właściwy do rozpoznania skargi na bezczynność w tego rodzaju sprawach. S d nie podzielił stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich o celowości poszukiwania się w takiej sytuacji wykładni prokonstytucyjnej, która miałaby zagwarantować uczestnikowi ochronę jego interesów z zachowaniem prawa do sądu przewidzianego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Sprawa II **SA/Go 584/17** dotyczyła zatrzymania prawa jazdy przez funkcjonariuszy Policji w trybie art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 128). Skarżący, po wezwaniu organu do usunięcia naruszenia prawa wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. skargę zaskarżając w całości czynność faktyczną Komendanta Powiatowej Policji polegającą na zatrzymaniu dokumentu prawa jazdy wydanego przez organ obcego państwa (RFN) oraz wydaniu dyspozycji usunięcia zatrzymanego pojazdu marki.

W skardze zarzucono organowi naruszenie przepisów art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz art. 130a ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez niewłaściwe zastosowanie tych regulacji prawnych, polegające na zatrzymaniu dokumentu prawa jazdy bez istnienia podstawy prawnej do takiego działania oraz wydania dyspozycji usunięcia pojazdu kierowanego przez skarżącego podczas, gdy nie występowały okoliczności uzasadniające wydanie przez policjanta takowej dyspozycji.

W oparciu o ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej czynności i zasądzenie od organu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zdaniem Sądu, który odrzucił skargę, zaskarżona czynność faktyczna funkcjonariusza policji polegająca na wydaniu dyspozycji usunięcia pojazdu+podobnie jak faktyczna czynność policjanta polegająca na szatrymowaniu dokumentu prawa jazdy+nie należy do żadnego z aktów lub czynności zaskarżalnych do sądu administracyjnego, w szczególności nie stanowi innego, niż określone w pkt 1-3 przepisu art. 3 § 2 p.p.s.a., aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczącego uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Brak jest również regulacji szczególnej przewidującej zaskarżalność faktycznej czynności wydania dyspozycji usunięcia pojazdu samochodowego z drogi i przekazania go na parking.

O akcie lub czynności w rozumieniu tego przepisu, na który może być wniesiona skarga do sądu administracyjnego, mowa wówczas, gdy akt (czynność) podjęty jest w sprawie indywidualnej, skierowany jest do oznaczonego podmiotu administrowanego, dotyczy uprawnienia lub obowiązku tego podmiotu, samo za uprawnienie lub obowiązek, którego akt (czynność) dotyczy, jest określony w przepisie prawa powszechnie obowiązującego.

Czynność usunięcia pojazdu w trybie przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie stanowi żadnego aktu lub czynności+w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. O akcie lub czynności w rozumieniu tego przepisu mowa wówczas, gdy akt (czynność) podjęty jest w sprawie indywidualnej, skierowany jest do oznaczonego podmiotu administrowanego, dotyczy uprawnienia lub obowiązku tego podmiotu, samo za uprawnienie lub obowiązek, którego akt (czynność) dotyczy, jest określony w przepisie prawa powszechnie obowiązującego.

W takim rozumieniu czynność usunięcia pojazdu w trybie art. 130a ust. 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie jest konsekwencją istnienia po stronie skarżącego - jako właściciela pojazdu - jakiegokolwiek uprawnienia lub obowiązku. Jest to konsekwencja zaistnienia sytuacji określonej w art. 130a ust. 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym. W przypadku uznania przez właściciela pojazdu, że zaistniały przesłanki określone w art. 130a ust. 1 tej ustawy, usunięcie pojazdu w powyższym trybie jest obowiązkiem organu, z którego jednak nie wynika jakiegokolwiek uprawnienie czy obowiązek dla właściciela pojazdu, a ten przepis prawa nie statuuje przy tym takiego uprawnienia czy obowiązku.

Policja podejmując czynności faktyczne w oparciu o przepis art. 130a ust. 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie jest organem uprawnionym do władczego działania w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., czyli nie podejmuje czynności oraz

aktów z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków strony wynikających z przepisów prawa, a dokonane przez nich czynności nie podlegają zaskarżeniu. Z tych względów skarga, jako niedopuszczalna, podlega odrzuceniu na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 i § 3 p.p.s.a.

8. Sprawy z zakresu subwencji unijnych

Przedmiotem postępowania sądowo-administracyjnego w sprawie II SA/Go 388/17 była legalność decyzji Dyrektora OR ARiMR z dnia [] marca 2017 roku utrzymującej w mocy decyzji Kierownika BP ARiMR o ustaleniu kwot należnych pobranych płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego na rok 2014 przez beneficjenta płatności. Nadmieniamy, że sporna płatność została skarżona do sądu przedmiotowo przyznana decyzją ostateczną Kierownika BP ARiMR z dnia [] stycznia 2015 roku. Podstawą wydania zaskarżonej decyzji stanowiło ustalenie przez organ w trakcie przeprowadzenia kontroli administracyjnej mającej miejsce już po wydaniu decyzji o przyznaniu skarżonemu jednolitej płatności obszarowej, i miało miejsce przeddeklarowanie+ powierzchni tj. powierzchnia zgłoszona we wniosku o przyznanie płatności przez skarżonego była większa niż faktycznie użytkowana rolniczo kwalifikująca się do przyznania płatności.

Sąd uznaje, że w realiach niniejszej sprawy ustalenie przez organy powierzchni działki użytkowanej rolniczo na podstawie ortofotomap jest wystarczające i nie ma potrzeby weryfikowania otrzymanego wyniku np. poprzez kontrolę na miejscu, jeżeli strona nie przedstawi dowodów podważających wiarygodność odczytów poczynionych w oparciu o ortofotomapy. Pomiar na podstawie ortofotomap jest aktualny i precyzyjny. Ortofotomapy cyfrowe pozyskiwane są w trybie 12 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1629), a po wykonaniu podlegają przekazaniu do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Ortofotomapy cyfrowe wykonane są w układzie współrzędnych płaskich prostokątnych, tj. państwowym systemem odniesień przestrzennych i stanowi najlepszą ogólnie dostępną formę dokonywania pomiarów powierzchni oraz interpretacji w zakresie zagospodarowania gruntami i ich użytkowania. Stanowi podstawowy dokument do wykonywania pomiarów i kompleksowej oceny powierzchni kwalifikowanej w ramach działki. Dlatego też dla skutecznego zakwestionowania wiarygodności ustaleń poczynionych na podstawie ortofotomapy konieczne jest wskazanie przez rolnika

konkretnych i racjonalnych zastrzeżeń oraz dowodów. To strona zobowiązana jest zatem do przeprowadzenia pomiarów i przedłożenia organowi stosownych dowodów podwójnych ortofotomap.

Sprawa II SA/Go 408/17 dotyczyła oceny projektu w ramach konkursu prowadzonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 217). Wnioskujący złożył protest od negatywnej oceny projektu, który został częściowo uwzględniony. Na skutek skargi wniesionej do tegoż sądu, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem stwierdził, że ocena projektu została dokonana w sposób naruszający prawo i naruszenie to miało istotny wpływ na wynik oceny, w następstwie czego przekazano sprawę do ponownego rozpoznania przez Zarząd Województwa.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Instytucja Zarządzająca poinformowała wnioskodawcę o ponownej negatywnej ocenie z tegoż wniosku o dofinansowanie i odmowie przyznania dofinansowania.

Wnioskodawca wniósł protest od tej oceny zarzucając w szczególności zmiany oceny w odniesieniu do kryterium i zarzutu nie podniesionego przez wnioskodawcę w pierwszym protestie i nieobjętego kontrolą sądową w sprawie. Protest ten nie został uwzględniony.

Skargę wniesioną na to rozstrzygnięcie uwzględnij Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazując, że ustawa o zasadach realizacji programów jest w istocie transpozycją tzw. rozporządzenia ogólnego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. (Dz. Urz. UE L z 20.12.2013, s. 320 i n.). Ustawa o zasadach realizacji programów zawiera przepisy regulujące zasady prowadzenia polityki rozwoju opartej na środkach finansowych pochodzących z funduszy Unii Europejskiej, służących realizacji unijnej polityki spójności w latach 2014-2020. Przepisy tej ustawy recypują zasady rozporządzenia ogólnego, w szczególności zasadę równego dostępu do pomocy statuuje art. 26 ust. 2, którego treścią, nawołując do zasad pomocniczości, sprawiedliwości, równości i otwartości, zawierają dyrektywy skierowane do instytucji zarządzających, odpowiadających za procedury wyboru i oceny projektów.

Zgodnie z zasadą zarządzania dzielonego państwa członkowskie i Komisja są odpowiedzialne za zarządzanie programami i za ich kontrolę zgodnie z ich obowiązkami, określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w przepisach dotyczących

poszczególnych funduszy. Prawo unijne nie określa jednak formy i organizacji prawnej procedur odwoławczych i środków związanych z rozdziałem środków finansowych, co oznacza, że kwestie te zostają powierzone państwom członkowskim (zasada autonomii proceduralnej). Przyjmuje się jednak, że zakres tej swobody wyznaczają ogólne zasady prawa unijnego w szczególności zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego, pomocniczości i proporcjonalności, równości, jednolitości i efektywności.

W art. 37 ust. 1 ustawy o zasadach realizacji programów zawarto zasady ogólne dotyczące wszystkich trybów wyłaniania projektów do dofinansowania, to jest przejrzystość, rzetelność, bezstronność wyboru projektów oraz równość wnioskodawców w dostępie do informacji o zasadach i sposobie wyboru projektów do dofinansowania. Zasady te mają charakter normatywny i znajdują umocowanie w zasadzie równego dostępu do pomocy, wywodzącej się z kolei z traktatowej zasady równości (art. 9 TWE oraz art. 2 i 157 ust. 4 TFUE).

Nie oznacza to jednak, że są to jedyne zasady obowiązujące w normatywnym obszarze polityki spójności. Spóród nich dla niniejszej sprawy istotne znaczenie ma zasada zakazu *reformationis in peius*. Zasada ta nie została wprost wypowiedziana w ustawie o zasadach realizacji programów i nie może być na gruncie tej ustawy transponowana przez odwołanie do kodeksu postępowania administracyjnego (por. art. 67 u.z.r.p.). Jednak jej obowiązywanie w obszarze krajowych procedur regulujących rozdział środków pomocowych wywodzi się z konstytucji i zasad ponadsystemowych krajowych procedur, w których zasada *reformationis in peius* jest bez wyjątku uznawana i stosowana. Przyjmuje się, że zakaz *reformationis in peius* wyraża się w tym, że organ rozpatrujący roszczenie (dewolutywny albo niedewolutywny) nie może pogorszyć określonej zaskarżonym orzeczeniem sytuacji prawnej strony odwołującej się. Ustawy wprowadzają jedynie wyjątki w tym zakresie, np. gdy zaskarżone orzeczenie sra co narusza prawo+lub ra co narusza interes społeczny+, jak w art. 139 k.p.a.

Sąd podkreślił, że na gruncie obowiązującej regulacji i jej bezpośredniej poprzedniczki. ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (która również nie regulowała tej kwestii) doktryna i orzecznictwo opowiada się za stosowaniem tej zasady w postępowaniu protestowym. Wskazuje się tu na to, że protest jest jedynym i zarazem pełnym, merytorycznym rodzajem zaskarżenia przewidzianym dla rozstrzygnięć konkursowych i podkreśla, iż wnoszący protest powinien pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że nawet jeśli jego protest nie okaże się skutecznym,

nie doprowadzi do pogorszenia sytuacji prawnej określonej zaskarżoną informacją. Pogląd ten znajduje zastosowanie również na gruncie ustawy o zasadach realizacji programów, bowiem nie zawiera ona istotnych odroczeń w rozważanej kwestii, za wszystkie przemawiające na jego rzecz argumenty pozostają aktualne. Zdaniem sądu choć w ramach procedury rozdziału środków unijnych ustawodawca nie wprowadził zasady (zakazu) *reformationis in peius* wprost do przepisów normujących przedmiotów procedur, jednak ta zasada wynika z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa i nie podejmowania działań na niekorzyść strony wnoszącej rodek odwoławczy.

W wyroku II SA/Go 1101/17 sąd oceniając decyzje organów ARiMR w sprawie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, w której obok przyznania części z danych płatności, odmówiono skarżącemu przyznania płatności do bydła oraz nałożono na niego sankcje podlegające potrąceniu z płatności realizowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji lub Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ciągu kolejnych trzech lat kalendarzowych. Odmowa przyznania płatności wynikała z faktu, iż zadeklarowane do płatności zwierzęta były starsze niż 24 miesiące a zatem nie spełniały kryterium kwalifikowalności wynikającego z art. 16 ust. 2 pkt 1 lit. a/ u.p.s.w.b. Nałożenie na skarżącego sankcji znajdowało podstawę prawną w art. 31 ust. 2 akapit 3 rozporządzenia 640/2014. Ze stanu faktycznego wynikało, że skarżący wpisał do wniosku trzy dni dwukrotnie te same cztery sztuki bydła, zgłaszając je do przysięgujących alternatywnie płatności do krów (którą skarżącemu przyznano) oraz do bydła (do których płatności nie przysięgiwał).

Sąd uchylił decyzję, nie podzielając stanowiska organów, gdy uznał i pomyłka polegająca na powieleniu numerów zwierząt, jako widoczna *prima vista* oraz obiektywnie nie mogła być wynikiem działania w złej wierze w sytuacji, gdy skarżący posiadał zwierzęta kwalifikujące się do płatności do bydła, musiały być uznane za błęd oczywisty w rozumieniu art. 4 Rozporządzenia Wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności. Sąd uznał jednocześnie, iż przy poszukiwaniu pojęcia "oczywistego błędu" uzasadnione jest odwołanie się do wykładni klauzuli generalnej ujętej w art. 21 wcześniejszej obowiązującego rozporządzenia nr 1122/2009.

9. Sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej

W sprawie ze skargi na bezczynność Marszałka Województwa w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej Sąd wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt **II SAB 8/17**, zobowiązał wyżej wskazany organ do rozpoznania wniosku skarżącego w zakresie udostępnienia protokołów, na podstawie których ustalono wynik oceny wypełnienia obowiązku prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej.

W sprawie tej istota sporu sprowadzają się do prawidłowości wykładni art. 6 ust. 2d u. r. ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie wodnym (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 652 . określonej dalej jako u.r. .), stanowiącego, i do udostępnienia informacji o wynikach oceny, o której mowa w ust. 2a, stosuje się odpowiednio przepisy o dostępie do informacji publicznej. Odwołując się do tego przepisu organ uznał i protokoły z dokonanego sprawdzenia, poprzedzającego ocenę wypełnienia obowiązku przez uprawnionego do rybactwa obowiązku prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej w obwodzie rybackim, nie stanowi informacji publicznej. Organ stosując wnioskowanie a contrario stwierdził bowiem, iż skoro jedynie co do wyniku powyższej oceny art. 6 ust. 2d u.r. . odsyła do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 782 ze zm. . określonej dalej jako u.d.i.p.) , wspomniany protokołowo stanowi już informacji publicznej.

Sąd nie podzielił tego stanowiska zwracając uwagę, iż wnioskowanie a contrario można zastosować, gdy przepis upoważniający do takiego rozumowania zawiera takie zwroty jak "tylko", "jedynie", "wyłącznie". Takich zwrotów brak jest w analizowanym art. 6 ust. 2d u. r. ani też nie można w sposób jednoznaczny takiego funktora wyprowadzić z tego przepisu. Ponadto wnioskowanie a contrario uznawane jest w logice, jako rozumowanie wysoce zawodne. Mając na uwadze reguły wykładni Sąd uznał i przyjęte przez organ rozumienie art. 6 ust. 2d u.d.i.p. prowadzi do nieakceptowanej i nielogicznej sytuacji, iż informacja publiczną byłby sam wynik oceny, a już dokumentacja w postaci protokołu ze sprawdzenia, która stanowi podstawę do sporządzenia tej oceny, takiego waloru by nie miała. Uwzględniając wzajemne merytoryczne sprzężenie tych dwóch dokumentów Sąd uznał i nie sposób odmówić również protokołowi ze sprawdzenia waloru informacji publicznej w świetle art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tiret drugie u.d.i.p. Bez znaczenia była podnoszona przez organ okoliczność, iż przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 grudnia 2012 r.

w sprawie oceny wypełniania obowiązku prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej (Dz. U. z 2013 r. poz. 103) posługuj się pojęciem "sprawdzenie", a nie "kontrola", którego używa art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tiret drugie u.d.i.p. Pojęciem bowiem kontrola oznacza przecie "sprawdzanie czego, zestawianie stanu faktycznego ze stanem wymaganym".

10. Sprawy z zakresu transportu drogowego

W sprawie II SA/Go 161/17 Sąd rozpoznawał skargę na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego, nakładając na skarżycę karę pieniężną za wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego bez licencji. Ze stanu faktycznego wynikało, iż skarżycy wykonywał przewóz towaru z Polski do Niemiec. W chwili kontroli znajdował się jeszcze w Polsce, lecz na podstawie okazanego listu przewozowego funkcjonariusze ITD przyjęli, iż wykonywał transport międzynarodowy, na co w dniu kontroli nie posiadał wymaganej licencji.

Skarżycy w toku postępowania administracyjnego oraz w postępowaniu przed sądem konsekwentnie podnosił, iż wykonywał transport jedynie na odcinku krajowym, na co miał licencję.

Sąd uznał za prawidłowe stanowisko organów ITD. Uznał, iż z definicji legalnej międzynarodowego transportu drogowego zawartej w art. 4 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym wynika, że rozpoczęcie międzynarodowego przewozu drogowego następuje w miejscu początkowym tj. miejscu nadania rzeczy, a zakończenie następuje w miejscu docelowym. O tym zatem, czy jest to przewóz międzynarodowy czy przewóz krajowy, decyduje fakt przekroczenia granicy RP przy przemieszczaniu rzeczy z punktu początkowego do punktu docelowego. Nie oznacza to jednak, że miejscem rozpoczęcia przewozu międzynarodowego jest granica RP, a przewóz wykonywany od miejsca nadania rzeczy na terytorium RP do granicy RP jest przewozem krajowym. Zadanie drogowe obejmujące transport na trasie z przekroczeniem granicy jest w sensie prawnym jednym przewozem, a dla jego wykonywania niezbędne jest posiadanie licencji na międzynarodowy transport rzeczy zgodnie z art. 3 rozporządzenia 1072/2009. Wynikające z ustawy o transporcie drogowym rozumienie pojęcia przewóz międzynarodowy harmonizuje, zdaniem Sądu, z definicją użytą w art. 2 ust. 2 rozporządzenia 1972/2009.

Wniosków tych nie uchyla fakt przekazania towaru jeszcze przed przekroczeniem granicy innego przewoźnikowi oraz uwidocznienie tego faktu w polu 17 formularza listu przewozowego CMR (dalsi przewoźnicy). Z istoty bowiem transportu wykonywanego przez podwykonawców i dalszych przewoźników w ramach tzw. przewozu sukcesywnego (art. 34 Konwencji CMR) wynika, że przekazywane kolejnym przewoźnikom zadanie drogowe jest jednolitym przewozem, lecz wykonywanym przez kilka podmiotów. Każde kolejny (sukcesywny) przewoźnik, przez fakt przekazania towaru i listu przewozowego, staje się bowiem konkludentnie stroną tej samej umowy przewozu.

11. Sprawy z zakresu prawa budowlanego

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 r. w sprawie II SA/Go 422/17 uchylił decyzję [] Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia [] r. nr [] oraz poprzedzającą ją decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia [] r. nr [], nakazując rozbiórkę pomieszczenia żłazienki o wymiarach ~2,50 m x ~2,30 m dobudowanego do budynku mieszkalnego jednorodzinnego, zlokalizowanego na terenie działki o numerze ewidencyjnym gruntu nr [] położonej w miejscowości []

W sprawie organy administracji ustaliły, że roboty budowlane polegające na dobudowie pomieszczenia żłazienki przeprowadzone zostały bez uzyskania prawem wymaganego pozwolenia na budowę, nie dokonano również ich zgłoszenia. Zdaniem organów powyższa okoliczność oznacza, że dobudowa żłazienki zrealizowana została z naruszeniem prawa budowlanego, a ponieważ przy przedmiotowym pomieszczeniu kontynuowano roboty budowlane poprzez przebudowę dachu. Wobec tego w świetle ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane - w postępowaniu niebędzie miało zastosowania przepis art. 103 aktualnie obowiązującej ustawy Prawo budowlane, co w konsekwencji oznacza, że do legalizacji obiektu będącego miało zastosowanie przepisy obecnie obowiązującej ustawy.

Sąd stwierdził, że swykładnia przepisu art. 37 ust. 1 pkt 1 p.b. z 1974 r. uzasadnia wydanie decyzji o przymusowej rozbiórcze wyłącznie w sytuacji, gdy obiekt znajduje się na terenie, który zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego, mającym charakter prawa miejscowego, nie jest przeznaczony pod zabudowę, albo przeznaczony jest pod innego rodzaju zabudowę. Natomiast przepis art. 37 ust. 1 pkt 2

p.b. z 1974 r. wymaga wykazania, że obiekt budowlany powoduje niebezpieczeństwo dla ludzi lub mienia albo niedopuszczalne pogorszenie warunków zdrowotnych lub użytkowych dla otoczenia". Wykłada ją zwykła art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 p.b. z 1974 r. prowadzi do wniosku, że wszystkie przesłanki rozbiórki obiektu budowlanego (a rozumiejmy a contrario - przesłanki legalizacji samowoli budowlanej) określone w tych przepisach należy odnosić do daty orzekania przez organ administracji.

Przepis art. 37 ust. 2 p.b. z 1974 r. należy stosować ostatecznie, kiedy nie ma miejsca żadna z przesłanek wymienionych w ust. 1 tego przepisu. Czyli przed zastosowaniem w konkretnej sprawie ust. 2 art. 37 p.b. z 1974 r., organy powinny sprawdzić, czy nie mają miejsca żadne z przesłanek wymienionych w ust. 1 tego przepisu.

Przez ważne przyczyny w rozumieniu art. 37 ust. 2 p.b. z 1974 r. należy rozumieć skutki samowoli budowlanej, które godziłyby w interesy społeczne inne aniżeli wymienione w art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy. Do skutków tych należy w szczególności naruszenie wartości chronionych prawem, jak elementy przyrodnicze środowiska, zabytki itp. Ważne przyczyny w takim rozumieniu muszą wynikać z przepisów powszechnie obowiązujących.

12. Ewidencja ludności

Z problematyki ewidencji ludności zasługuje na omówienie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 16 listopada w sprawie II SA/Go 881/17, na mocy którego została uchylona decyzja z dnia [] r. nr [] Prezydenta Miasta o odmowie udostępnienia z rejestru mieszkańców danych dotyczących poprzednich adresów pobytu stałego i czasowego, serii, numerze i dacie wydania dowodu osobistego, informacji o pozostawaniu w związku małżeńskim, o pozostawaniu przy wychowaniu rodziców [].

Skarżący podaje, że dotychczasowa egzekucja wobec dłużnika była bezskuteczna, a jego interes prawny wynika z faktu posiadania nakazu zapłaty z dnia [] sygn. akt. [] wydanego przez Sąd Rejonowy, oraz postanowienia tego sądu z dnia [] o nadaniu klauzuli wykonalności ww. nakazowi zapłaty wskutek przejścia uprawnień na inną osobę tj. skarżącego.

Sąd wskazuje, że o interesie prawnym skarżącego mogłyby świadczyć takie okoliczności, w których sytuacja prawna skarżącego byłaby zależna od danej osoby,

i dlatego jej odnalezienie wymagałoby uzyskania jej adresu. A więc, gdyby skarżąca nie mogła zrealizować swoich uprawnień lub nie mogła poddać się prawnie określonym obowiązkom, bez udziału osoby, której dane adresowe są używane do jej odnalezienia. Przy wykładni interesu prawnego jako przesłanki materialnoprawnej udostępnienia danych nie można wyznaczyć w szerszych ramach związanych z autorytatywną konkretyzacją normy materialnego prawa administracyjnego poprzez przyznanie (cofniecie) uprawnienia materialnoprawnego lub obciążenia obowiązkiem materialnoprawnym. Takie wąskie ujęcie interesu prawnego, na podstawie art. 46 ust. 2 pkt 1 u.e.l., nie wyczerpuje tej wartości prawnej, a wymaga ujęcia szerszego obejmującego możliwość prawnego podjęcia obrony prawnej na szeroko pojętej drodze prawa do procesu.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie należało mieć również na uwadze konstytucyjne prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Funkcją prawa do sądu nie jest zagwarantowanie podmiotowi występującemu z wnioskiem udzielenia ochrony prawnej korzystnego wyniku sprawy. Rolą prawa do sądu jest udzielenie uprawnionemu podmiotowi wsparcia w dochodzeniu przysługujących mu praw i swobód na zasadach określonych przez przepisy prawa.

Sąd stwierdził, że zamiar strony zainicjowania w przyszłości postępowania sądowego nie oznacza, że strona ta posiada interes prawny w uzyskaniu danych. Należy jednak zawsze mieć na uwadze okoliczności danego przypadku. Sąd podkreślił, że w rozpoznawanej sprawie skarżąca zgłosiła wnioski o wyjawienie miejsca dżumnika. Skoro zostały wykazane, że dżumnik [] nie przebywa pod adresem wskazanym przez organ, to nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem organów, które odmówiły udostępnienia poprzednich adresów pobytu stałego i czasowego wskazanej osoby. Takie stanowisko w istotny sposób utrudnia skarżącemu przeprowadzenie postępowania sądowego o wyjawienie miejsca. W tym zakresie – w ocenie Sądu – skarżąca posiada interes prawny. Przy ocenie, czy odnośnie pozostałych wnioskowanych danych skarżącemu przysługuje interes prawny, organy powinny mieć na uwadze cel postępowania w sprawie wyjawienia miejsca a także zakres podmiotowy tego postępowania.

W konsekwencji zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia przepisów art. 7, 77 § 1, i 80 k.p.a.

13. Dodatki mieszkaniowe

W sprawie II SA/Go 843/17 Burmistrz Miasta i Gminy po przeprowadzeniu post powania wznowieniowego działając na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 Kodeksu post powania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2017, poz. 1257) oraz art. 2, art. 3, art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 21 czerwca 2011 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. 2013, poz. 966 ze zm.), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie dodatków mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r., Nr 156, poz. 1817) . decyzj z dnia [] r. nr [] uchylił decyzj ostateczn Burmistrza Miasta i Gminy nr [] z dnia [] przyznaj c dodatek mieszkaniowy za okres od [] do [] w wysokości [] złotych miesię cznie i odmówił przyznania dodatku mieszkaniowego na okres od [] do [] .

S d stwierdził e ostateczn decyzj z dnia [] oraz decyzj z dnia [] wydan w I instancji po wznowieniu post powania podpisają z upowa nienia Burmistrza Miasta i Gminy ta sama osoba . [] Naczelnik Wydziału Spraw Organizacyjnych i Społecznych.

S d uznał i wył czenie pracownika w oparciu o przepis art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. dotyczy równie pracownika orzekaj cego w post powaniach w trybach nadzwyczajnych, który wcz niej brał udział w wydaniu decyzji b d cej przedmiotem kontroli w trybie nadzwyczajnym (zwłaszcza w trybie wznowienia post powania albo stwierdzenia niewa no ci decyzji). Jedn z podstaw wznowienia post powania administracyjnego stanowi wydanie decyzji przez pracownika, który podlega wył czeniu stosownie do art. 24 (art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a.). Z tych wzgl du S d na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. b p.p.s.a. i art. 135 p.p.s.a. uchylił zaskar on decyzj oraz poprzedzaj c j decyzj Burmistrza Miasta i Gminy.

14. Sprawy z zakresu o wiaty

W sprawie o sygn. akt II SA/Go 883/17 WSA w Gorzowie Wlkp. badał zagadnienie charakteru prawnego terminu do zj enia wniosku o dofinansowanie kosztów kształcenia młodoceanego pracownika oraz zdarzenia stanowi cego pocz tkow dat biegu tego terminu. Stosownie do tre ci art. 70b ust. 1 ustawy z dnia 7 wrze nia 1991 r. o systemie o wiaty (DZ.U. z 2016 r. poz. 1943 ze zm. w wersji aktualnej na dat orzekania przez

organy obydwu instancji, ponieważ od dnia 1 września 2017 r. przepis art. 70b został uchylony) pracodawcom, którzy zawarli z młodocianymi pracownikami umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, przysługuje dofinansowanie kosztów kształcenia, jeżeli:

- 1) pracodawca lub osoba prowadząca zakład w imieniu pracodawcy albo osoba zatrudniona u pracodawcy posiada kwalifikacje wymagane do prowadzenia przygotowania zawodowego młodocianych określone w przepisach w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania;
- 2) młodociany pracownik ukończył naukę zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy i zdał egzamin, zgodnie z przepisami, o których mowa w pkt 1.

Zgodnie z art. 70b ust. 7 zd. pierwsze ustawy dofinansowanie jest przyznawane na wniosek pracodawcy złożony w terminie 3 miesięcy od dnia zdania przez młodocianego pracownika egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

W analizowanej sprawie organ odmówił skarżącemu przyznania dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika wskazując, że termin do złożenia stosownego wniosku upłynął w dniu 19 stycznia 2017 r., natomiast wniosek został złożony w dniu 13 lutego 2017 r., a zatem – po terminie.

Stanowisko organu Sąd uznał za zgodne z prawem. W ocenie Sądu prawidłowo organy uznały, że termin określony w art. 70b ust. 7 ustawy o systemie oświaty jest terminem prawa materialnego i jako taki nie podlega przywróceniu na podstawie przepisów k.p.a. Jednolite jest bowiem stanowisko doktryny i judykatury, iż tylko terminy procesowe mogą podlegać w przypadku ich uchybienia przywróceniu, natomiast terminy materialne, od których zachowania zależy możliwość dochodzenia przez stronę określonego uprawnienia nie podlegają przywróceniu, bowiem uprawnienie strony obwarowane określonym terminem, do którego może ona wszcząć postępowanie administracyjne z upływem przewidzianego terminu wygasa (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck 2005, s. 333). Oznacza to, że w przypadku niezachowania terminu materialnego strona nie może skutecznie domagać się jego przywrócenia w oparciu o uregulowania art. 58 i art. 59 k.p.a., za upływ terminu, w którym strona mogła skutecznie wszcząć postępowanie administracyjne winien skutkować wydaniem negatywnego dla strony rozstrzygnięcia. Termin powyższy liczony jest od daty, w której młodociany pracownik zdał egzamin. Wspominając o zdaniu egzaminu przeprowadzanego zgodnie z przepisami, o których

mowa w art. 70b ust. 1 pkt 1 (art. 70b ust. 1 pkt 2 *in fine*), ustawodawca ma na myśli formy sprawdzenia wiedzy i umiejętności nabytych podczas nauki zawodu, o których mowa w § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodych i ich wynagradzania (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 232 z późn. zm.). W tych okolicznościach sprawy skarga została oddalona.

15. Sprawy inne

W sprawie II SA/Go 407/17 Sąd uchylił decyzje organów obu instancji w przedmiocie rozłożenia na raty należności wynikającej z decyzji dotyczącej zwrotu dofinansowania, przy czym sporne były kwestie naliczania odsetek za okres po dniu wniesienia podania oraz możliwość naliczenia opłaty prolongacyjnej.

Sąd wskazał, że należności, o rozłożeniu na raty których wniesiono skargę, stanowi zgodnie z art. 60 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, a zatem do należności tych zastosowanie ma niepowołany w decyzjach organów art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, nie zastosowany w tych decyzjach art. 57 u.f.p. odnoszący się do należności cywilnoprawnych.

Jeżeli chodzi o sporne kwestie odsetek za zwłokę Sąd wskazał, że od zaległości podatkowych, których zapłata została odroczone lub rozłożona na raty, odsetki za zwłokę są naliczane do dnia wniesienia podania o odroczenie lub rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowej, w tym dniu, o czym stanowi § 9 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach. W przypadku zatem rozłożenia na raty należności przy odpowiednim stosowaniu przepisów Ordynacji podatkowej nie ma podstaw do naliczania odsetek za okres po dniu wniesienia podania, a w zamian powinna być za ten okres naliczona opłata prolongacyjna zgodnie z art. 57 § 2 Ordynacji podatkowej.

VI. Działalność pozaorzecznicza S du.

1. Działalność Wydziału Informacji S dowej.

W 2017 roku Wydział Informacji S dowej Wojewódzkiego S du Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim realizował zadania przewidziane w § 5 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych polegające m.in. na : informowaniu osób zainteresowanych o wyjątkowo ci sądów administracyjnych oraz o stanie spraw załatwianych w S dzie, udostępnianiu do wglądu akt sądowych, prowadzeniu spraw petycji, skarg i wniosków, udostępnianiu informacji publicznej o działalności S du, prowadzeniu statystyki sądowej oraz wykonywaniu obowiązków administratora systemu informatycznego.

W sekretariacie Wydziału III udzielano odpowiedzi na pytania skierowane osobiście, telefonicznie, za pośrednictwem poczty tradycyjnej lub przy pomocy środków komunikacji elektronicznej. Informacje o działalności tutejszego S du zostają udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej oraz za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej, pod adresem : www.gorzow.wsa.gov.pl. Na bieżąco były udostępniane stronom i pełnomocnikom do wglądu akta spraw toczących się przed S dem.

W 2017 r. nie było skarg dotyczących działalności WSA w Gorzowie Wielkopolskim. Wszystkie wnioski dotyczyły sdownictwa powszechnego lub innych urzędów administracji publicznej, sprawy zostały załatwione przez udzielenie stosownej odpowiedzi.

WIS udzielał innych informacji oraz wyjaśnień, dotyczących wyjątkowo ci rzeczowej sądów administracyjnych, sposobu i trybu wnoszenia skarg do sądu na decyzje administracyjne oraz różnych kwestii procesowych.

W zakresie zadań Wydziału Informacji S dowej dot. udostępniania informacji publicznej załatwiono 36 spraw (w 2016 - 30, 2015- 15, 2014 - 10, w 2013 - 8).

Wnioskodawcy występowali o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej m.in. wpływu skarg, w których stron lub uczestnikiem postępowania był konkretny organ administracji państwowej, konkretni - z imienia i nazwiska- pełnomocnicy stron procesowych lub strony skarżące, technik wspomagających działalność oraz kosztów funkcjonowania S du (systemy elektroniczne, meble, dostawcy mediów technicznych)

udostępnienia pytań, kazuśców i innych zagadnień przydatnych podczas postępowania konkursowych na stanowiska asystentów sądowych i referendarzy sądowych.

Stosownie do zarządzenia nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 roku w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez internet Wydział Informacji Sądowej realizował zadania polegające na anonimizacji i zatwierdzeniu do publikacji orzeczeń wydanych przez tutejszy Sąd.

Uruchomiony w 2014 roku Elektroniczny Terminarz Rozpraw (e - Wokanda) w 2017 roku stanowił ważne narzędzie informacyjne dotyczące wokand sądowych. Za pośrednictwem dostępnego na stronie internetowej Sądu terminarza istnieje możliwość ustalenia danych dotyczących terminu rozprawy, godziny rozpoczęcia i zakończenia posiedzenia sądowego i numeru sali sądowej, na której się ono odbywa.

W Biuletynie Informacji Publicznej i stronie internetowej Sądu kontynuowano ułatwienia dla osób niepełnosprawnych poprzez zainstalowanie modułu czytania treści strony przez elektronicznego lektora.

Wydział Informacji Sądowej w trybie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych aktów prawnych przesłał do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego 71 prawomocne wyroki uwzględniające skargi na akty prawa miejscowego (w roku poprzednim - 43, a 2015 - 15).

Bezcennie i terminowo były sporządzane analizy i informacje statystyczne dotyczące działalności orzeczniczej Sądu.

Biblioteka sądowa, systematycznie gromadzi zbiory zawierające przepisy prawa krajowego i wspólnotowego oraz komentarze i publikacje naukowe, przydatne w realizacji zadań, w tym w działalności orzeczniczej, w 2017 r. zwiększyła swoje zasoby o nowe wydawnicze z tego zakresu.

2. Konferencje i szkolenia.

W 2017 roku poprzez Regionalny Ośrodek Szkoleniowy Sądów Administracyjnych w Gorzowie Wielkopolskim systematycznie prowadzono szkolenia podnoszące poziom umiejętności teoretycznych i praktycznych szeroko rozumianej kadry orzeczniczej, pomocniczej oraz pracowników administracyjnych Sądu.

- w dniach 29- 31 maja z udziałem sędziów NSA oraz WSA w Kielcach zorganizowano warsztaty sędziowskie dotyczące bieżących problemów występujących

w orzecznictwie dotyczących zagadnień prawa podatkowego samorządu terytorialnego, samorządu powiatowego, samorządu województwa, przepisów prawa o pomocy społecznej, przepisów prawa drogowego oraz kar grzywny.

Warsztaty odbyły się w Drzeczynie, a udział wzięli w nich wszyscy sędziowie WSA w Gorzowie Wielkopolskim i WSA w Kielcach.

- w dniach 19 - 23 czerwca 2017 oraz 10-14 lipca 2017 roku w siedzibie ROSSA w Gorzowie Wielkopolskim przeprowadzono szkolenie asystentów.

Przedmiotem szkolenia były zagadnienia stosowania konstytucji w orzecznictwie sądów administracyjnych, klauzule generalne i zwroty niedookreślone w prawie administracyjnym, metody wykładni przepisów prawa w orzecznictwie sądowym, stosowanie prawa Unii Europejskiej i Konwencji o ochronie praw człowieka, znaczenie prawne uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego, omówienie pozycji ustrojowej, kompetencji i zasad działania Prokuratury, organów kontroli państwowej, organów samorządu, oraz zasad biurowości i regulaminu wewnętrznego urzędowania WSA.

Wykłady prowadzili sędziowie NSA oraz WSA, a uczestniczyli w warsztatach asystenci z NSA oraz WSA w Gliwicach, Łodzi, Gdańsku i Gorzowie Wielkopolskim.

- W ramach porozumienia o powołaniu ROSSA w Zubrzycy Górnej w dniach 8 - 11 października 2017 roku zorganizowano warsztaty sędziowskie, w których udział wzięli sędziowie WSA z Gorzowa Wielkopolskiego i Kielc. Tematem warsztatów były zagadnienia podatkowe oraz postępowania proceduralnego na podstawie p.p.s.a oraz zagadnienia dotyczące wyników z wycieczki w życie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

Wykładowcami w czasie trwania warsztatów byli sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz sędziowie WSA.

Oprócz wyżej wymienionych form aktywności przedstawiciele Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. uczestniczyli w konferencjach i szkoleniach organizowanych przez Naczelnego Sędziego Administracyjnego i inne sądy administracyjne.

W dniach 20-21 marca 2017 r., w konferencji Izby Finansowej NSA udział wzięli również trzej sędziowie WSA. Konferencja poświęcona była problemom związki z prawem cywilnym i podatkowym, skardze państwowej, przesłankom odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania podatkowe, egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym

,spółkom cywilnym i osobowym w prawie podatkowym, zastosowaniu ustawy o podatku od towarów i usług wobec komorników sądowych.

Na zaproszenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w konferencji poświęconej najnowszym zmianom w postępowaniu administracyjnym i sądowo-administracyjnym oraz zagadnieniom prawa podatkowego, udział wzięli Prezes i Wiceprezes WSA w Gorzowie Wielkopolskim. Konferencja odbyła się w Jachrance w dniach 5-7 czerwca 2017 roku.

W dniu 26 września 2017 r., w konferencji szkoleniowej sędziów Izby Finansowej NSA na temat istoty pytań do TSUE, postępowania sądowo-administracyjnego oraz modeli procedur administracyjnych i podatkowych, udział wzięli dwóch sędziów.

27 listopada 2017 r., w seminarium dla asystentów organizowanym przez Naczelnego Sędziego Administracyjnego dot. zagadnień spółki jako strony w postępowaniu sądowo-administracyjnym, udział wzięli dwóch przedstawicieli naszego Sądu.

W dniach 23 - 25 listopada 2017 r, na zaproszenie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, w konferencji szkoleniowej sędziów sądów administracyjnych w Międzyzdrojach, udział wzięli dwóch sędziów. Konferencja poświęcona była zmianom w Kodeksie postępowania administracyjnego oraz omówieniu aktualnych linii orzeczniczych NSA.

VII. Tabele statystyczne.

Wpływ i załatwienia skarg w latach 2005 - 2017.

Rok	Pozostało z poprzedniego roku	Wpłynęło ogółem	Załatwiono					Pozostało na następny rok
			Ogółem	w tym				
				na rozprawie		na posiedzeniu niejawnym		
				L.b.	%	L.b.	%	
2005	0	3.569	1.926	974	50,57	952	49,43	1.643
2006	1.643	2.514	2.980	1.914	64,23	1.066	35,77	1.177
2007	1.177	2.048	2.691	1.686	62,65	1.005	37,35	534
2008	534	1.907	2.099	1.599	76,18	500	23,82	342
2009	342	1.819	1.921	1.517	78,97	404	21,03	240
2010	240	2.388	2.352	1.842	78,32	510	21,68	276
2011	276	2.372	2.367	1.742	73,60	625	26,40	281
2012	281	2.367	2.321	1.680	72,38	641	27,62	327
2013	327	1.904	1.976	1.361	68,88	615	31,12	255
2014	255	1.832	1.827	1.214	66,45	613	33,55	260
2015	260	1.775	1.669	1.180	70,70	489	29,30	366
2016	366	1.779	1.784	1.253	70,23	531	29,77	361
2017	361	1.872	1.923	1.319	68,59	604	31,41	310

Wpływ skarg kasacyjnych 2017

L.p.	Rodzaj sprawy	Wpłyn ło	Odrzucono skarg kasacyjn	Przekazano do NSA
1	SA	390	29	378
2	SAB	24	2	21

Udziaêpeñnomocników w rozprawach w 2017r.

Udziaÿw rozprawach	Wydziaÿł w liczbach	Wydziaÿł w liczbach	Razem
Peñnomocników administracji pa stwowej	187	156	343
Adwokatów jako peñnomocników skar cych i uczestników post powania	41	94	135
Radców prawnych jako peñnomocników skar cych i uczestników post powania	41	179	220
Doradców podatkowych	52	-	52
Rzeczników patentowych	-	-	-
Prokuratorów	-	1	1
Rzecznika Praw Obywatelskich	-	-	-
Ogółem	321	430	751

Wpływ i załatwienia skarg za rok 2017 w podziale na wydziały

Wydział	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			w tym	w tym		
				w tym	na rozprawie	
Wydział I	92	517	499	407	92	110
Wydział II	269	1.355	1.424	912	512	200
Razem	361	1.872	1.923	1.319	604	310

Wpływ i załatwienia skarg za rok 2017 w podziale na rodzaje spraw

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			w tym	w tym		
				w tym	na rozprawie	
SA	338	1.715	1.776	1.218	558	277
SAB	21	146	134	97	37	33
SO	2	11	13	4	9	0
Razem	361	1.872	1.923	1.319	604	310